

halk demokrasisi

Ocak Yayınları Adına Sahibi:
Hüseyin Yıldız

Genel Yayın Yönetmeni
Kemal Kutan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Ertuğrul Genç

Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi:
Ankara Cad. Cağaloğlu Yokuşu,
Fevzibey Han No: 43/9
Sirkeci-İstanbul
Tel: 511 63 21

Dizgi
Rosa Dizgi

Baskı:
Yıldızlar Matbaası

Abone Koşulları
Yurtiçi:
6 Aylık 15.000 TL
1 Yıllık 30.000 TL

Yurtdışı:
6 Aylık 30 DM-15 \$
1 Yıllık 60 DM-30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şubesi
Hes.No: 6338-8/AOO/01

Yurtdışı Hes. No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şubesi
Döviz Tevdiat Hesabı
Hes.No: 6338-8/BU6/01

İlan Koşulları:
Arka Kapak: 800.000 TL
Kapak İçi: 600.000 TL
Tam Sayfa: 400.000 TL
1/2/ Sayfa: 200.000 TL
1/4 Sayfa: 100.000 TL

SUNUŞ

MERHABA!

Dört ay süren zorlu ve sancılı bir dönemden sonra, sizlere ulaşmanın coşku-
suyla MERHABA!

Kürt Ulusunun Mart-Nisan eylemlerinden panığe kapılan devlet, şimdiye ka-
dar birinin "ak" dediğine diğerinin "kara" dediği iktidari-muhalefetiyle biraraya ge-
lerek 413'le başlayan kararname zincirini yürürlüğe soktu. Burjuva basını da
yanına alarak "zirve" çatısı altında "Milli Mutabakata" varan hakim sınıflar, gıdası-
nı geçmiş tarihteki "Taktır-i Sükun"dan alan ve sansür-sürgün (SS) kararnamele-
ri de denilen 413, 421, 424, 425 sayılı Kanun Hükmünde kararnamele yürürlüğe
soktular. Burjuvazi, kararnamele yoluyla mızrağın sivri ucunu asıl hedefi olan
Kürt Ulusal hareketine yöneltirken, kendisi için her zaman bir çıbanbaşı olarak
gördüğü sosyalist basını susturmanın koşullarını da; büyük para cezaları getirerek
ve sosyalist dergileri basan matbaaları kapatarak yaratıyordu. Bunun sonucu olarak
bazı dergiler matbaacı sansürü-oto sansür ikileminden birini seçerken, HALK DE-
MOKRASİSİ'nin de aralarında bulunduğu pek çok dergi, sansürü reddederek kaza-
nılmış mevzileri terketmeden "KARARNAMELER ZİNCİRİNE HAYIR" ve "BU
UTANCI TAŞIMAYACAĞIZ" şiarıyla sansürü yırtmanın, sansüre boyun eğme-
menin mücadelesine giriştiler.

Dergimiz HALK DEMOKRASİSİ, kuruluş çalışmalarına başladığı günden
bu yana dört ay geçmesine rağmen okuyucularına ancak dört ay ulaşabiliyor-
sa, bunun nedeni okuyucularına karşı duyduğu tarihsel sorumluluk ve bu sorumlu-
luğun gereği olarak SANSÜRSÜZ-YASAKSIZ bir HALK DEMOKRASİSİ ola-
rak yayın-hayatına başlama çabasıdır.

Sansürü-oto sansürü kabul etmemişimiz ve dergimizi bu haliyle basabilecek
babayığit bir matbaanın bulunamaması bizleri Mayıs'ta basılması gereken dergiyi
Ağustos'ta basmaya zorunlu bıraktı. Bu yüzden bazı yazılarımız okuyucuya miya-
dını doldurmuş gelebilir. Kapak çalışmalarımız ise sizlere ilk hazırlandığı şekilde
ulaşıyor. Geçen süre içinde gündeme almadığımız konuları ise önümüzdeki sayı-
larda işleyerek, sizlere ulaştıracağız.

HALK DEMOKRASİSİ, ilk sayı olmanın acemilikleri ve eksiklikleri ile siz-
lere ulaşıyor. Daha iyi, daha güzel bir HALK DEMOKRASİSİ yaratmak için oku-
yucularımızın bize sahip çıkacaklarından, maddi-manevi destek sağlayacak, yazı,
fotoğraf, desen çalışmalarıyla katkıda bulunacaklarından, eleştirileri ile yön göste-
receklerinden eminiz. Çünkü HALK DEMOKRASİSİ dergiyi çıkaran bir avuç in-
sanın değil, halkın dergisidir.

Daha nice kereler "MERHABA" diyebilmek dileğiyle selamlar...

HALK DEMOKRASİSİ

İÇİNDEKİLER

Çıkarken	4
Demokratik Basına ve Kamuoyuna.....	5
Aydın Hanbayat ile Dayanışma.....	6
Yükselen Dervimci Mücadele ve Burjuva Devlet Aşkına	
Okunan İlahiler	8
1 Mayıs	12
İbrahim Kaypakkaya'yı Ölümünün 17. Yılında Anıyoruz	18
Umudu Kızıl İstanbul	30
Yeniden Hortlatılan Turancılık.....	31
1990 Vergi Paketi	33
Yeni Çeltik Üzerine	37
Yaşasın Nazimiye Direnişi	42
Ülkemiz Devriminde Silahlı Mücadelenin Önemi Üzerine	43
TKP/ML 3. Konferans Kararları	61
413 Sayılı Kararname Halkınıza Neler Getirdi	65
Enver Gökçe'den	66

ÇIKARKEN

MERHABA!

Türkiye devrimci sınıf mücadelesinin, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü karşısında aldığı yenilginin yaraları yavaş yavaş kapanıyor. Sınıf mücadelesi, hayatın çeşitli alanlarında, çeşitli mücadele biçimleri altında yükselmeye devam ediyor. Bu yükselme, kabarış olarak 12 Eylül öncesi seviyeye ulaşmamış olsa bile, nitelik olarak ondan güçlüdür. Devrimci mücadeledeki bu kabarış, çeşitli alanlarda yeni mücadele araçlarını gerekli kılmaktadır. İşte dergimiz HALK DEMOKRASİSİ sınıf bilinçli proletaryanın, olanak elverdikçe bu alandaki sesi olmaya, onun sesini, ezilen halk kitlelerine taşıma, sınıf bilinçli proletaryanın sesine yeni sesler katmanın bir ihtiyacı olarak doğdu.

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ve bu yapı üzerinde yükselmiş olan siyasi üst yapının niteliğinden dolayı, HALK DEMOKRASİSİ "kollektif-propagandacı, kollektif-ajitator ve örgütleyici" olma özelliğini taşıyamaz. Zira ülkemizin somut durumu buna olanak vermemektedir. Bundan dolayı da "kollektif-ajitator ve örgütleyici" rolünü üstlenen temel mücadele biçimi tamamen farklıdır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin siyasi üst yapısı, genel kural olarak faşisttir. Faşizmin hüküm sürdüğü bu tip ülkelerde, legal dergiye farklı misyonlar yüklemek, onun sorumluluklarını alabilmesine abartmak ve temel mücadele araçlarının önüne çıkarmak, sağ ve reformist bir düşünce anlayışıdır.

Halkımızın yükselen devrimci mücadelesi ve özellikle de Kürdis-

tan'daki silahlı mücadele karşısında paniğe kapılıp, kendi aralarındaki "çelişkileri" bir kenara bırakan hakim sınıflar, devrimci mücadele karşısında Çankaya köşkünde birlik yeminleri edip, "silah ile bastırma" şeklindeki anlayışlarına uygun olarak, zaten güdük olan bazı demokratik hakları iyice güdükleştirerek, ilerici ve devrimci basını toptan susturma yasalarını yıldırım hızıyla yürürlüğe soktular? yeni karamaneye göre, "Olağanüstü hal bölgesi" (Kürdistan) hakkında yazı, haber, yorum yazan dergi ve gazetelerin basıldığı matbaaları da kapatabilecek, "30 ile 100 milyon arası para cezası verebilecek." Bu koşullar altında diğer ilerici ve devrimci dergiler gibi, HALK DEMOKRASİSİ'nde yayın hayatını ne denli sürdürecektir, bunu gelişmeler gösterecek.

Sınıf bilinçli proletaryanın bu alandaki sesi olacak olan HALK DEMOKRASİSİ; tiraj artırma kaygısıyla hareket etmeyecek, oportünist-revizyonist görüşlere kürsü olmayacak, olanaklar elverdikçe sınıf bilinçli proletrya hareketinin çeşitli sorunlarla ilgili görüşlerini, bu yolla halk kitlelerine ulaştırmaya çalışacaktır.

HALK DEMOKRASİSİ'nin üstleneceği görevlerin içinde en önemlisi de, Marksist-Leninist saflarda yaşanan ayrılıklar ve bu ayrılıklara neden olan çeşitli ideolojik ve siyasi sorunların, Marksist-Leninist hareketin tabanına ulaşmasını sağlamaktır. Böylece Marksist-Leninist saflarda istenilen birliğin ilkel ve sağlam bir temelde oluşturulması için, elinden gelen katkıyı yapmak-

tır. HALK DEMOKRASİSİ, bu amaca hizmet eden çeşitli tartışma yazılarını ve belgelerini de yayınlarak bunların daha geniş kitlelere ulaşmasını sağlamayı da görev bilecektir.

HALK DEMOKRASİSİ, proletaryanın sorunlarına eğildiği gibi, aynı şekilde kırsal alanlardaki devrimci mücadelenin durumunu, köylülerin durumunu ve devrimci mücadelenin sürdürüldüğü alanlarda, karşı-devrimin vahşi uygulama ve baskıları ortaya koyup, teşhir edecektir. Ayrıca ülkemiz devriminin temel gücü olan köylülerin, çeşitli sorunlarını çok yönlü araştırıp ortaya koymaya çalışacaktır.

HALK DEMOKRASİSİ, Türkiye'deki ulusal sorunun esasını oluşturan, Kürt ulusal sorunu hakkındaki Marksist-Leninist hareketin görüşlerini yansıtan yazılar yayınlacak ve Türk hakim sınıflarının ırkçı-şöven ve katliamcı politikasını teşhir ederek, bu yönlü mücadelelere destek verecektir.

HALK DEMOKRASİSİ, Türkiye devrimci hareketinin saflarında, devrimcilik adına örgütsüzlüğü ve reformizmi yayan yaymaya çalışan revizyonist ve reformist anlayışları mahkum ederek, onları kitlelere teşhir edecektir.

HALK DEMOKRASİSİ, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan sosyal-emperyalist cephedeki gelişmeleri ve onların ülkemizdeki destekleyicilerinin özünü teşhir edecektir. Ayrıca Stalin nezdinde ortaya çıkan ve yeniden hortlayan Troçkist akımları da teşhir edip devrimcilikle bağları olmadığını ortaya koyacaktır.

DEMOKRATİK BASINA VE KAMUOYUNA

Türkiye'nin tüm ilerici ve demokratik basını, bugün, her zamankinden daha ciddi engeller ile karşı karşıya bulunuyor. Deyim yerindeyse, özellikle ve öncelikle de sosyalist basının üzerinde yeniden kara bulutlar toplanmaya başladı. Bu zamana kadar sürekli toplatma, gözdağı, üst üste açılan davalar vb. çeşitli biçimlerde ve dozlarda baskılarla yüzyüze bırakılan demokratik-ilerici basın, şimdi daha büyük bir tehlike ile dergilerini bastıramama, dağıtamama tehlikesi ile karşı karşıya bulunuyor.

Her şeyden önce, bunun durup dururken ortaya çıkmadığını bilmemiz gerekiyor. Amerikancı iktidar kliğini telaşlandıran, telaşlandıkça da diğer hakim sınıf kliklerini de paniğe sürükleyip, buram buram terleten, sosyalist basını üzerinde sansür koymaya kadar götüren bir değil, bir kaç nedenin olduğunu görüyoruz.

MGK'nca karar haline getirilen ve bakanlar kuruluna da sadece onaylamak düşen demokratik-ilerici basına yönelik baskılar; hakim sınıfların, özellikle de son günlerde gelişen ve güçlü bir potansiyel halini alan devrimci halk muhalefetinin nasıl ve ne şekilde bastırılması gerekir" sorusuna, komprador patronağ devletinin ele başlarının ve akıl hocalarının vermiş olduğu yanıtın başka bir şey değildir. İlerici sosya-

list basına yönelik sansür uygulaması, bundan da öte ilerici dergilerin çıkmasının bütünüyle engellenmesi, devrimci mücadelenin sesinin boğulmak istenmesinden başka bir şey değildir.

Demokratik basının susturulması, diline pelsenek vurulmak istenmesi hakim sınıfların halka karşı yürüttükleri binbir dalaverenin sadece bir yanındır. Hakim sınıf klikler, birtaşla birkaç kuşu birden vurmak istiyorlar. Bir taraftan köyde ve kentte yükselen demokratik ve ulusal mücadeleyi "ülkenin bölünmez bütünlüğü" palavralarıyla kanla boğmak için can feda bir uğraş verirken, öte yandan halkın yasalarla sınırlandırılmış ilerici sesini, baskı, sansür, matbaa kapatma, toplatma vb. gibi artık alışıla gelmiş baskı metodlarıyla susturmayı hedeflemektedir.

Hergün şehirde, köyde, dağda, iş yerlerinde canice katledilen insanların yanı sıra işkencelerin ve işkencilerin harıl harıl çalışmasına hız vermiş olması, gözaltılarının yoğunlaşmış olması, hatta MGK'ca idamların infazının gündeme getirilmesi vb. herşey bu mücadeleyi "kanka" isteğiyle bastırmanın birer bahanesidir.

Halkın yükselen ilerici mücadelesini kanla ve en vahşi yöntemlerle bastırma konusunda tamamıyla ay-

nı fikirde olan bütün faşist kliklerin, basın üzerindeki sansür ve idamların infazına karşı olmaları ve aldatma, sahte bir ayrılıktır. Amerikancı iktidar kliğinin halka karşı olan icratlarının hemen hemen hepsine katılan ve onları gönülden, yüreктen destekleyen muhalefet kanadının ise gerçekte basın özgürlüğünden yana oldukları düşünülemez. Halkın özgürlüğü ve demokrasininin bu amansız düşmanlarının, sosyalist basına yönelik gerici faşist uygulamalara karşı olması nasıl mümkün olabilir? Bu imkansız değil, imkansızın da götesinde birşeydir.

İktidar kanadının açıktan, muhalefet kanadının ise alttan alta yönlendirdiği baskılara çıkma görevi, yüreğinde baskı ve zulme meydan okuma isteği olan, bunu pratikte gösterebilen insanların, "Ben halkımdan yanayım" diyen tüm ezilen insanların omuzlarında durmaktadır.

Adını Tedbirler Kararnamesi koydukları "Tahrir-i Sükun" yasasının basın özgürlüğü üzerine kefen çekmeden geriletilmesi ve engellenmesi için... Demokratik bir basın ortamı için... Görev başına!

SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!

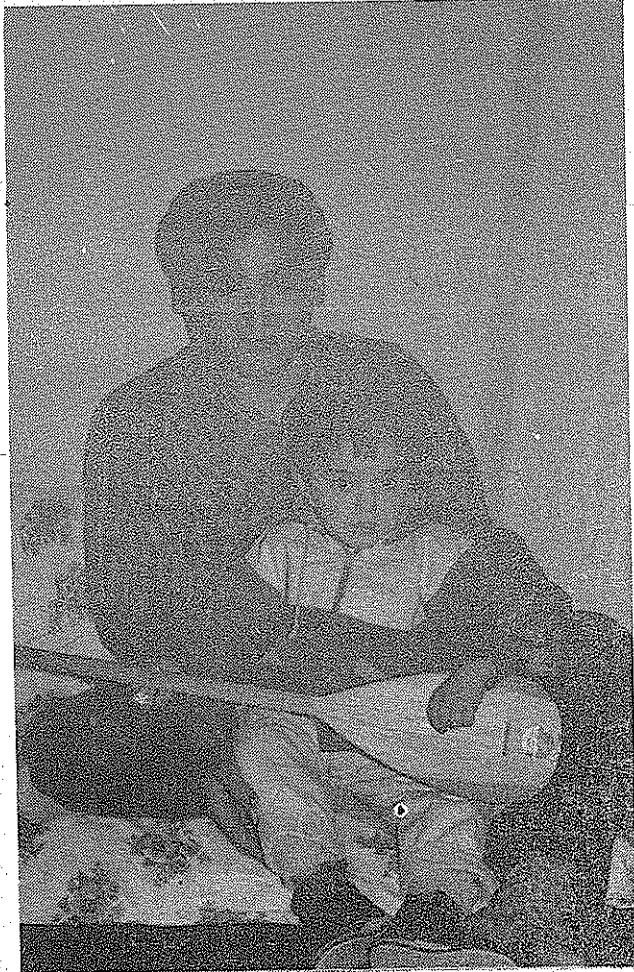
TAKRİR-İ SÜKUN YASASINA HAYIR

HALK DEMOKRASİSİ

KIZIL DİRENİŞ RUHUNDAN ZERRE TAVİZ VERMEYEN BU KIZIL GÜLE SAHİP ÇIKALIM!

Askeri faşist cunta, ülkemiz yoksul halklarının üzerine bir karabasan gibi çöktü ve yıllar boyunca bütün şiddetiyle gücünün yettiği elinin kavuştuğu herşeyi yok etti. Yüzbinlerce insan gözaltına alındı, tutuklandı...

Yüzlerce devrimci işkence tezgahlarında katledildi, binlerce devrimci sakat bırakıldı. Sokak aralarında, dağ başlarında katledemedikleri, işkence tezgahlarında öldüremedikleri binlerce insanı, sözde bağımsız,özde kukla mahkemelerde yargıladılar. Onlarca yiğit insanı, onlarca güzel insanı, masum olduklarını bile bile darağacına yolladılar. Elleri kanlı, ruhları kara pek sayın(!) hakimlerin elleri kalem kırmaktan nasır bağladı. Şurada veya burada öldüremedikleri insanları, zindanlara tiktılar. Zindanlar doldu! İnsan almaz oldu... Yetmedi E tip-

li, özel tipli yeni cezaevleri, inşa ettir. Baş eğdiremedikleri, onursuzlu-

ğu ve teslimiyetçiliği kabul ettiremedikleri bu insanları, cezaevlerinde de öldürmeye, hücre denen tabutlarda yok etmeye çalıştılar. Bu insanları açlıkla, hastalıkla, tedavisizlikle öldürdüler, öldürmeye çalışıyorlar. Aydın Hanbayat'ta bunlardan biri. 1982 Mayıs'ında çatışma sonucu yakalanır. Yakalandığında yaralıdır ve bel ile kalça kısmının birleştiği yerden iki kurşun almıştır. Acil olarak tedavisinin yapılması gereklidir. Elazığ Ask. Hastanesi'ne gönderilirse de, orada çıkan bir kavga bahane edilerek tedavisi yapılmadan, Elazığ Ask. Cezaevine gönderilir Geçen süre içinde yaraları kapanmayan ve durumu günbegün kronikleşen Aydın'ın Diyarbakır Ask. Hastanesi'ne sevki yapılır. O dönem Diyarbakır'ın yangınlı günleridir. Gerek cezaevi, gerekse hastahane ortaçağ arıtığı pek çok yaptırımı bağrında taşımakta; insanların

tedavisinin yapılması pazarlığa tabii tutulmaktadır Bu pazarlıkta askeri erkana "komutanım" çekmekten tutun da, işkencecilere ve cellatlara baş eğmek, pişmanlık getirmek, itirafçılık ve ihbarcılık yapmaya kadar pekçok yaptırım dahildir. Aydın Hanbayat'a da askeri doktor tarafından aynı teklif yapılır. Kendisine "komutanım" çektiği taktirde tedavisine başlanabileceği ve altı aylık bir tedaviyle düzelebileceği" söylenir. Geçen süre içinde işkenceler sonucu vücudunun çeşitli yerlerinde yeni yaralar açılan ve iltihap toplayan Aydın Hanbayat, tavizsiz kızıl direniş ruhunu burada da sürdürerek teklifi işkencecilerin

FATMA HANBAYAT: "Oğlumu istiyorum!"

suratına çarpar. İstekilerini almayan işkenceciler, bu cevap üzerine Aydın'ı önce Diyarbakır Cezaevine, oradan da eskişehir'e gönderirler. eskişehir'de de tedavi görmeyen Aydın Hanbayat, tünel olayı bahane edilerek baskı ve zulüm altında diğer tutuklu ve hükümlülerle birlikte Aydın Cezaevi'ne sevk edilir. Aydın Hanbayat'ta bu baskı ve zulümden payına düşeni alır. Yolsuzluk koşullarından dolayı soyunmak istemeyince, önce dövülür sonra da yürütemediği için, kollarından tutularak üst katlara kadar sürüklenir. Bu işkenceler sırasında ayağından, özellikle de parmak uçlarından yaralanır. Yaralar kısa süre içinde iltihaplanarak dışa verir. Ailesinin ve kendisinin ısrarlı çabaları sonucu Aydın Devlet Hastahanesine götürülür. Oradan da Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastahanesi Noroloji Bölü-

Kendisine "komutanım" çektiği taktirde tedavisine başlanabileceği ve altı aylık bir tedaviyle düzelebileceği söylenir. Geçen süre içinde işkenceler sonucu vücudunun çeşitli yerlerinde yeni yaralar açılan ve iltihap toplayan Aydın HANBAYAT, tavizsiz kızıl direniş ruhunu burada da sürdürerek, işkencecilerin suratına çarpar.

mü'ne sevki yapılır. Bir ay sonra Adalet Bakanlığı'nın gönderdiği bir yazıda, "Ölümcül olmadığı" gerekçesiyle sevk iptal edilir. Aydın Hanbayat, uzun uğraşlar sonucu bu kez de çildiye bölümünün sevki ile Ege

Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastahanesi'ne götürüldü. Ama henüz hiçbir tedavisi yapılmadan bu sefer de "kaçar veya kaçırılır" gerekçesiyle Aydın Cezaevine gönderilir. Şu anda Aydın Hanbayat, "kanseri olabilir" teşhisi konduğu halde doktor ve uzman hekimlerin tüm uyarılarına rağmen tedavi edilmemekte, tedavisi cezaevi idaresince "Bakanlık izni ol-

madığı" gerekçesiyle engellenmektedir.

"Oğlumu istiyorum!"

Yapılması gereken şey daha fazla geç kalmadan, geçmişte örneklerini yaşadığımız Adil Can, İnkilap Dal ve şu anda isimlerini bilmediğimiz onlarca insan için yapmadığımızı bu sefer yapmak, henüz zaman varken Aydın Hanbayat'ın tedavi edilerek kurtarılması için mektupla, telgrafla, dilekçe ile başvurması gereken yerlere başvurmak, kendine "devrimci-demokratım" diyen kurum ve kuruluşların, "insanım" diyen herkesin sesini, Fatma Hanbayat'ın sesine katmaktır. Son olarak acılı

bir ananın seslenişine kulak verelim: "Aydın 28 yaşında. Tedavisinin yapılmasını istiyorum... İzmir'de yapmıyorlarsa, Ankara'ya, İstanbul'a göndersinler. O kadar işkence yapıyorlar! Sopyayı, dayağı atıyorlar. Bari

tedavisini de yapsınlar. Hiç olmazsa ölmesin! Belki hastanede kalırsa ölmez. Oğlumu istiyorum!!!" Egemen güçler istiyor ki; Devrimciler onursuzluğu kabul etsinler, cellatlara, işkencecilere teslim olsunlar... Ama boşuna bu uğraşları. Bir başak tanesi

kadar güzel, bir başak tanesi kadar narin bu insanlar, tıpkı bir başağın rüzgarda sallanarak eğilmesi ve yine bütün heybetiyle ayağa kalması gibi her defasında ayağa kalkıyorlar, kalkacaklar. Toprağa düştükleri vakitte yine bir başak tanesi gibi bire ün bire yüz verecekler. Çünkü kök salmıştır toprağın derinliklerine tohum! Çünkü kökü halkımızdır. ♦

Yükselen devrimci mücadele ve burjuva devlet aşkına okunan ilahiler

Sermayenin emek üzerindeki aleti olan devlet, bir avuç zorbanın elinde olduğu, milyonlarca kitleyi baskı ve tahakküm altına alan siyasal bir makine olarak kaldığı ve bu temel karakterini sürdürdüğü sürece devrimci sınıf savaşının şiddeti esas alan yönünde, temel bir değişikliğin olması mümkün değildir. Durum böyle iken, siyasal iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesi mücadelesinin bu esas yönünde değişikliğin olabileceğini öne sürmek, bu temel değişikliği "zor olmadan da olur" biçimine dönüştürmek, pratikte bu mücadele biçimini reddetmek, burjuvazinin değirmenine su taşıyarak, devrimi yok saymakla eş anlamlıdır.

Özellikle Son günlerde bariz bir şekilde gelişen ve şimdi daha da bir üst aşamaya -Mücadelenin şehirlerde de radikal birhal aldığı aşamaya- doğru sıçrama gösteren devrimci -demokratik mücadelenin, bu gözle görülür olumlu gelişmesi, siyasal iktidarı elinde bulunduran bir avuç Amerikancı komprador burjuva ve toprak ağası başta olmak üzere, diğer bütün klik sözcü ve "satırı bir metelik etmez" yazar bozuntularını, çileden çıkarmaya yetti. Türk toplumunun iktisadi sınırları içinde yürütülen devrimci-demokratik sınıf savaşımının yalnızca en ileri ve en bilinçli kesimle sınırlı kalmayarak, "alt tabaka"lar nezdinde de yaygınlık kazanması, bu mücadelenin jakoben yönünün bariz bir şekilde öne çıkması, bize toplumdaki sınıflar mevzilenmesinin gerçek konumunu göstermektedir. Baka bir ifadeyle bu, emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de, devrim ile karşı devrimin en başından beri karşı karşıya olduğunu gös-

teriyor. Öncelikle şunu tesbit etmemiz gerekir ki; şimdiki durumda büyük şehirlerde gelişen ve sürekli ivme kazanan, devrimci-demokratik mücadelenin, 12 Eylül faşist diktatörlüğünün yıllarca süren ve her milliyetten emekçi halkımıza faşist terör yoluyla "kan kusturduğu", "ölümlerden ölümler beğendirdiği" bir dönemin ardılı olduğu unutulmamalıdır. Ayrıca toplumun onda dokuzu

icinbarışçıl mücadele yoluyla hak arama yolunun % 99 azaldığı bir ülkede yaşadığımızı unutmayalım. İşte bu yüzden ki, içinde bulunduğumuz toplum, ezilmekte olan halk kitlelerinin devlete karşı şiddet yoluyla mücadele koşullarının onda dokuz çoğaldığı bir toplumdur. Dolayısıyla bu mücadele, bir çeşit iç savaş biçimi olarak kavranmadan, savaşın giderek berraklık kazanan bu temel niteliği doğru bir tarzda ele alınmadan, bütün sınıf düşmanlarının başta proletarya olmak üzere her milliyetten emekçi halkımıza karşı bu "cancığer kuzu sarması" niteliğindeki ittifaklarının gerçek mahiyeti anlaşılabilir.

Sermayenin emek üzerindeki aleti olan devlet, bir avuç zorbanın elinde olduğu, milyonlarca kitleyi baskı ve tahakküm altına alan siyasal bir makine olarak kaldığı ve bu temel karakterini sürdürdüğü sürece devrimci sınıf savaşımının şiddeti esas alan yönünde, temel bir değişikliğin olması mümkün değildir. Durum böyle iken, siyasal iktidarın zor yo-

luyla ele geçirilmesi mücadelesinin bu esas yönünde değişikliğin olabileceğini öne sürmek, bu temel değişikliği "zor olmadan da olur" biçimine dönüştürmek, pratikte bu mücadele biçimini reddetmek, burjuvazinin değirmenine su taşıyarak, devrimi yok saymakla eş anlamlıdır. Gerçek hayattan kopuk ve Nuh Nebi'den kalma ütopyalar ileri sürerek onu, belirsiz bir tarihe ertelemektir. Proletarya, böylesi saçmalıkları hiçbir zaman içine sindiremeyecektir. Kaldı ki, toplumsal bir devrim ereğiyle çıktığı bu yolda, proletaryaya zafer yolunu açabilecek, bu uzun yolda onu gidebileceği yere ulaştırabilecek, bunun içinde asgari ve azami programını gururla uygulamaya koyabilecek olan da odur. Bu, mücadele, stratejik öneme sahip, jakoben devrimci müadelenin siyasal hedefler doğrultusunda yürütülmesinden başka bir şey değildir. Her ne biçimde yürütülürse yürütülsün, hangi sınıf ve tabakalar önderliğinde olursa olsun, savaş, siyasetin silahlarla yürütülmesinden başka birşey değildir.

Bu gerçeği sadece proletarya değil, tüm emekçi yığınlara götürecektir, direngen, tamamiyle yöntemli ve bilimsel çalışmaları ile sözde değil, pratikte ML'ler olacaktır. En geniş halk kitlelerine ulaşmak, büyük ölçüde dağılmış, tek ayağ üzerinde ağır aksak yürüten bir çalışma biçimi; derlenip-toparlanmış, bir makinenin dişlileri gibi düzenli çalışan ve iki ayağı üzerine de sağlam basabilen bir çalışma biçimine dönüştürmek, küçük dereciklerin son drece karmaşık ve çetin engelleri aşması, büyük bir kanalda birleşerek engellenmesi zor, muazzam bir ırmak haline gelmesi. Kendiliğinden gelişen mücadeleyi, proletaryanın ML'ist öncüsü önderliğinde toparlamak ve bunu kolektif bir güce dönüştürmek, devrimci Marksistlerin önünde, bir görev olarak durmaktadır.

Konumuza yeniden dönecek olursak, "törer" adı altında yürütülen

demagogiler ve çıkartılan bunca gürtlü-patırtının altında yatan temel nedenin daha iyi anlaşılabilmesi ve karanlık perdenin sonuna kadar açılabilmesi için, konuyu biraz daha yakından incelememiz gerekiyor.

Tescilli halk düşmanlarından Albay Rifat Uğuraltan ile devrimci

renişin daha radikal yönleri doğru kayması, bütün devlet şakşakçılarına, Demirel'inden Evren'ine, İnönü'sünden Baykal'ına, Uğur Mumcu'sundan, Murat Belge'sine kadar, bütün faşist elebaşılar ile sahte Marksist efendilerin, proletaryanın ve tüm emekçi halkın yükselen ve bu

Hiç kuşkusuz proletarya kendi önderliğinde kurulacak olan Demokratik Halk Diktatörlüğünü kurma mücadelesinde, nisbeten uzun süreli bu savaşta hiç bir koşulda, bu mücadele şeklini esas almayacaktır. Bir bütün olarak jakoben mücadele ile bu mücadelenin bir noktadan desteklenmesi bir ve aynı şeyler değildir.

katili polis M.Kazım Çakmakçı'nın eninde sonunda halkın ellerinden kurtarılamamış olmaları, ardından Muammer Aksoy ve Çetin Emeç'in MİT ve Kontrgerilla güçlerince karanlık birşekilde ortadan kaldırılmaları, komprador patron-ağa devletinin halka karşı olan faşist güçlerini topyekün harekete geçirmek için sahte bir bahane oldu. Özellikle de devletin enf aal elamanlarından olan eli kanlı albay ve polis, halkın adaletinden kurtulamamış olmaları, halkın yüreğinde açmış oldukları derin yara izlerinin hala kapanmamış olduğunu gösteriyor. İşte bunun içindir ki, egemen sınıflar, kuyruk acısının da verdiği kin ve öfkeyle halka saldırıyor ve yükselen halk-muhalefetini faşist terörü alabildiğince tirmandırarak bastırmak istiyor. Her gün yeni yeni bahanelerle yükselen faşist terör, ülkenin dört bir yanına karabasan gibi çöktü. Her yeni olay karşısında etekleri zil çalan burjuvalar ve onların basındaki eli kalem tutan uşakları, ne zaman gözyaşları dökmeye başladılarsa, bu halkın kanını daha çok dökmenin bahanesi olmaktan öteye gitmedi.

Adını "terör" koydukları devrimci halk muhalefetinin fabrikada, okulda, yolda, dağda, kentte sözüün kısası canlı hayatın her alanında daha güçlü bir şekilde gelişmesi, bu di-

lerici mücadelesine karşı kin ve nefretle bir koro oluşturmaları anlaşılır bir şeydir. Çünkü kurulu düzen tutkunu hakim sınıf kliklerini ve onların "sosyalist" uşaklarını birlik olmaya ve birbirine koltuk çıkmaya iten bir değil bir çok neden vardır. Bu birlik ve ittifak nedeni, yükselen halk muhalefetinin güçlü bir potansiyel oluşturmasıdır. Hakim sınıf kliklerin derin bir iktisadi ve siyasi kriz içinde olmalarına karşın, pratikte birleştiren şey, duydukları korkudan başka bir şey değildir. Salt bu gelişmeler içinde alınan tutumlar, atılan nutuklarla, kimin kimden yana olduğunu, kimlerin kimlerle ve kime karşı mücadele ettiğini açık ve seçik ortaya koyuyor.

Türkiye'de ipliği pazara çıkmış eski ve yeni faşist ele başları bir kenara koyacak olursak, burada sözüm ona sosyal demokrat geçinen, emekçi halkın geçmişte olduğu gibi gelecekte de başına en büyük bela olacak olan SHP içindeki bir numaralı faşistlerden İnönü ve Baykal'ın, Türk devletinin kucağına sıkı sıkıya oturmuş Mumcu'nun (bu adamın MİT ile sıkı fıkı olduğunu bilmeyen var mı?), "terör"e karşı birlik gösterileri düzenleyerek alçaklıkta gerçek bir kahramanlık örneği gösteren Murat Belge'nin ve bir kaç burjuva kompradoruyla ortalıkta düşüp kalkanla-

rın gözlerine kan oturmuş, jakoben mücadele düşmanlıklarına ne demeli? Bu kuzu postuna bürünmüş kurttan başka birşey olmayan uşakların kırdı, kentte, madenlerin, derinliklerinde, güpegündüz dağbaşlarında alçakça katledilmelerine, özgürlük-tutkunu yığıt insanların, halk savaşçıların canice öldürülmelerine alkış tutup-göbek atmalarına ne demeli. Onların bütün imkanlarını kullanarak bu amansız sınıf savaşımında egemen güçlerden yana tavır almaları, başta proletarya olmak üzere bütün halk güçlerine kara çalmaları, bilenmiş sınıf kinlerinden kaynak-

lık etmeye başlamış olmasıdır. Bu iyi! Hem de çok iyi!

Sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının ve çeşitli milliyetlerden bütün emekçi halkın, bu amansız düşmanları; devrimin giderek daha sık ve gür duyulan seslerinden ne kadar korksalar, o kadar azdır. Çünkü, onların can havliyle saldırdıkları bu haklı ve meşru mücadele, onları var eden koşulları tehdit etmekte, giderek daha bilinçli ve sistemli bir şekilde siyasi ve iktisadi olarak şah damarlarına doğru yönelmektedir. Onlar son on yıldır kene gibi yayıştıkları işçilerin bedenlerinden son damlası-

ce bir yönüyle, esas olarak duygusal yönden ele alıyorlar. Satılık burjuva basını ve onun kıvrımda usta kalemlerini, tarihsel rollerini şimdi daha ince yanlarıyla icra ediyorlar. Gerçeği küllüyle "terör"e lanet yağdırmanın korosuna, onlar da güçleri oranında katılıyorlar.

Peki nedir terör? Ya da gerçek terörist kimdir?

Besbelli ki sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının sosyal ve toplumsal karakter taşıyan her olayda olduğu

lanmaktadır. Amerikancı hakim sınıf klikleriyle birlikte Avrupalı faşist klikleri, "sosyal demokrat" cıfıllı faşist elebaşları buram buram terleten, "yüreğinin keman tellerine" kadar titreten şey, kırların yanında şimdi şehirlerin de mücadeleye katılması, bu jakoben mücadelenin şehirlerde de ivme kazanmakta olmasıdır. Başka birdeyişle bu, on yıldır susmayan, susturulamayan sınıf bilinçli güçlerin ve ulusal kırlardaki mavzer takırtularına, şehirlerin de eş-

na kadar sızdırdıkları kanları, bundan böyle istedikleri kadar ve istedikleri ölçüde ememeyecekleri için "terör"e lanet okuyorlar. Bunca yıldır hep güldükleri, ama şimdi durup dururken nereden çıktığı "belli olmayan" ya da "kökü dışarda" terör belası yüzünden ağlamaya başladıkları için "terör"e lanet okuyorlar. Öte yandan burjuva basının durumu tam bir trajedi-komedi! Yalandaki ustalıkları ile, her sayfası halka karşı tuzak olan gazeteler, güncel olayları sade-

gibi, bu güncel sorunda da temel hareket noktası kendi bilimsel görüş açısı olacaktır. Bu nedenle, bu siyasal soruna proletaryanın görüş alanı dışında çözüm arama gibi tamamiyle ayakları havada yaklaşım, daha önceki örneklerinde de görüldüğü gibi kişiyi hakim sınıfların ağzından konuşmaya ve kaçınılmaz olarak birlikte tavır almaya götürür. Bu açıdan bakarsak bir gözünü kapatıp diğer biriyle şaşkınlık bir durumda proletarya adına tavır belirlemek, olsa olsa

görüciye çıkmış satılık burjuva "sosyalist"lerinin işi olabilir, ML'istlerin değil! Biri ötekine tamamıyla karşıt ve ayrı cephelerde bulunan, sınıf çıkarları temelden birbirine tezat teşkil eden sınıflardan ezilen sınıfların başvurduğu dervimci şiddetle (bu meşru, haklı ve tamamıyla gerekli olan şiddettir.), bir avuç rantiyecinin, haksız meşru olmayan vebütünüyle vahşi yöntemlerle sürdürdüğü faşist terörü bir ve aynı görmek, en azından bu iki mücadele niteliğini birbirinden ayırt etmemek, bilerek ya da bilmeyerek, halka reva görülen bu vahşetin yanında yer almak demektir. Burada orta bir yer ve orta bir yol yoktur.

Toplumda, tarihin tekerleğini ileriye doğru çevirmede en önde yer

tır. Bununla birlikte hangi ad altında olursa olsun, ilerici adına bu mücadele biçimine karşı çıkan birisi bilinçten yoksun bir ahmak değilse bile, bir şarlatandan başkası değildir.

Hiç kuşkusuz proletarya kendi önderliğinde kurulacak olan Demokratik Halk Diktatörlüğünü kurma mücadelesinde, nispeten uzun süreli bu savaşta hiç bir koşulda, bu mücadele şeklini esas almayacaktır. Birbütün olarak jakoben mücadele ile bu mücadelenin bir noktadan desteklenmesi bir ve aynı şeyler değildir. Faşist devlet terörüne bu meşru savunma biçimi, açıktır ki çok daha çetin ve karmaşık, daha boyutlu, kanlı ve uzun süreli bir savaş, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye,

kurtaramamış olmaları, hakim sınıflar açısından, faşist terör yoluyla halka kan kusturmalarının bir bahanesi olamaz. Zira emekçi halk çoğunluğu faşist terörün çeşitli biçim ve tonlarıyla zaten karşı karşıya bulunuyor. Hakim sınıfların derin bir iktisadi ve siyasi kriz içinde olmaları, farklı emperyalistlerin uşağı olan kliklerin iktidar dalaşımının had safhada bulunması, her geçen gün daha da zorlaşan hayat şartları, artan yokluk, yoksulluk, toplumun bütününe etkilemekte ve onu derin bir sosyal ve toplumsal bunalıma doğru sürüklemektedir. Zor her eski toplumun bağrından doğan yeni bir toplumun ebesidir" sözünün tarihi büyüklüğü, Türkiye toplumunun içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi çalkantı ile kuşku götürmez bir açıklıkla doğrulanmaktadır. Diğer yandan ezilen emekçi yığınlar bir arayışa doğru yönelmektedir. Hakimsınıfların ise eskisi gibi yönetemez olması daha ayan-beyan ortaya çıkmakta, halk kitlelerindeki hak isteme ve bunu direnerek alma ruhu daha güçlü bir şekilde uç vermektedir. Özellikle işçi sınıfımızın ve devrimci-demokratik öğrenci gençliğimizin şu son günlerdeki olumlu çıkışları gerçekte gurur verici ve taktire şayan bir gelişme seyri izlemektedir. Bu olumlu gelişmeleri görmemek için insanın kör olması gerekir.

Sonuç olarak; hakim sınıflara ve onların yeminli uşaklarına el aman dedirten, dehşetten dehşete düşüren, onları korkutan, korku ve panik içinde davranmaya iten, fabrikadan sokağa çıkmış radikal mücadelenin kendisidir. Kaynayan kazanın kapağı daha fazla bastırılmıyor. Evet; tam da ettiğiniz gibi bu gelecekteki kasırganın şimdiden uğuldamaya başlamış olduğunu gösteriyor. İşte, hakim sınıfları, onların amerikancı ve Avrupalı faşist sözcülerini, bütün reformist, sağ pasifist ve parlamentarist ahmakları ve bütün jakoben mücadele düşmanlarını aynı noktada, aynı zeminde birleştiren şey de bunlardır. ♦

Karşı-devrimin caniyana baskı ve faşist terörü ile hergün karşı karşıya bulunan ve bu faşist terörden daha çok nasibini alan kitlelere, "teröre karşı birleşin" demek celloğdu Don Carlos'a "seni öldürecekim ama bu sadece senin iyiliğin için" demesinden farksızdır.

alan proletarya birincisini savunur, uygular ve geliştirirken ikincisine karşı mücadele eder. Zaten onun mücadelesi, faşist terörü, onu uygulayan sınıflar ile birlikte tarihindeki rollerine gömmeye mücadelesinden başka nedirki. Bununla birlikte proletarya, ilke olarak bireysel teröre karşı çıkmaz. Siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesinde proletarya onu bir amaç olarak değil, yardımcı bir araç, esas çizgiyi güçlendiren bir vasıta olarak ele alır ve bu silahı etkili bir şekilde kullanır. Eğer terör; halka zulmedenlerin yakasına yapışmaksa, işkencecinin işkencesine dur demekse... Eğer terör; halkın kanına elini bulmuş bulup çıkarmak ve adaletiyle yargılamaksa... Eğer terör; vurguncunun, dolandırıcının, sahtekarın önünü kesmekse, bir gecede milyarlara el koyanların bu haksız kazançlarını halk adına kamulaştırmaksa... Evet proletarya böyle bir "terör"e karşı çıkmayacak-

küçük küçük halk iktidarı organlarının kurulmasından, güçlendirilmesinden, geliştirilmesinden geçerek ülke çapında siyasi iktidarı kurma mücadelesine kadar olan bir bütün süreci, bu süreçten tek tek aşamalarını destekleyici bir fonksiyon oynama ile sınırlıdır. Eğer, sadece meşru savunma biçimi niteliğinde olan bu yolla herşey kökten çözülmüş olsaydı proletaryanın bilinen Halk Savaşı stratejisine hiç gerek kalmazdı. İşte ülkemizdeki kimi küçük burjuva oportünist yapılanmaların çıkmazları da buradadır.

Öte yandan, karşı-devrimin caniyana baskı ve faşist terörü ile hergün karşı karşıya bulunan ve bu faşist terörden daha çok nasibini alan kitlelere, "teröre karşı birleşin" demek celloğdu Don Carlos'a "seni öldürecekim ama bu sadece senin iyiliğin için" demesinden farksızdır. Çünkü, bir -iki halk düşmanının, halkın haklı tepkisinden yakalarını

YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONAL BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ ŞANLI KIZIL 1 MAYIS!

Dünyayı ellerinde taşıyan; "Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayan, oysa kazanacakları dünyası" olan, yerkürenin yaratıcısı işçilerin; enternasyonal birlik-dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a Selam!

Dünyanın ezilenleri, enginleri fethetme ruhuyla, bu yıl 1 Mayıs'ta; yine mücadele alanlarında. Güney Afrika'dan-El Salvador'a, New York'tan Hindistan'a, Peru'dan-Türkiye ve Kürdistan'a dünyanın dört tarafından din, dil, cins, renk millet ayrımı gözetmeksizin, hep bir ağızdan "Yaşasın 1 Mayıs", "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları Birleşin", "Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm", "Yaşasın proleter dünya devrimi", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" şiarları, hep bir ağızdan daha coşkulu ve militan bir ruhla, kızıl bayraklarla, sokaklarda, meydanlarda, barikat savaşlarıyla, İNTİFADA'yla, sömürü, zulüm, ve vahşete, dünya emperyalist sistemine karşı, proletarya ve ezilen halklar daha güçlü bir özveriyle 1 Mayıs'ı kutlu-

yorlar.

1 Mayıs; dünya çapında; ezilenlerle-ezilenler, sömürenlerle-sömürülenler, tarihin tekerleğini ileriye çevirmek isteyenlerle, geri çevirmek isteyenler arasında, bu yıl (1990'da) her alanda kıyasıya bir mücadeleye tanık olacaktır.

August SPIES

Enternasyonal proletarya ve ezilen halkların birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı; Marksizm-Leninizm biliminin, emperya-

lizm ve her türlü gericiliğe karşı, yeni zaferler elde ederek ilerleyişini selamlıyoruz.

1 MAYIS'IN DOĞUŞU

1 874 yıllarında Amerika'nın dört eyaletinde, sanayii burju-

August SPIES

"Bu mahkemede konuşurken, ben bir sınıfın temsilcisi olarak, diğer sınıfların temsilcilerine karşı konuşmaktayım.

"Bizleri asmakla işçi sınıfı hareketini ortadan kaldıracığımızı sanıyorsanız —öyle bir hareketin arkasından milyonlar yürüyor, ihtiyaç ve yoksulluk içinde kurtuluş ümit eden milyonlarca emekçi— eğer öyle düşünüyorsanız, ASIN BİZİ! O zaman bir kıvılcımın üstüne varmış olursunuz, alevler orda, burda, arkanızda, önünüzde her yerde fıskırır. O bir yeraltı yangınıdır. Siz onu söndüremezsiniz."

vazisi işçilerin ücretlerini düşürdü. İşçiler bu karara karşı çıkarak direnişe geçtiler. Kitleleşen eylemi burjuvazi yasakladı. Amerikan

işçi sınıfının en örgütlü kesimi ve öncüsü olan işçiler, 1887'nin ilk baharında direnişe geçtiler. İlk demiryolu işçileri, onu takiben maden ve fabrika işçileri de direnişe geçtiler. Direniş yayılıyordu. Burjuvazi azgınca saldırmasına rağmen, direnişi önleyemiyordu.

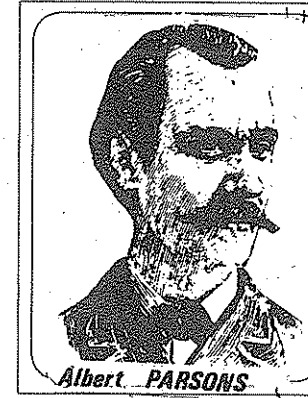
Bu direnişlerde işçi sınıfı kendi önderlerini de mücadele alanlarında yaratıyordu. Amerikan burjuvazisi tarafından idam edilen Albert Parsons, Adolf Fischer, Agust Spies ve George Engel bu mücadeleler içinde çıkan işçi önderleriydi.

2. Enternasyonal 1889'da toplanarak I. Kongresini gerçekleştirdi. 2. Enternasyonal'in I. Kongresinde, "8 saatlik iş günü" sorununu ele aldı. 8 saatlik iş gününün yasallaşması ve süren, baskı, işkence ve zulmü protesto etmek için, ortak bir gün tespit edildi. Bu karar üzerine Amerikan çalışma federasyonu, bütün dünya genelinde 1 Mayıs gününü genel grev günü olarak tespit etti: Dünya işçileri bugünde, hep bir ağızdan, 1 Mayıs'ta meydanlar da güçlü kitesel gösterilerle burjuvaziye karşı kinlerini haykırdılar.

1891'de 2. Kongresini toplayan 2. Enternasyonal Brüksel'deki toplantısında, 1891'den itibaren ve 1 Mayıs'ı uluslararası işçisınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kabul ederek bütün dünya işçilerine duyurdu. İşte, o günden günümüze değin, uluslararası işçi sınıfı, emperyalistleri ve sosyal-emperyalistleri derinden sarsan, birlik, dayanışma mücadele günü 1 Mayıs'ı görkemli gösterilerle kutladı, kutlayacak.

Türkiye'de 1 Mayıs;

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs kutlamaları ülkemizde de eskilere dayanmakta, ilk 1 Mayıs kutlamaları 1906-1908 ve 1910 yıllarıdır. İstanbul'da Rum, Ermeni ve Türk işçilerince ilk defa 1906'da "eğlence ve şenlik" olarak anılmaya

Albert PARSONS

Albert PARSONS

"...Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, sosyalist olduğumdan asılacağım, geçmişte öğretilmiş, söylemiş ve yazmış olduğum şeyler yüzünden asılacağım. Haymarket'e bomba attığımdan değil. İllionis halkı, kendisini gönüllü olarak yetkilerine sunmuş bir suçsuzun asılması karşısında susmayı göze alırsa, bende savunduğum fikirler ve davam uğruna asılmayı göze alabilirim."

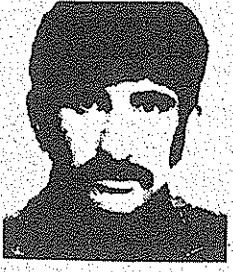
taakiben, 1909 yılında üsküpte, 1911'de Selanikte, 1912'de İstanbul'da gösteriler halinde kutlanan 1 Mayıs, 1921'de İngiliz emperyalizminin işgali altında olan İstanbul'da daha güçlü gösterilerle anti-emperyalist muhtevaya bürünerek kutlandı. 1922'de ise, 1 Mayıs ülkemizin şehirlerinin çoğunda kutlandı. 1923'de ise, Kemalist diktatörlük 1 Mayıs kutlamalarını yasakladı. Uzun bir suskunluktan sonra, 1960-70'li yıllar, 1 Mayıs bilincinin yeşerdiği yıllar oldu. Çeşitli eylem ve gösterilerle 1 Mayıs kutlandı. 1976 yılında ise, ülkenin bir dizi alanında olduğu gibi, İstanbul-Taksim alanında 1 Mayıs emekçi yığınların katılımıyla görkemli bir tarzda kutlandı. 1977 yılında ise, ülkemizde dağlarda, şehirlerde, fabrikalarda, hayatın her alanında yüzbinleri aşan ezilenlerin güçlü gösterilerine sahne oluyordu. 500 bini aşkın emekçinin İstanbul-Taksim'deki kutlaması, sosyal-faşistlerin yardımıyla, MİT, Kontr-gerillanın saldırısı sonucu 38 emekçi hunharca katledildi. 12 Eylül faşist darbesiyle iş başına gelen faşist cunta bütün olanakları ortadan kaldırdığı gibi, 1 Mayıs gösterilerine de azgınca saldırdı. Faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına rağmen, 1 Mayıs en zor şartlar altında kutlandı. 1989'da 1 Mayıs şehit vererek, geleceğine uygun bir tarzda, bir kez daha, birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlandı. Bu 1 Mayıs'ta ise, şimdiden egemen sınıflar korku ve panik içindeler.

İFLAS EDEN MARKSİZM LENİNİZM DEĞİL! MODERN REVİZYONİZMDİR!

1 Mayıs 1990'a girerken, dünyamızda önemli fırtınalı gelişmeler olmaktadır. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler yer kürede daha fazla pazar kapmak ve yeni yeni alanlar ele geçirmek, bir birine üstünlük sağlamak için, yeni bir savaşa hazırlanmaktadır. Bunun içinde "barış", "silahsızlanma" görüşmeleri adı altında, dünya halklarının gözlerini külendirmeye çalışırken, öte yandan, gerçekten içten içe, silahlanmakta, cephe gerilerini sağlama almakta ve bütün stratejilerini; yeni bir paylaşım savaşında daha fazla karlı çıkmaya tabi kılmaktadırlar.

Emperyalistlerle, sosyal-emperyalistler arasındaki her, "barış" görüşmesi, masa başında çıkar alanlarının yeniden belirlenmesi, her "silahsızlanma" görüşmesi de daha üst düzeyde bir silahlanmanın anlaşmalarıdır. Busch-Gorbaçov görüşmesinin hemen ardından, Panama, Nikaragua ve Doğu Avrupa ülkelerinde meydana gelen olaylar, bu görüşmelerin ne türden barış(!) anlaşmaları olduğunun en açık ifadesidir. Malta zirvesinin ardından doğu ve batı bloklarının "yaramaz çocuklarının" ülkelerinde peş peşe hükümet darbelerinin meydana gelmesi, emperyalist "devler" arasındaki uzlaşmayı göstermesi bakımından ilginçtir. Bilinmelidir ki; emperyalist savaşlara son verecek olan yegane güç emper-

Mehmet KOCADAĞ 1950-76

1 Mayıs 1976'da İstanbul'da MİT ve Kontr-Gerilla tarafından kaçırılarak alçakça katledildi. Onurlu mücadelemizde yaşatacağız.

yalistler arası uzlaşmalardan değil, proleter devrimlerden doğar.

Geride bıraktığımız kısa süreçte; dünyamızda en önemli gelişme "Doğu Bloku" ülkelerindeki gelişmelerdir. Lenin ve Stalin döneminde, başında Sovyetler Birliğinin olduğu bu ülkelerde, halk demokrasisi hüküm sürüyordu. Stalin'in ölümünden sonra, 1956'da SBKP 20. Parti Kongresinde, modern revizyonist Kruşçev iktidarı ele geçirerek, sosyalizm ve proletarya diktatörlüğünü adım adım tasfiye ederek, yeni bürokrat burjuvazinin diktatörlüğünü gerçekleştirdi. Sovyetler, artık sosyalist değil, tam aksine, ABD emperyalizmi ile birlikte, dünya halklarının baş düşmanı olan, emperyalist paylaşım savaşına hazırlanan, bir dizi ülkeleri işgal eden, dünya proletaryası ve ezilen halkları, ezen, sömüren sosyal-emperyalist bir güçtür. Sovyetler Birliği'ndeki bu değişikliği bütün doğu bloku ülkelerin 'KP'leri izledi ve onlarda yozlaşarak, karşı devrim kampına iltihak ettiler. Bütün gerçekler böyle iken batılı emperyalistler; Doğu blokundaki gelişmeleri; 'Marksizm-Leninizmin artık eskidiği', 'komünizmin iflas ettiği' sahtekarlığı ile, güçlü bir koro oluşturarak, basın, TV, vb. bütün araçları kullanarak, sosyal-emperyalist ve modern revizyonist burjuva iktidarlar şahsında, azgınca komünizm, sosyalizm ve Marksizm-Leninizm bilimine saldırdı. Burjuvazi bir kez daha tarih sahnesindeki yerini aldı. Doğu blokundaki gelişmeler, bunların iddia ettikleri gibi hiçte

beklenmeyen gelişmeler değildi. Modern reizyonizmin sosyal-faşist iktidarların, iflası sonucudur. Modern reizyoizmi Marksizm-Leninizm, sosyal faşist diktatörlüğü proletarya diktatörlüğü olarak yıllardır gösteren bürokratik burjuvazi bu maskeyle gerçek durumunu gizleme uğraşı içindeydi. Ne varki yaşanan ve ilerliyen süreç, bütün sahte sosyalistleri açığa çıkardı. Bugün, SB ve Doğu Avrupa ülkelerinde, batılı emperyalistlerin söylediği iflas eden veya yok olan, Marksizm-Leninizm, sosyalizm ve komünizm değil, yüzüne sosyalizm maskesi takmış, sosyal-faşist iktidarlardır. Bu durumu Mao Zedung yoldaş çok önceler itespit etmişti. Tarih bir kez daha büyük usta Başkan Mao'yu doğruladı.

Sosyal-emperyalizmin bütün yönüyle kendisini açığa vurduğu bu süreçte, hâlâ bazı küçük burjuva devrimci örgütlerin, bu güçten umut beklmeleri, "alt-sosyalist, üst-revizyonist" şeklindeki ne idüğü belirsiz, iflas eden tespitlerde ısrar etmeleri, gelişmeere açık tavır almamaları, sözkonusu bu akımların siyasal

George ENGEL

George ENGEL

"Hakları yalnız imtiyazlı sınıflara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim."

olarak ne derecede bir çıkmaz içinde olduklarını göstermektedir.

Bugün, batılı emperyalistlerin ve Rus sosyal-emperyalizminin ortaklaşa gözden düşürmeye çalıştığı Marksizm-Leninizm bilimini her zamankinden daha güçlü savunmak, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin her yönlü saldırılarına karşı koymak, emperyalist savaş kıskırtıcılarını teşhir etmek, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine hız katmak için bu 1 Mayıs'ta kavgaya bayraklarını yukarıya kaldıralım.

Mücadele yükseliyor!

Ülkemizde, halk muhalefeti giderek yükselmektedir. Faşist diktatörlüğün bütün saldırı ve vahşetine karşı düşmana inat devrim cephesi yeni mevziler kazanarak ilerliyor. Türk devletinin ekonomik durumu işler açısı, enflasyonun gizli rakamı % 100'e vardığı, hayat pahalılığı, zam, baskı, işkence ve zulüm beraber gitmektedir... Hakim sınıflar arasındaki çelişki bazen sessizleşse de varlığını devam ettirmektedir. T.Kürdistan'ında gelişen gerilla savaşına karşı "silahlı bastırma" konusunda, hakim sınıf sözcüleri arasında mutabakata varıldı. Birkez daha görüldü ki, hakim sınıflar arasındaki it dalaşı önemli boyutlar kazansa da, iktidarları tehlikeye düştüğünde aralarında anlaşmaya varmaktadır. Ancak bugün aralarındaki çelişkinin bütünüyle kalktığını söylemek doğru değildir. Erken seçim, cumhurbaşkanlığı, çeşitli uygulamalar vb. konularda hakim sınıf sözcüleri

arasındaki çelişkiler devam etmektedir.

İşçi sınıfımızın, toplu sözleşmeleri sendika ve grev hakkı için önümüzdeki süreçte mücadelesi yeni boyutlar kazanarak ilerleyecektir. 600.000 işçinin toplu sözleşmesi kapıda: Türk-İş ve diğer faşist, sosyal-faşist sarı sendika ağları işçilerin mücadelesinin gelişmesini durdurmak için elinden geleni yapmaktadırlar. Ancak, yeni "bahar eylemlerinin" gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Grev hakkının lokavtla kuşaya çevrilmesi, hayatı yaşanılmaz hale getiren zam ve buna karşılık adı bile edilemeyecek asgari ücret, yine baskı ve işkencelere karşı işçi sınıfımızın mücadelesine ivmeler katarak daha üst boyuta çıkararak alanlarda, faşist diktatörlüğe olan sınıf kinini haykıracaktır.

Öğrenci gençlik; Halk Demokrasisi ve bağımsızlık için yürütülen mücadelede her zamanki gibi yine mücadeleciler geleneğine uygun savaşımını vermektedir. Akademik ve demokratik hakları için yürütülen mücadele, Newroz kutlamaları, gerilla savaşıyla dayanışmayı, anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi gibi, özerk-demokratik üniversite içinde kışla öğrenimi YÖK'e karşı her zamanki gibi okullarda, meydanlarda alevleri tutuşturmaktadır.

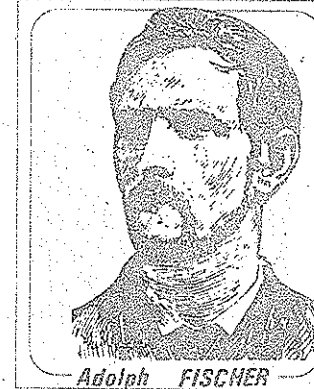
Toplumun en dinamik kesimini oluşturan gençlik anti-faşist, anti-föodal ve anti-emperyalist mücadelede yine en ölerde, faşist diktatörlüğün tutuklama, baskı, işkence ve her türden tehditine adeta meydan okuyan gençliğimiz; bu 1 Mayıs'ta yine, mücadele alanlarında yerini alarak, devrim, sosyalizm ve altın çağ şiarlarını haykırarak geleceğin yüce dünyasının kurulmasını bir adım daha ileriye götürecektir.

Köylülüğün kırsal alanlardaki gerilla savaşımına katılımı, toprak mücadelesi, tütün üreticisi köylülerin taban fiyatlarına karşı eylemleri, giderek daha da yoksullaşan köylülerin önümüzdeki dönemde, daha geniş boyutta seyredeceğine delalet-

tir.

Halk Demokrasisi ve bağımsızlık için yürütülen onurlu mücadelede, düşmana esir düşen, özgürlük tutsakları; devletin teslim alma, yıldıma vb. yaptırımlarına karşı onurluca direnirken, aynı zamanda, yürütülen mücadeleye destek vermek içinde, açlık grevleri ve çeşitli eylemlerle dayanışmanın en güzel örneklerini sergilemektedirler. Devrimin sembolü mücadelenin alevleri özgürlük tutsakları; düşmanın en güçlü olduğu zindanlarda boyun eğmiyor, her türlü teslimiyeti, ihaneti reddederek militanca direniyorlar.

Türkiye-Kürdistan'ında mücadele faşist egemen güçlerin tüm vahşetine karşı intifadlara bürünerek gelişiyor. Faşist diktatörlüğe en güçlü darbeler Dersim, Şırnak vb. alanlarda vurulmaktadır. Jakobon mtica-

Adolph FISCHER

Adolph FISCHER

"Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak, sosyalist olmam sebebiyle öleceksem, bir sözüm yok..."

dole, düşmanı çıkmazla karşı karşıya bıraktı. Nusaybin, Cizre, İdil, Batman, Diyarbakır'da kepenk kapatma ve İNTIFADALAR karşısında düşman adeta çıldırdı. "Fazla büyümeyin" diyen Özal, arkasında, 'milli mutabakat' için zirve görüşmelerine başladı. Şimdiye kadar uygulanan, tampon bölge, köy koruculuğu, bölge valiliği, özel tim, özel harp taktikleri, kimyasal silah kullanma tehditleri, sürgün, sansür, ve en vahşi saldırılar yetmiyormuş gibi yeni yeni yasalarla mücadelenin bastırılması istenmekte. Özal önderliğinde gerçekleşen zirvede gelişen silahlı mücadeleyi durdurmak için, "silaha silahla karşılık verme" sorusunda mutabakat sağlandı. Hakim sınıflar-

rın yıllardır Kürdistan'da uyguladığı, katliam, toplu sürgün, tütuklama, Kürt ulusu üzerinde eksilmeyen jandarma dipçığı, ve kurşunu, zirvede "milli" mutabakatla kamuoyu nezdinde, girişilecekleri katliamlarına yasal zemin hazırlanmaktadır. "Silaha silahla karşılık verme" milli mutabakatından sonra Beytüşşebab'ta 40'a yakın PKK'lı ölü ve yaralı olarak ele geçirildi. Bu olayda görüldüğü gibi önümüzdeki dönemde, milli katliamlarına, azgın milli zulme ve vahşetine daha da hız verecektir. Bütün bu tedbirler Kürt ulusunun haklı mücadelesini engellemeye yetmeyecektir.

Emekçiler, Devrimciler!

Bu yıl 1 Mayıs'ın görkemli bir şekilde, dağlarda, ovalarda, fabrika-

1 MAYIS KUTLANDI!

Ezilen halkların ve proleterya sınıfının birlik-dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, egemen güçlerin ve onların kolluk kuvvetlerinin günler öncesinden başlayan tehdit, baskı ve her türlü yıldırma politikalarına rağmen, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de coşku ve kararlılıkla mücadele alanlarında kutlandı.

Türkiye ve Kürdistan'da yaygın olmasa da halk savaşının ilk aşaması olan bir gerilla savaşı sürdürülmektedir.

Yıllarca sınıf mücadelesine önderlik yerine, kendi iç mücadelelerini esas alarak, ayak oyunlarının her türünde uzmanlaşıp yönetime çöreklenen ve ülke gerçeklerini yansıtan, ML programı bir bütün olarak tasfiyeye yönelmiş bir avuç revizyonist ve iflah olmaz orta yolu oportünist kovularak, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yiğit önderi İbrahim Kaypakkaya'nın ML düşüncesini ve savaş perspektifini kendine temel alan bir anlayışla Türkiye bozkırını tutuşturan bir alev misali, gerçek kimliği ile ortaya çıkan bir mücadele var. Dersim'de, İstanbul'da, Kandıra'da, Dicle'de düzene kahredici darbeler vuran ve git-tikçe gelişeceğinin işaretlerini veren bir savaş var.

12 Eylül askeri-faşist cuntası, yüzbinlerce askeri, polisi ve bir o kadar da MIT'i, iti, özel timi ile Türkiye'yi büyük bir cezaevine çevirerek, Türk ve Kürt ulusu ile çeşitli azınlıklardan emekçi Türkiye halkını tutuklayarak, işkence tezgahlarından geçirip, yüzlerce komünist, devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever katlederek, binlercesini sakat bırakarak, onbinlercesini de vahşet ve zulmün hüküm sürdüğü zindanlara kapatarak, halkın gelişen devrimci mücadelesini kanla boğmakla bitireceklerini sandılar.

Ancak; ihanetin, korkaklığın, teslimiyetin, inkarcılığın, kol gezdi-

Başbakan Yıldırım Akbulut'un Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'a kadar bir dizi hakim sınıf temsilcisinin günler öncesinden basın aracılığı ile başlattıkları "ateş açarız" türünden tehditlere, operasyon ve gözaltı furyalarına, sarı sendika ağalarının kıvırmalarına ve salon toplantıları düzenlemelerine rağmen,

mülteciliğin moda olduğu, ML'ye her cepheden saldırıların sürdüğü o dönemde; ML'nin saflığını koruyarak, ülke gerçekleri ve 1960-1963 polemikleri üzerine şekillenen ML programı kanlarıyla yazarak, mücadelenin kızıl ateşinden çelikleşerek çıkıp, sınıf mücadelesine önderlik etmeye başlayan örgütlü gücü ve devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever halk muhalefetini görünce bunda yanıldıklarını anladılar.

Bu mücadelenin sınıf niteliğinin kendileri için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bilen hakim sınıflar, besleme basın aracılığı ile bu mücadeleyi çarpıtarak yansıtmayı veya hiç yansıtmayarak gizlemey çalıştılar. Ama bu çabalar boşuna, bütün dünya kamuoyu bu mücadeleyi biliyor.

Bu arada bir avuç revizyonist kaçkın ve iflah olmaz oportünist de boş durmuyordu. Bir yandan "Birlik" nutukları atarak, devrimci mücadelenin geçmişteki dağınıklığına tepkileri olan kitlelerin duygularını istismar etmeye çalışırken, bir yandanda kendi sınıf niteliklerinin müsaade etmeyeceği sahte kararlar alarak devrimci tabanı oyalamaya çalıştılar. Bunu yaparken kendilerinin yapmaya asla cesaret edemeyecekleri mücadeleyi dedikodu ve zorlama "eleştiri"lerle karalamaya çalıştılar. Daha da ileri giderek, "sol fokocu oportünistler", "sonları GKK hizibi gibi olur" dedikleri mücadelenin şehitlerine ve eylemlerine sahip çıkmaya kalkışıp, mücadele-

men, 1 mayıs kararlı devrimciler ve proleterler tarafından bizzat kavga alanlarında kutlandı. 12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerine örttüğü silkip atan devrimci mücadele, geçen her gün biraz daha ivme kazanarak gelişiyor. Bu gelişme karşısında panîğe kapılan ve saldırganlaşan egemen güçler, baskı terör fırtınasının prestijinden yararlanmaya çalıştılar.

Ama nafi! İbrahim Kaypakkaya'nın ML tespitleri ile düşünceleri şekillenen devrimci taban, her tarihi dönemde kaçınılmaz yol ayrımları olacağını biliyor. Bunu bildiği içindir ki, her türlü ihanete rağmen işçi sınıfının öncü kurmayını ayakta tutmayı başarmıştır.

Her türlü sapmaya karşı uyanık olan devrimci taban, mücadelelerinin merkezine kültürel faaliyetleri koyan ve entelektüel zorla birşeyler yıkacağını sananların Halk Savaşçıları değil, LAF SAVAŞÇILARI olduğunu bildiği için sizleri hayallerinizle başbaşa bırakarak, kendi kurtuluşlarının yolu olan mücadeleye katılarak, İbrahim Kaypakkaya'nın güzergahında ilreliyecektir.

Dünyanın ezilenleri;

Haydi 1 Mayıs alanlarına. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, devrim, sosyalizm ve altınçağ şiarlarımızı birkez daha haykıralım. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle dayanışmanın en güzel örneklerini sunalım. Emperyalist haydutlara ve onların uşaklarına karşı, derin sınıf kinimizle enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ta kavga bayraklarını zafer burçlarına, safları sıkılaştırmak vebilimum sömürücü asalaklara dünyayı mezar etmek için devrim mücadelesine bütün enerjimizle atalım. ♦

daha da yoğun estiriyorlar. Geçen yıl 1 Mayıs'ta Mehmet Akif Dalcı adlı dervimciyi katleden hakim sınıflar, bu yıl daha geniş kitle katliamları yapmanın hazırlığı içindeydiler. Bunun için de günler öncesinden başlayarak defalarca tekrarladıkları "polis gerekirse silah kullanacaktır" türü "insancıl" açıklamalara uygun olarak hareket yığınlar üzerine ateş açmada tereddüt göstermediler. Tüm bunlar egemen güçlerin ne denli çaresiz ve aciz olduklarının göstergeleridir.

Egemen güçler önesinden başlattıkları baskı furyası 1 Mayıs sabahı tüm İstanbul'da tam bir işgale dönüştü.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın anılması, sıradan bir komünistin veya bir devrimcinin anılmasından daha da farklıdır. İbrahim, Türkiye devriminin çeşitli sorunlarına Marksist-Leninist temelde net teorik çözümler getiren ve bu teorik çözümleri pratiğe uygulayarak maddi bir güç haline getirmek için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan, mücadele eden ve bu yolda yaşamını yitiren komünist bir önderdir.

Önderler, saksıda çiçek yetişir gibi yetişmezler. Önderler, sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde doğar, büyük ve yetkinleşirler. İşte İbrahim böyle bir önderdi. O sınıf mücadelesinin içinde doğdu, büyüdü ve yetkinleşti.

İbrahim, Çorum'lu bir işçi ailesinin çocuğu olarak doğdu. Devrimci fikirlerle ilk kez Hasanoğlan Öğretmen Okulunda tanıştı. Daha sonra gittiği Çapa Yüksek Öğretmen Okulundaki devrimci mücadeleyle içli-dışlı oldu. Fikir Kulüpleri Federasyonu içindeki devrimci faaliyeti ile 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemek, şiddete şiddetle karşılık veren işçiler, zaman zaman taşlı-sopalı çatışmalara girdiler.

Aynı şekilde, İncirli, Güngören, Pangaltı, Kasımpaşa, Şişhane ve İstanbul'un pek çok semtinde, ve özellikle de proleterlerin yoğun olduğu semtlerde boy veren gösteriler, bü-

"Her sınıfın sevip kutladığı bir günü vardır. Soyluluk kendi sınıfına özgü böyle günlerde köylüleri soymak için "yetkileri" olduğunu açıklar. Papazların da bayramı var ve böyle günlerde onlar da, emekçilerin açlıktan ölüp, asalakların lüks içinde yüzdüğü bu düzeni takdis ederler.

İşçilerin de kendi bayramları olmalı ve bugün de, onlarda şunu açıklamalı: Tüm dünya bağımsız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzende yaşamalıdır. İşte bunların açıklandığı ve kutlandığı gün 1 Mayıs'tır... Burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz! Kapitalizme ve onun getirdiği dehşet verici yoksulluğa ve kan dökümüne lanet olsun! Yaşasın emeğin hakimiyeti, yaşasın sosyalizm!" (STALİN, Eserler-Cilt 2, İng. Baskı. s. 225-6)

İşte tam da bu anlayışla ayağa kalkıyor dünya ve Türkiye işçi sınıfı.

İbrahim, hep revizyonistlerin engellemeleri ile karşılaştı. İbrahim'in ortaya koyduğu görüşler, örgüte açılmadı ve daha da ileri gidilerek ona komplo hazırlayıp öldürmek istediler. İbrahim: "Bu şartlar altında örgüt içinde kalarak, mücadeleye devam etmek hem imkansız hem de faydasızdı. Proletaryaya ve halka hizmet yolu artık revizyonistlerden örgütsel olarak ayrılmaktı. Marksist-Leninistler de öyle yaptılar ve burjuva disiplini reddettiler. Ona karşı cepheden mücadele etmeye karar verdiler" diyor ve örgütsel ayrılığın temel gerekçesini şöyle açıklıyordu:

"Çünkü, kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış iki ayrı ideoloji ve politika aynı örgüt çatısı altında barış içinde bir arada yaşayamazdı. Ya biri hakim olacaktı, ya diğeri. Sapma içinde olanlar dostça eleştiri ve ikna yoluyla düzeltilmediği takdirde, yani iflah olmaz oportünist olduklarını davranışlarıyla ispatladıkları takdirde, halka hizmetin bir tek yolu kalır; bu o insanların atikliğindedir. Gazetecilerin bile ellerini havaya kaldırarak "biz basınız ateş etmeyin" demek zorunda kaldıkları bir ortamda, polis neyi hedefliyordu?

Gülây Beceren'in yaralanarak sakat bırakıldığı çatışmalarda, Ali Yılmaz, Bektaş Özkan, Haydar Çelik ve Hüseyin Şimşek isimli dev-

rimciler polis tarafından yaralanıyordu. 3 binden fazla insanın gözaltına alındığı olaylarda, gözaltına alınan insanlar polisin çeşitli saldırılarına, dayak ve işkencelerine hedef oluyorlardı.

Tarih defalarca göstermiştir ki; çürümüş ve yıkılmaya yüz tutmuş bir düzeni zor bile kurtarmaz. Hele bu zor "silahların yakıcı eleştirisine" tabi tutulursa, tarihin çöp tenekesine gitme zamanı gelmiş demektir. Yaşamın her alanında olduğu gibi, 1 Mayıs'ta da kitleleri kurtuluşa götürececek olan demokratik halk devrimi ve sosyalizm yoluna set çekmeye çalışan hakim sınıflar; bunu başaramadıkları gibi, yükselen halk muhalefetinin ivme kazanmasına ve hareketin daha da jakobenleşmesine yardımcı oluyorlar. Hakim sınıflar dün olduğu gibi bugünde, bugün olduğu gibi yarın da sınıf bilinçli proletaryanın zaferine engel olamayacaklardır.

YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN 1 MAYIS TAKSİM
DİRENİŞİ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM,
SOSYAL-EMPERYALİZM!
KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM,
YAŞASIN İNTİFADA!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZM!

PROLETER ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ÖLÜMÜNÜN 17. YILINDA ANIYORUZ!

1 8 Mayıs 1990 tarihi, çeşitli milliyetlere mensup Türkiye halklarının proleter önderi İbrahim KAYPAKKAYA'nın 17. ölüm yıl dönümüdür.

Bundan tam 17 yıl önce, 24 Ocak 1973 yılında, İbrahim ve bir grup yoldaşının kaldığı Dersim'in Haydaran dağlarındaki Vartnik Kömü, tasmalı faşist Fehmi ALTINBLEK komutasındaki yüzlerce asker tarafından sarıldı. Ocak ayının dayanılmaz güç soğğunun bir sabahında başlayan kavgada, çoğu yoldaş çemberi yarıp çıkarılarken, can yoldaşımız ve proletarya hareketinin kırsal alanlardaki ilk şehidi olarak Ali Haydar YILDIZ'ın kanları içinde elleri mevzerini sıkı bir şekilde kavramış ağır yaralı olarak yere düşerken, İbrahim'de yaralı olarak son bir kez can yoldaşı Ali Haydar Yıldız'ı kucaklıyor, intikam yemini ediyor ve başı dumanlı dağlara doğru ilerleyerek çatışma alanını terk ediyordu.

Çatışmadan ağır yaralı olarak çıkan İbrahim, 29 Ocak 1973 günü, Yan baygın bir şekilde yığılı evde, düşman güçleri tarafından esir alındı. İbrahim, yakalandığı 29 Ocak 1973'ten 18 Mayıs 1973'e kadar olan üç buçuk aylık süre içinde en ağır işkenceler altındaydı. Faşist düzenin kan emici işkenceci cellatların sorularını, "Biz komünistler esasen görüşlerimizi hiçbir yerde gizleme gereği duymayız. Ama örgütümüz ve yoldaşlarımızla ilgili bilgi vermeyi onursuzluk ve küçüklük sayarız. Bu nedenle, ne zaman ve kimin aracılığıyla örgüte girdiğimi söyleme gereği duymuyorum" şeklinde cevaplandırıyor ve düşmanı kendi kalesinde bu soylu proleter tavır ile vuruyordu. İbrahim'in bu baş eğmez tavrı karşı-

sında güçsüz ve çaresiz kalan patron-ağa düzeninin ölüm mangaları, onu 18 Mayıs 1973'te kurşuna dizdiler.

"Her insan bir gün olur, ama her ölümün önemi aynı değildir" der Mao Zedung yoldaş, ve "halk için ölmek, tay dağından da yücedir. Ama faşistler için çalışmak ve sömürönlere, işkenceci ve 1900-1900 polemikleri üzerine şekillenen ML programı kanlarıyla yazarak, mücadelenin kızıl ateşinden çelikleşerek çıkıp, sınıf mücadelesine önderlik etmeye başlayan örgütlü gücü ve devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever halk muhalefetini görünce bunda yanıldıklarını anladılar.

Bu mücadelenin sınıf niteliğinin kendileri için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bilen hakim sınıflar, besleme basın aracılığı ile bu mücadeleyi çarpıtarak yansıtmayı veya hiç yansıtmayarak gizlemey çalıştılar. Ama bu çabalar boşuna, bütün dünya kamuoyu bu mücadeleyi biliyor.

Bu arada bir avuç revizyonist kaçkın ve iflah olmaz oportünist de boş durmuyordu. Bir yandan "Birlik" nutukları atarak, devrimci mücadelenin geçmişteki dağınıklığına tepkileri olan kitlelerin duygularını istismar etmeye çalışırken, bir yandanda kendi sınıf niteliklerinin müsaade etmeyeceği sahte kararlar ala-

ve ezenler için ölmek tüyden de değerlidir" diye eski bir Çin bilgesinin sözlerini aktaran Mao yoldaş, devrimcilerin uğrunda öldükleri ölümün yüceliğinin önemini belirtiyor-du.

"Emperyalizme ve gericiliğe karşı dövüşürken, ölen herkes, saygıya değerdir. Ama bu, bunların

içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla, komünistler arasında bir çizgi içermemize yol açmamalıdır. Yoksa, daha da saygıya değer olan, komünizme halkın kurtuluşu davasına saygısızlık olur." diyordu İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş.

Komünist ve devrimci kişi, taşıdığı güzelliğin gücü kadar bir etki şekillenen devrimci taban, her tarihi dönemde kaçınılmaz yol ayrımları olacağını biliyor. Bunu bildiği içindir ki, her türlü ihanete rağmen işçi sınıfının öncü kurmayını ayakta tutmayı başarmıştır.

Her türlü sapmaya karşı uyanık olan devrimci taban, mücadelelerinin merkezine kültürel faaliyetleri koyan ve entellektüel zorla birşeyler yıkacağını sananların Halk Savaşçıları değil, LAF SAVAŞÇILARI olduğunu bildiği için sizleri hayallerinizle başbaşa bırakarak, kendi kurtuluşlarının yolu olan mücadeleye katılarak, İbrahim Kaypakkaya'nın güzergahında ilreliyecektir.

Dünyanın ezilenleri;

Haydi 1 Mayıs alanlarına. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, devrim, sosyalizm ve altınçağ şiarlarımızı birkez daha haykıralım. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle dayanışmanın en güzel örneklerini su-

birakır ölürken. Ardında fedakarlıklar ve güzellik abideleri bırakarak giden ölümler, tarihin hep saygıyla andığı ve anacağı ölümlerdir. Bu ölümler, insanlık tarihini hep ileriye doğru taşıyan, tarihi yazan devrimcilerin ve komünistlerin ölümüdür.

Önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın ölümünü de tarih saygıyla

anacaktır. Kısa yaşamını devrime, halka ve proletarya davasına adanmış ve ölürken de ardından ölümsüzlüğün mirasını bize bıraktı. İbrahim ve İbrahim gibi önderlerin ölümü, herhangi bir devrimcinin ölümü değildir. Komünist önderlerin ölümü, bü-

lerin toprak işgallerinde yer aldı ve hep en öndeydi.

1970'lerin başlarındaki saflaşmada TİİKP saflarında yer alan İbrahim, daha sonra TİİKP revizyonizmine karşı amansız bir ideolojik ve siyasi mücadele sürdürerek, kurucu-

Önderler, saksıda çiçek yetişir gibi yetişmezler. Önderler, sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde doğar, büyük ve yetkinleşirler. İşte İbrahim böyle bir önderdi. O sınıf mücadelesinin içinde doğdu, büyüdü ve yetkinleşti.

yük etkiler yapan ve derin boşluklar bırakan bir ölümdür. Bu açıdan komünist önderlerin anılması da herhangi bir devrimcinin anılmasından farklıdır.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın anılması, sıradan bir komünistin veya bir devrimcinin anılmasından daha da farklıdır. İbrahim, Türkiye devriminin çeşiti sorunlarına Marksist-Leninist temelde net teorik çözümler getiren ve bu teorik çözümleri pratiğe uygulayarak maddi bir güç haline getirmek için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan, mücadele eden ve bu yolda yaşamını yitiren komünist bir önderdir.

Önderler, saksıda çiçek yetişir gibi yetişmezler. Önderler, sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde doğar, büyük ve yetkinleşirler. İşte İbrahim böyle bir önderdi. O sınıf mücadelesinin içinde doğdu, büyüdü ve yetkinleşti.

İbrahim, Çorum'lu bir işçi ailesinin çocuğu olarak doğdu. Devrimci fikirlerle ilk kez Hasanoğlu Öğretmen Okulunda tanıştı. Daha sonra gittiği Çapa Yüksek Öğretmen Okulundaki devrimci mücadeleyle içli dışlı oldu. Fikir Kulüpleri Federasyonu içindeki devrimci faaliyeti ile göze batan İbrahim, gerici okul yönetimi tarafından okuldan uzaklaştırıldı. İbrahim'in okuldan uzaklaştırılması mücadelesini engellemedi, aksine daha kararlı bir şekilde mücadeleye atıldı. İbrahim, kimi zaman anti-emperyalist gençlik mücadelesinde, kimi zaman 15-16 Haziran işçi direnişlerinde, kimi zaman da köylü-

su olduğu TKP/ML'nin temel görüşlerini sistemleştirdi. Örgütsel olarak TİİKP içinde kaldığı sürece içinde, savunduğu Marksist-Leninist görüşlerini örgüte hakim kılmaya çalıştı İbrahim, hep revizyonistlerin engellemeleri ile karşılaştı. İbrahim'in ortaya koyduğu görüşler, örgüte açılmadı ve daha da ileri gidilerek ona komplo hazırlayıp öldürmek istediler. İbrahim: "Bu şartlar altında örgüt içinde kalarak, mücadeleye devam etmek hem imkansız hem de faydasızdı. Proletaryaya ve halka hizmet yolu artık revizyonistlerden örgütsel olarak ayrılmaktı. Marksist-Leninistler de öyle yaptılar ve burjuva disiplini reddettiler. Ona karşı cepheden mücadele etmeye karar verdiler" diyor ve örgütsel ayrılığın temel gerekçesini şöyle açıklıyordu:

"Çünkü, kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış iki ayrı ideoloji ve politika aynı örgüt çatısı altında barış içinde bir arada yaşayamazdı. Ya biri hakim olacaktı, ya diğeri. Sapma içinde olanlar dostça eleştiri ve ikna yoluyla düzeltilmediği takdirde, yani iflah olmaz oportünist olduklarını davranışlarıyla ispatladıkları takdirde, halka hizmetin bir tek yolu kalır; o da, örgüt içi iktidarı iflah olmazlardan almak, bunları örgütten temizlemek. Bu proletarya ile burjuvazi arasında bir iktidar mücadelesidir" diyerek, kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış ve iki ayrı programı olan, iki ayrı çizginin bir arada kalmasının mümkün olmadığını, bu hakkı kullanmanın proletaryanın hakkı oldu-

ğunu doğru bir şekilde ortaya koyarak, "Bu hakkı burjuvaziye tanıyıp, proletaryaya tanımayanlar açık veya gizli halk düşmanlarıdır" diyordu. İbrahim KAYPAKKAYA'nın bu Marksist-Leninist teorik belirlemesi, ve buna uygun olarak izlediği pratik hat, geçmişte olduğu gibi, bugünde "İbrahimci" ve "Maocu" maskesi altında geçinmeye çalışan ama özünde sınıf işbirlikçisi ve proletarya partisinin reddi anlamına gelen düşünce sahiplerine de indirilmiş proleterce bir şamardır. Proletarya partisi içinde, irade dışı olarak ortaya çıkan iki çizgi mücadelesini "iki farklı program ve çizgiye sahip olanların aynı örgüt çatısı altında kalmaları" nı savunan ve zorlama ile de bu oportünist revizyonist düşünceye hayat hakkı bulmaya çalışanların, ne İbrahim ne de Mao Zedung'un bu konudaki anlayışlarıyla paralellikleri yoktur. Aksine, proletarya partisi içinde iki ayrı programın bir arada "kalmasını" savunmak, oportünizmin ta kendisidir. Proletarya partisinin programına zıt olan farklı bir programa karşı mücadelenin sadece ideolojik yanını gören, ama örgütsel yanını görmeyenler ya da görmek istemeyenler hep oportünistler olmuştur.

"İdeolojik savaşım ile partinin içindeki oportünist unsurların yenilebileceğini", parti çerçevesi içinde bu unsurların üstesinden gelinebileceğini savunan teori, partiyi felce ve kronik hastalığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir." (Stalin).

"İki ayrı ideoloji ve politika ile bir arada kalınama" yacağını açık bir şekilde ortaya koyan İbrahim, 1972 Nisan'ında TİİKP'ten örgütsel olarak ayrıldı ve TKP/ML'yi kurdu.

Mustafa Suphi TKP'sinin bir devamı olduğunu ve bugünkü sosyal-faşist TKP (bugünkü adı ile TBKP) ile bir ilgilerinin bulunmadığını açıkça ortaya koyan İbrahim, kurucusu olduğu TKP/ML'nin yapısının; çeşitli milliyetlere mensup Türkiye proletaryasının, sınıf örgütlerinin en

yüksek biçimi ve Marksist-Leninist teori ile silahlanmış siyasi eylemlerine yön veren teorik temelini Marksizm-Leninizm olduğunu söyledi.

İbrahim KAYPAKKAYA kurucusu bulunduğu TKP/ML'nin programatik görüşlerini genel hatlarıyla henüz TİHKP içinde iken şekillendirmişti. TİHKP içinde iken iki çizgi mücadelesinin doruğa ulaştığı dönemde İbrahim ülkemiz deriminin yolu, güçleri, alanları ve temel

11- Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır."

Proletaryanın büyük öğretmenleri ve önderleri olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung öğretilerini revizyonist, modern-revizyonist, Troçkist ve her türden oportünist saldırıya karşı savunacağını açık bir şekilde ortaya koyan TKP/ML, bu doğrultudan hareketle, Marksizm-Leninizmin eylemlerine yön veren bilimsel bir öğreti olduğunu

"İdeolojik savaşım ile partinin içindeki oportünist unsurların 'yenilebileceğini', parti çerçevesi içinde bu unsurların 'üstesinden gelinebileceğini' savunan teori, partiyi felce ve kronik hastalığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir."

talı mücadele biçimleri vb. konulara ilişkin görüşlerini şu 11 stratejik ilde özetliyordu:

1- Silahlı mücadele esas diğer mücadele biçimleri talidir.

2- Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

3- İlegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.

4- Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu sürece, stratejik savunma esastır.

5- Stratejik savunma içinde taktik saldırı esas, taktik savunma talidir.

6- Bu dönemde köylüdesilahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

7- Büyük şehirlerde stratejik savunma döneminde kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir.

8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.

9- Diğer örgütlenmeler içinde ordu örgütlenmesi esastır.

10- Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklerimize dayanmak talidir.

ve Marksizm-Leninizme nitel düzeyde bir çok katkı yapan Mao Zedung'un öğretilerini objektif olarak kavradı. Bu öğretinin ülkemiz açısından ne anlam ve önem taşıdığını İbrahim Kaypakaya şöyle özetliyordu:

"Mao Zedung düşüncesinin, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde anlamı nedir? Mao Zedung yoldaş Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin şartlarına uygulayarak şu sonuçlara varmıştır. Bu ülkelerde feodalizme karşı yürütülen mücadeleyle, emperyalizme karşı yürütülen mücadele birbirinden kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir. Toprak devrimi, proletarya önderliğinde halk savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Halk savaşı, özünde bir köylü savaşıdır. Proletarya partisi, yoksul ve orta köylülere dayanarak köylük bölgelerde silahlı mücadeleye girişmeli, buralarda kurtarılmış alanlar yaratmalı. Bu kurtarılmış alanlar, uzun süreli savaş içinde genişletilerek, buralardan büyük şehirler kuşatılmalı ve en sonunda büyük şehirleri de zaptetmek suretiyle, ülke çapında siyasi iktidar ele geçirilmelidir. Proletarya partisi

ve halk ordusu, bu uzun süreli savaş içinde adım adım inşa edilmelidir. Yine bu uzun süreli savaş içinde, feodalizme, emperyalizme ve komprador kapitalizme karşı bütün halk sınıflarının, işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin birleşik cephesi gerçekleştirilmelidir. Bu birleşik cephe, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerine kurulabilir. Halk savaşının başarıya ulaşmasıyla ülke çapında kurulacak iktidar, bir burjuva demokratik diktatörlüğü değil, proletarya önderliğinde, halk diktatörlüğüdür. Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra, önderliği elinde tutan proletarya, yoksul ve orta-şağı köylülerle birleşerek durmaksızın proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir."

Marksizm-Leninizmi bir doğru olarak değil, onu dünyayı değiştirmek için eylemlerine yön veren bilimsel bir dünya görüşü olarak kavrayan TKP/ML, bu görüşten hareketle sadece ülke devrimci devriminin mirasına değil, aynı zamanda Paris Komünü, Büyük ekim Sosyalist Devrimi, 1949 Çin Demokratik Halk Devrimi'ni ve Büyük Proleter Kültür Derimi'nin deneyimlerine de sahip çıkıp savunacağını ve onlardan çıkardığı deneyimlerin den Türkiye devrimine yol gösterici olarak yararlanacağını belirtti. TKP/ML'nin temel programını ortaya koyan önder İbrahim Kaypakaya'nın ülke sorunlarına ilişkin görüşleri kısaca şöyledir:

"Türkiye, çeşitli emperyalist devletlere bağımlı yarı, sömürge, yarı-feodal çok uluslu bir ülkedir. Emperyalizmin ülkedeki sosyal dayanakları komprador burjuvazi ve feodal toprak ağalarıdır. Ülkemizde hakim üretim tarzı yarı-feodal üretim tarzıdır. Bundan dolayı da emperyalizm böyle ülkelerde, varlığını ve hakimiyetini esas olarak feodalizme dayanarak devam ettirmektedir. Emperyalizm, feodalizmi özel-

likle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek, feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yavaşlatarak varlığını ve hakimiyetini sürdürür. Emperyalizmin şehirlerdeki sosyal dayanağı, komprador burjuvazi, geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı ise toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik sahipleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları olan şeyhler, hacılar, hocalar, dedeler... vs.'dir. Yani, feodal sınıfın mensuplarıdır. Feodal mülkiyet, yani esas olarak toprak ağalığı çok ağır bir tempoyla toprak ağalığıyla birlikte, bunlar yine de feodal sömürü biçimlerini uzun yıllar muhafaza etmektedir. Yarıcılık, ortakçılık, kiracılığın feodal biçimi, tefecilik, faizcilik gibi yarı-feodal sömürü biçimleri devam etmektedir. Tefecilik ve faizcilik, emperyalizmin bankaları, vasıtasıyla pompalanmaktadır. Özellikle üstyapı alanında feodal ilişkiler, bütün şiddetiyle devam etmektedir. Burjuva demokrasisiyle, feodalizmin kırbağı daima kolkoladır. Demokrasi daima feodal bir karakter de taşımaktadır. Burjuvazinin önemli bir kısmı yarı-burjuva, yarı-feodal bir nitelik gösterir. İşte bütün bunlar, yani her türden feodal ilişkiler, emperyalizmin dolaylı hakimiyetini kolaylaştırır, ona dayanak olur."

* Çeşitli emperyalist devletlerin sömürü alanı olan Türkiye'de, gündemde olan devrim herhangi bir kapitalist ülkede olduğu gibi, sosyalist devrim değil, anti-feodal, anti-emperyalist ve anti-faşist olan ve özünde de toprak devrimi olan demokratik halk devrimidir. Demokratik halk devrimi sürecine damgasını vuran temel çelişki, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Bu temel çelişkidен kaynaklanan başlıca çelişkilerin içinde feodalizm ile halk yığınları arasındaki çelişkinin baş çelişki olduğunu belirten İbrahim KAYPAKKAYA, bunun nedenini şöyle açıklıyordu:

"Feodalizmle, halk yığınları arasındaki çelişme niçin baş çelişmedir? Birden fazla çelişmenin bulunduğu bu süreçte, bunlar arasında bir tanesi diğer gelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra eder. Bu çelişme baş çelişmedir. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, ülkemizde hem burjuva-proletarya çelişmesi üzerinde, hem de emperyalizmle-Türkiye halkı çelişmesi üzerinde belirleyici ve yönetici bir rol oynar. Feodalizm çözüldüğü ölçüde, proletarya-burjuvazi çelişmesi ortaya çıkar ve keskinleşir. Öte yandan, emperyalizmin geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı feodal güçlerdir. Bu nedenle feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin çözümü, emperyalizmi de önemli bir dayanağından yoksun bırakır. Emperyalizmle Türkiye halkı arasındaki çelişmenin gelişmesinde ve çözümünde tayin edici bir rol oynar. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olmasının sebepleri kısaca bunlardır."

* Komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından dolayı devrimin temel çelişme ve mücadele alanlarının kırlar olduğunu, kırsal alanların belli özelliklere sahip bölgelerinde olan kırsal siyasi iktidarın kurulması ve süreçte de, bu mücadelenin kırdan şehre halk savaşı yoluyla başarıya ulaşacağını savundu. İbrahim, proletarya partisinin ilk etapta yerleşeceği alanlarda aranması gereken objektif ve subjektif özellikler ve bu özelliklerin ülkemiz özelindeki durumunu şöyle açıklıyordu:

"Öyleyse genel bir kural olarak şunu söyleyebiliriz:

Bugün bütün ezilen ve sömürülen ülkelerde (sömürge veya yarı-sömürge)

1) Sağlam bir kitle temeli, 2) Sağlam bir parti örgütü, 3) Oldukça güçlü bir kırsal ordu, 4) Askeri harekate uygun arazi, 5) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar, şartlarının mevcut olduğu

alanlarda uzun süreli yaşayabilecek kırsal iktidarlar kurulabilir ve buralardan şehirleri ele geçirmek için uzun süreli savaşlara girişilebilir ve giderek ülke çapında zafer kazanılabılır."

"O halde bütün bunlardan sonra ülkemiz açısından çıkaracağımız sonuç nedir? Şudur: Ülkemizde kırsal siyasi iktidarın doğup yaşaması için bir kısım şartlar (sağlam bir kitle temeli, beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar, askeri harekate uygun arazi) zaten uzun zamandan beri mevcuttur. Eksik olan 'sağlam bir parti örgütü' ve 'oldukça güçlü bir kırsal ordu'dur. Bu iki şartta subjektif şartlardır; yani bizim çabamızla gerçekleşecek şeylerdir. Bize düşen görev, sağlam bir kitle temelince, beslenme için yeterli kaynaklara ve askeri harekate uygun araziye sahip köylük bölgeleri tespit etmek, faaliyetimizi ve kuvvetlerimizi buralarda yoğunlaştırmak, silahlı mücadele içinde parti ve orduyu inşa etmektir. Bu inşa faaliyeti içinde parti belli bir sağlamlığa, silahlı kuvvetlerimiz belli bir güce ve düzenli hale ulaştığı zaman, ülkenin bir veya bir kaç yerinde 'kırsal siyasi iktidar' gerçekleşecektir. Ancak ülkenin bazı yerlerinde kırsal siyasi iktidar gerçekleşikten sonradır ki; proletarya ve onun partisi için bütün devrimci sınıf ve tabakaları birleştirmekte, yani halkın devrimci birleşik cephesini (işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kurulan cepheyi) gerçekleştirmekle mümkün olacaktır."

* Şehirlerin kırlardan kuşatılması ve iktidarın parça parça alınması stratejisi, herhangi bir emperyalist-kapitalist ülke için değil, demokratik halk devriminin gündemde bulunduğu yarı-sömürge ve sömürge için evrenselleştirilmiştir. Bugün belirten önder İbrahim, bizim gibi ülkelerde kırsal alanların temel mücadele alanları olma özelliğini şöyle koyuyordu:

"Özetlersek; 'şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisini tayin eden şey, devrimle karşı-devrim ara-

sonucunda kurulacaktır" diyordu. İbrahim, gerilla savaşının ne olduğunu şöyle açıklıyordu:

"Biz bugün silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz. Gerilla savaşı, zayıf bir gücün kendisinden üstün bir düşmana karşı mücadele biçimidir. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı, köylülerin sınıf mücadelesinin tabii sonucu ve en yüksek şeklidir. Köylü gerilla savaşı yürütüldüğü bölgede, köylülerin mücadelesini hızlandırır ve en önemli vasıtalar olarak Gerilla savaşı ile nihai zaferi sağlar. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı, zayıfların, moralini bozulanların ve mana nihai darbeyi düzenli olarak yapar. Gerilla savaşı için, şehirlerde düzenli orduya geçişi sağlar. Bir ülkenin henüz doğmadığı ve içinde şartların elverişli olmadığı durumlarda gerilla savaşına başlanır. Birlikleri halinde örgütlenir. Düzenli birliklerin oluşturulması için şartlar elverişliyse, ya da bir ordu teşkil edilmişse, isyancı köylüler düzenli birlikler haline gelebilir. Ülkenin bazı kısımlarında düzenli ordular kurulabilir. Sonra da, elbette gerilla savaşına geçilir. Ama artık gerilla savaşı asıl mücadele biçimi olarak görünüyor."

Gerilla savaşına ve halk savaşı hazırlanmanın legal yollarında, üniversite kantinlerinde, masalarda oturarak hazırlanmamaya çalışılmalıdır. İbrahim yoldaş;

"Oysa halk savaşına hazırlanmanın bir tek yolu vardı: O da önder kadroların önemli bir kısmını köylük bölgelere göndermek, köylülerin silahlı mücadele için gerilla örgütlenmesini ve faaliyetin diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyete köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye tabi kılmak" olarak tespit ediyordu. İbrahim KAYPAKKAYA

yoldaş, halk ordusunun en önemli sorunlarından biri olan silahların temini için şu kaynaklardan yararlanılması gerektiğini belirtiyordu:

"3- Geniş çapta silahlanabilmeniz için şu iki kaynaktan yararlanmalıyız: Birincisi halkın desteği, ikincisi düşmandan ele geçirme. Halkın desteği de iki şekilde olabilir: Geri almamak üzere bağışlar şeklinde ve geçici olarak yapılan yardımlar şeklinde. Bölgemizde silahlı mücadele esas olarak köylüler tarafından yapılır."

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, "Bu aşamada, bir mücadelenin biçimi köylülerin gerilla savaşıdır" derken, şehirlerdeki mücadeleyi ve bu mücadelenin silahlı biçimlerini reddetmiyordu. Bu konudaki politik tespitleri de açık ve netti. KAYPAKKAYA şöyle diyordu:

"Ülke çapında bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece, şehirlerdeki politikamız esas olarak 'kuvvet toplamak ve fırsat kollamak'tır ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyerek köylük bölgelere çekilmektir."

Bunun yanısıra birincisi, kırılık bölgelerdeki mücadeleye destek olmak üzere, ikincisi gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak, üçüncüsü; kuvvet biriktirme vasıtalarından biri olarak şehirlerde de gerilla eylemlerine girişilebilir ve girişilmelidir. Bu amaçlarla banka soyulabileceği gibi, -yani hükümetin ve gericilerin paralarına el konulabileceği gibi- şehirlerde de sınıf mücadelesini hızlandırmaya çalışılmalıdır."

* Demokratik halk devriminin başarısı için halkın başlıca üç silahlı olan proletarya partisi, proletarya partisinin önderliğinde halk kurtuluş ordusu ve yine proletarya partisinin önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen diğer halk sınıf ve tabakaları ve bu arada milli burjuvazinin devrimci kanadının da katılımıyla gerçek halini alacak olan halkın devrimci birleşik cephesinin

bir veya bir kaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan oluşmayacağını belirten İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bunun gerekçesini şöyle ortaya koyuyordu:

"Marksist-Leninistlerin, revizyonistleri küplere bindiren iddiası şudur: Proletarya önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kuracağımız halkın birleşik cephesi, bir veya bir kaç bölgede kızıl siyasi iktidar gerçekleşmeden bir gerçek

olamaz. Bu açık bir şeydir ve halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için çalışmalıyız. Bunu ancak okuduğumuz gerici zekalılar ve huni kuduğumuz domuzuna anlattıkları gibi, kötü niyet besleyenler bilirler."

İbrahim KAYPAKKAYA'nın devrimci robotları katmyanlar, onun halkın birleşik cephesinin bir gücü olduğunu reddeden ve "milli burjuvaziden halkın birleşik cephesine geçiş" iddia edenlere karşı, milli burjuvazinin bir gücü olduğundan fazla abartan, devrimci mücadele karşısındaki ve uzlaşıcı yanını görmeyen siyasi iktidar kurulmadan da birleşik cephesi kurulabilir" denilen reformist ve sağcı düşüncelere karşı olan İbrahim yoldaş bu doğru yaklaşımı şöyle açıklıyor:

"Bir veya bir kaç bölgede, kızıl iktidar doğmadan niçin milli devrimci ittifak mümkün olmaz? Çünkü daha önce milli burjuvazi proletaryanın önderliğini kabul etmeyecektir; kendi uzlaşıcı, teslimiyetçi, kitlelerini asla kurtuluşa ve devrime götürmeyecek olan reformist çizgisini inatla, ısrarla sürdürecektir. Proletarya burjuvazi ile ittifak istemediği için değil, burjuvazi böyle bir ittifaka yanaşmayacağı için ittifak mümkün olmayacaktır."

İbrahim KAYPAKKAYA'nın doğru bir şekilde ortaya koyduğu bu yaklaşım, geçmişte bazı hain unsurlar tarafından, bugün ise sözde "devrimci"(!) görünmeye çalışan grup

tarafından bilinçli olarak çarpıtılmaya çalışılıyor. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, halk sınıf ve tabakalarından biri olan milli burjuvazinin devrimci kanadı katılmadan cephe oluşmayacağı gibi, proletarya iktidari alterantif bir güç haline gelmeden de milli burjuvazi cepheye girmez.

Yine İbrahim yoldaş, anti-faşist mücadelenin aynı zamanda iktidar mücadelesi olduğunu belirtiyor ve anti-faşist cephe ile halkın devrimci birleşik cephesi arasında farklılık olmadığını şöyle açıklıyordu:

"Birincisi, Türkiye'de anti-feodal, anti-emperyalist cephenin sınıf muhtevasıyla, anti-faşist cephenin sınıf muhtevası aynıdır. İşçiler, köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı, bu sınıflar arasında birleşik cepheyi gerçekleştirme mücadelesi aynı zamanda bizim şartlarımızda anti-faşist cepheyi gerçekleştirme mücadelesidir."

* İbrahim KAYPAKKAYA, Türkiye'de ulusal sorun ve bu sorunun çözümüne ilişkin ortaya koyduğu ML görüşlerle, şovenizme, sosyal-şovenizme ve bu konudaki anti-ML burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliğine ağır bir darbe indirdi. Geçmişten beri TKP revizyonistlerinin izlemiş oldukları sosyal şoven çizgiye olduğu kadar, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını inkar eden ve Kürtlerin ulus "olmayıp" "Halk olduklarını" iddia eden TKP revizyonistlerinin de gerçek yüzlerini açığa çıkardı.

Türkiye'de, türklerle birlikte Kürtlerin de bir ulus oluşturduğunu, bunun yanısıra, ulus olmayıp sadece ulusal azınlık olan Ermeni, Rum, Laz vb. ulusal azınlıkların da bulunduğunu belirten KAYPAKKAYA, Türkiye'de ulusal sorunun esasını Kürt ulusal sorununun teşkil ettiğini, Kürtlerin geçmişte tarihi bir haksızlık sonucu, Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletleri arasında bölünerek, bu ülkelerdeki hakim ulusa bağımlı bir duruma getirildiğini ve bu açıdan

da bu sorunun asıl çözümünün bu ülkelerin çeşitli milliyetlerine mensup proletaryası tarafından çözülmesi gerektiğini belirtti.

Bunun sonucu olarak, Türkiye devletinin sınırları içindeki Kürt ulusal sorununa gerçek anlamda bir çözümün ancak komünistler tarafından ortak bir partiyle örgütlenerek sağlanacağını belirten İbrahim'in, bu soruna ilişkin görüşleri kısaca şöyledir:

"Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası burjuva milliyetçiliğini bayrağı altında yer almayacaktır. Stalin yoldaşın ifadesiyle;

'Bilinçli proletaryanın denemiş olan kendi bayrağı vardır ve onun burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olamaz' (...)

İkinci olarak; milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir? Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir.

Üçüncü olarak; milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan, genel demokratik muhtevasını kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.

Dördüncü olarak; milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketi içindeki, Kürt milliyetçiliğini güçlendir-

meye yönelen eğilime, asla destek olmayacaktır; burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir; Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi kesinlikle desteklemeyecektir; yani Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetinmeyecek, onun ötesine geçmeyecektir."

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ML ilkesi gereğince Kürtlerinde ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkına sahip olduğunu belirten İbrahim KAYPAKKAYA, Türkiye proletaryasının bunu hangi koşulda nasıl destekleyeceğini şöyle açıklıyor:

"Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması meselesine, devrimin gelişmesi, güçlenmesi açısından bakar. Eğer Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması Türkiye Kürdistan'ında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesi ve başarıya ulaşması imkanını arttıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bizzat ayrılmayı destekleyecektir. Eğer ayrılma Türkiye Kürdistan'ında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geciktirecekse, zorlaştıracaksa, hangi milletten olursa olsun sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir."

Buna rağmen yine de Kürt ulusu ayrılmak isterse, komünistlerin tavri ne olacaktır? İbrahim buna şu cevabı veriyor:

"Komünistler böyle bir durumda zorkullanmayı kesinlikle reddederler. Kürt işçileri ve emekçileri arasında 'birleşme' lehinde propaganda yürütmekle birlikte, ayrılma isteğinin önüne asla zor çıkarmazlar. Milletlerin kendi kaderini tayin hakkını tanımak, bir milletin bu hakkı kullanmak yani ayrılmak istediği zaman, onun karşısına asla engel ve güçlük çıkarmamak demektir.

Komünistler, Kürt milletinin ayrı bir devlet kurup kurmayacağı kararını tamamen ve kesinlikle Kürt milletine bırakır. Kürt milleti isterse ayrı bir devlet kurar, isterse kurmaz. Buna karar verecek olan başkaları değil, Kürt milletidir."

Ulusal sorun konusunda sonuç olarak İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, Lenin'in şu formülasyonunu temel olarak kabul eder:

"BÜTÜN ULUSLAR İÇİN TAM HAK EŞİTLİĞİ, ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI; BÜTÜN ÜLKELEİN İŞÇİLERİNİN (VE EZİLEN HALKLARIN) BİRLEŞMESİ!"

* Komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA, yıllardan beri sürüp gelen Kemalizm hayranlığını ve şaşakçılığını, onun gerçek kimliğini ortaya çıkararak mahkum etti. Kemalist devrime önderlik eden sınıfların, küçük burjuva ya da milli burjuva sınıflar olmadığını, bu sınıfların devrimde yer almış olmalarına rağmen, önderliğin Türk ulusuna mensup komprador burjuva ve toprak ağaları olduğunu belirten KAYPAKKAYA'nın bu konudaki görüşleri özet olarak şöyledir:

*1) Kemalist devrim Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesiminin bir devrimidir. Yani devrimin önderleri, Türk komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. Devrimde milli karakterdeki orta burjuvazi önder güç olarak değil, yedek güç olarak yer almıştır.

*2) Devrimin önderleri daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken itilaf emperyalizmi ile el altında işbirliğine girişmişlerdir. Emperyalistler, Kemalistlere karşı hayırhah bir tutum takınmış, bir Kemalist iktidara rıza göstermeye başlamışlardır.

*3) Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra, bu işbirliği daha da koyulaşarak devam

etmiştir.

*4) Kemalist hareket özünde işçilere ve köylülere, bir toprak devrimi imkanına karşı gelişmiştir.

*5) Kemalist hareketin sonucunda, Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı, yarı-sömürge, yarı-feodal ile yer değiştirmiştir. Yani yarı-sömürge, yarı-feodal yanı devam etmiştir.

*6) Sosyal alanda, eski milli azınlıklara mensup komprador büyük burjuvazinin ve eski bürokrasinin, ulemanın eski mevkiini milli karakterdeki orta burjuvazi içinde palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine girişen yeni Türk burjuvazisi, eski Türk komprador burjuvazisinin bir kesimi ve yeni bürokrasi almıştır. Eski toprak ağalarının büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kısmının hakimiyeti devam etmiş, bir kısmının yerini yenileri almıştır. Kemalistler, bir bütün olarak milli karakterdeki orta sınıfın çıkarlarına temsil etmemekte, yukarıdaki sınıf ve zümrelerin menfaatlerini temsil etmektedir.

*7) Politik alanda hanedanlık çıkarları ile birleştirilmiş olan, Meşrutiyet idaresinin yerini, yeni hakim sınıfların çıkarlarının en iyi cevap veren idare, burjuva cumhuriyeti almıştır. Bu idare sözde bağımsız gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı-bağımlı bir idaredir.

*8) Kemalist diktatörlük sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür.

*9) 'Kemalist Türkiye il eğitilme çehre dah açık bir yarı-sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucacağına atmak zorunda kalmıştır'.

*10) Kurtuluş savaşını takip eden yıllarda, devrimin baş düşmanı Kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi, hakim mevkiini kaydeden eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları kliğine karşı kemalistlerle ittifak değil, (Böyle bir ittifak zaten hiç bir zaman gerçekleşmemiştir.) komprador

burjuvazinin ve toprak ağalarının bir başka kliğini temsil eden Kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmaktır."

Önder KAYPAKKAYA'nın bu objektif değerlendirmesi, ülkemiz somutunda özellikle 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün resmi ideolojisi olan Kemalist ideolojinin hangi sınıfın ve kimlere hizmet ettiğini yaşanan süreç net olarak ortaya koydu. Bu süreci biraz da olsa değerlendirebilen kimi siyasi hareketler, Kemalizm konusunda biraz daha sağlıklı değerlendirmelere varırlarken, kimileri de her şeyi görmezlekten gelip eski türkünün nakaratını tekrarlayıp duruyorlar.

* İbrahim KAYPAKKAYA, TC devletinin başından beri komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarının elinde halk kitleleri üzerinde bir baskı aygıtı olduğunu ve bu baskı aygıtının biçiminin faşist olduğunu belirtti. KAYPAKKAYA; faşizmin ülkemizdeki sınıfsal dayanağını şöyle açıklıyordu:

"Faşizm herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi, tekelci burjuvazinin diktatörlüğü doğrudur. Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, faşizm komprador büyük burjuvazinin vetoprak ağalarının diktatörlüğüdür." KAYPAKKAYA yoldaş; ülkemizdeki parlamentonun "kaba ve uydurma" olduğunu, parlamentonun varlığının faşist devletin varlığı ile çelişmediğini belirterek parlamentonun fonksiyonunu ve niteliğini şöyle ortaya koyuyordu:

"Ülkemizde tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları Türkiye'de parlamentarizmin başından beri 'kaba ve uydurma' olmasına yol açmıştır. Türkiye'de yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir. Daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını ko-

rumak için buna mecburdur. Öte yandan ülkemizde, iktidara zayıf burjuvazi ile birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasisinin yerine geçirmek için sürekli çaba harcamaktadır. Çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feodalizmin menfaati ile çelişir. Bu iki nedenle Türkiye'de burjuva demokrasisi başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizm ve feodal bir karakter taşımaktadır.

Öte yandan uluslararası durum, burjuvaziyi ve toprak ağaları sınıfını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır. Çünkü parlamentoyu da ortadan kaldıran açık faşist diktatörlük hem içerdeki halk kitlelerinin, hemde dünya demokratik kamuoyu önünde faşist çehresiyle sırtıvererek ve kısa zamanda teçrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı 'demokratik' görünebilmek, onları aldatılabilmek için Türkiye'de hakim sınıflar başından beri 'kaba ve uydurma bir parlamentarizmle' faşist suratlarını maskeleymeyi sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur: **Faşizmi maskeleyenlik**."

Ülkemiz açısından parlamentonun bu fonksiyonunu görmeyen, ya da görmek istemeyen revizyonistler ve onların ideolojik etkinliğindeki oportünistler, "parlamentodan yararlanabiliriz" demekle ülkemizdeki devrim stratejisini ve devrimin subjektif güçlerinin esas olarak silahlı mücadele içinde oluşacağını da reddediyorlar demektir. Mücadelenin ileriki düzeyinde, parlamentoya girebilme koşulları yasal olarak sağlansa bile, bunun silahlı devrim mücadelesinin boğulması ve pasifize edilmesi için bir tuzak olduğu akıldan çıkarılmamalıdır ve reddedilmelidir.

* Önder İbrahim KAYPAKKAYA, reformist iyileştirme ve günlük yaşantının iyileştirilmesi için, sür-

dürülen ekonomik ve demokratik talepleri hiçbir zaman devrimci taleplerin önüne çıkarılmaması gerektiğini belirtir.

"Acil talepler her şart altında savunulmaz ve desteklenmez. Marksist-Leninistler 'acil talepleri genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonumuza sıkı sıkıya bağlamak' şartıyla ve devrimci sloganların yerine kısmi talepleri asla ön plana çıkarmamak şartıyla, savunur ve destekler."

Birinci olarak 'acil talepler' genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler daha ileri hedefler için mücadele ederken, onlar 'kısmi düzeltmeler' uğruna geriye itilmemelidir. İkinci olarak, acil talepler için mücadele, daima tali kalmalıdır. Devrimci sloganlar yerine bunlar geçmemelidir. Reformistlerle devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla komünistler "genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri" elbette savunur ve desteklerler.

Revizyonist-reformist hainlerin yaptığı gibi, her şart altında değil!"

Günümüzde yine revizyonist ve reformistler tarafından, bu tür mücadeleler abartılarak her şey gibi gösterilmeye çalışılmakta ve bu reformistler taleplerin gölgesinde militan ve devrimci istemler temelindeki mücadeleler reddedilmektedir. Proletarya partisi saflarında ortaya çıkan ve daha sonrada ayrı ayrı yola devam edenlerinde pratikte bunlardan farklı davranış ve örgütlük içinde olmadıkları açıktır. Legal derginin sazlı-sözülü gecelerinin pratikte silahlı mücadele faaliyetinin önüne çıkarıldığını gördükçe, bunların ne denli "İbrahimci" olduklarını da görüyoruz.

* İbrahim'in kitle çizgisi anlayışı da revizyonist ve reformistlerin anlayışından temelden farklı idi. Kitlelerin orta ve geri kesimini de

kazanmak ve ilerletmek gerektiğini belirten İbrahim'in, bu konudaki anlayışı şudur:

"İhtilalci kitle çizgisi şudur: Bütün bölgeler için en ileri bölge halkıyla birleşmek, orta bölgelerin seviyesini yükseltmek, geri bölgeleri kazanmaya çalışmak, en ileri bölgelerde de en ileri unsurlarla birleşmek, oradaki unsurların seviyesini yükseltmek, geri unsurları kazanmaya çalışmak. Yani daima en ileri iktilelerin, en başında olmak, fakat gerideki yığınlardan kopmamak, onları ileriye doğru çekmek."

"Kitlelerin ruh hali" vb. bahanelerle en ileri mücadele biçimini ve bu mücadeleye destek veren kitlelerle birleşmek ve dayanmak yerine, kitlelerin geri ve orta kesimlerinin durumuna göre hareket etmek, İbrahim'in deyimi ile "ihtilali köstekleyici" bir çizginin anlayışıdır.

* "Marksist-Leninist temeller üzerinde kurulmuş bir çekirdeğin yönettiği pratik bir mücadelenin kadroları çıkaracağını ve rezyonizmi tecrit edebileceğini" belirten KAYPAKKAYA yoldaş, devrimci savaşa katılanların ilerde devrimin çeşitli sorunları hakkında entellektüel bilgiye sahip olmasının gerekmediğini, gelişme vaad edenlerin, gerici bağlarından kopararak, profesyonel devrimciler haline getirilmeleri gerektiğini de belirtiyor ve gerilla gruplarına kimlerin katılabileceğini şöyle açıklıyordu:

"Gerilla gruplarına kimlerin katılabileceğine gelince baylar; henüz Marksizmi-Leninizmi kavramamış olsa bile, gericilere karşı içinde nefret taşıyan ve onlara karşı savaşmak isteyen, örgüt disiplinini kabul eden, gişe riayeteden, yaşı ve sağlığı müsait, militan işçi-köylü-aydın kim olursa katılabilir. Ve bunlar gerilla müfrezelerine sizin gibi kitaplar hatmetmiş cahil entellektüellerden çok daha layıktırlar. Önemli olan birinci olarak partinin önderliğini sağlamaktır. İkinci olarak bu gruplara katılanların sürekli ve sistemli bir şekilde silahlı mücadelenin seyri

I.
Uçurum heyecanı yüreğimi
Kuvvetli bir deniz akımı
Ansızın yoklarken
Yürüyorum İstanbul'u

Bir baştan
Diğer başa
Dudağında maviye boyanmış
Sarı ışık yok
Rüzgarın yelesindeki
Renkli adlar
Sahte kurtuluşlar
Avutmuyor beni
Gecekonduların gri sisi
Yoksulların ağırbaşlı sesi
Çekiyor beni
Kösebaşlarının tutulmuş
Muhbirler mahallelerde
İşkenceciler işlek caddelerde
Dolaşıyorlar
Cinayetlerin beyoğluna film olmuş
Gözlerim kapalı değil
Dinlemiyorum seni
Bulutları ecel
Ölümü zor İstanbul

II.
Nereden geldi bu kasırğa
Nereden bu lodos
Çekiçle dövülüp
Örste başı kopan
Hangi düzenin başaşağı yıkılış bu
Can cekişiyor yeditepe
Karabulutların terör izlerini
Gizleyemiyor haliç parıltısı
Zulüm zindan olmuş
Sağmalcılar duvarları
Metris hücreleri gibi
Özgürlüğü tutsak
Zinciri küflü İstanbul

III.
Ve deniz deryası umutlarda yüzer ol-
muş halk
Daha niceleri mavu tuluma
Niceleri güneşe uzanan ellere gebe
Kitle grevlerinden
Militer dirineşlere
Ve de yenilgilerine gebe
Umudun perçem olup
Özgürlük rüzgarında savrulurcasına
Dağların kuytusuna geri çekilişine
Acısıyla tanık

Tanık olmaya mahkum İstanbul
IV.
Bir şafak vakti
Güneşin ışıltıları yol gösteriyor
Geçmişimizin
Görkemli geleceğine
İlk kurşun seslerinde
Düşenlerin parmak uçlarıdır
Kutup yıldızı pusulamız
İsyan sesleridir
Yüreğimizi yenilmez kılar
Ve ardından birer
Çiçeklerle-Yakar
Okalarla-Uçar
Şeritlerle-Cihan
Düşer birer İstanbul şehidimiz
Alın ak
Bayrağı kızıl İstanbul

V.
Neden beri yanardağların
Lavlarında korlarsın
Neden barikat ateşlerinden
Zulası çirkin
Tezgahlara gönderirsin
Bilinç pınarımdan
Sunduğun özgürlük yudumu
Bu mu diye sorsam
İstesem hesabını senelerin
Ve anahtarını kurtuluşun
Sancıyla doğan
Sızılı batan güneşin
Ateşinde dondursam seni
Sardırırımın bana yaralarını
Yarası derin
Yarası kızıl İstanbul

VI.
Gençliğimle
İşçiliğimle
Mücadelemizle
Dağ Kartallarıyla uçursan beni
Çiçeklerin tanrıçası
Dağ güllerinin yanına
Partizanlara götürürsen beni
Ve yeni bir sevdıyla
Yeni bir kişilik
Yeni bir kavgayla
Açsan kollarını sonsuz aşkuma
Umudu koyu
Umudu kızıl İstanbul

30.12.1987

UMUDU KIZIL İSTANBUL

SOYDAŞLARIMIZ DİYE DİYE YENİDEN HORTLATILAN TURANCILIK!

Bulgaristan Türkleri... Bulgaristan Türkleri... Bulgaristan Türkleri... Önce bu teraneyi, -Bulgaristan'daki Türkler üzerindeki sosyal-şöven baskının Turancı istismarını uzun süre dinledik. Alosmanlı kollarıyla bizi bağlayıp, ağzımızdan, burnumuzdan şövenizm akıttılar. Az kaldı patlayacaktık! "Azıcık duruldu, nihayet kurtulduk" derken, bu sefer de Azerbaycan Türkleri... Azerbaycan Türkleri yetmedi, Yunanistan Türkleri başladı. "Gümülcine'de şöyle oldu, böyle oldu. "Müslümanlara tamda "namaz kılarırken saldırdılar.", "Camileri yıktılar. Doktor Sadık Ahmet aşığı, İbrahim Şerif yukarı... Milletvekili İsmail Rudoplu, 'Acayip baskı' var" dedi. Türklerin hepsi hüngür hüngür ağlıyorlar! Dediler ki, "Özal bizi kurtarsın" vs. vs.

İstilacılık kaşınıyor.

Osmanlılık kabarıyor. Kara Muratlar, Malkoçoğulları, Bizans saraylarını basmalı ve prada güzeller güzeli Rum dilberlerini kendilerine aşık-meşik etmeli. Ordularını bozmak için kılıçlarını bileyip atlarını eğertiyorlar... Dört kıta nal sesi dinleyecek! "Ey şanlı ordu / ey şanlı asker / ordumuz olsun daim muzaffer"

mehter marşı çalınsın!

MÇP'liler meydalarda!

Esir Türkleri Kurtarma Ordusu (ETKO) meydanlarda!

20. yüzyıl Türkiyesinde Şaman vaazı dinleyerek, kımız içerek ve saz çalarak ruh ve Türklük kazanan, ötüken ormanlarından albaşı step, Ön Asya ve Avrupa'da haydutluğa, dört kıtada istilacılık, zulüm ve kılıç kal-

hiç olmazsa, evet hiç olmazsa bütün "müslüman dünya Türkleri" kendi sömürü tekellerinde olsun istiyorlar. Turan ideolojisi bunu savunuyor. Müslümanlık ve Türklük davasının ardında yatan gerçek maddi temel budur.

Sömürücüler için sınır yoktur.

Tarihte, milliyet alanında, milliyetler arasındaki çelişmeler alanında, bu amaçla istismar edilecek ne varsa onu yapıyorlar. Bu Kaba ve çiğ milliyetçilik dünyamızın mevcut siyasal ortamında budala halyali olmaktan öte bir gerçeklik taşı-

mıyor. Ama Turancılık ve gerici şöven milliyetçilik savaş aracı olarak, kardeş halkların bölünmesi için, ulusal çelişmelerin derinleştirilmesi için kullanılıyor.

Karabağ ve Ermeni-Azeri çelişmesi, olaya kendi amaçlarına göre burnunu sokan bağnaz Türk şövenizminin dışında bir sorun. Kendi özel nedenleri var. Ermeni zenginleri ve gerici milliyetçileri, özerk Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanmasını istiyorlar. Bu da bir çeşit Ermeni Turancılığı. Karabağ ve Ermenistan halkının sorunu iki yönlü milli baskı; biri Azeri milliyetçiliğimin, diğeri de büyük Rus şövenizminin baskısı.

Aynı politik hareket içinde dile gelmesi, halk ile sömürücü burjuvaların temelde aynı amacı paylaştıklarını göstermiyor. Azeri halkı bakımından ise durum daha da farklı. Azeri halkın, Karabağ'ın özerkliği veya Ermenistan'a bağlanması taleplerine karşı tutumunu-Azeri halkını gerçek çıkarları bakımından değerlendirecek olursak bu kuşkusuz Karabağ Ermeni halkının milli baskı ve sömürüye uğramaması, özgür olmasıdır. Ama şurası da bir gerçek ki, Azeri halkının önemli bir kesimi gerici Azeri milliyetçiliğinin etkisi altındadır ve son olaylarda baskı ve yağma hareketlerine katılmıştır.

Kuşkusuz sorunun temelinde, Rus sosyal-emperyalist sisteminin yarattığı tekeli sömürünün ve milli baskının ürünü olan ve uzun zamandır alttan alta kaynayan yeni ulusal sorunlar yatıyor. Sosyal emperyalistlerin çıkar kaynağı da burada. Bu nedenle de statükoyu korumaya çalışıyorlar.

Bütün davaları çözecek olan devrimdir.

Kötü olan, iki kardeş halkın, sövenizmle zehirlenerek birbirine düşürülmesidir. Aynı şekilde, temelde hakça ve doğru olan amaçlarının ve tepkilerinin çarpıtılması, sömürücülerin çıkarlarına kaldıraç yapılmasıdır. Olaylar geliştiçe, ayrışma da olacaktır. Halkın asıl neyi istediği, sömürücülerin neyi istediği ortaya çıkacaktır. Ulusal düşmanlık yerini sınıf düşmanlığına bırakacaktır. Ancak bunun için zaman gerekmektedir. Ulusal problemler de içinde olmak üzere bütün davaları çözecek olan devrimdir. Ermeni ve Azeri halkları kardeş olduklarını anladıkları oranda, devrimde yeniden filizlenecektir.

Olayların bir de genç boyutu var. Azerbaycan olayı Doğu Avrupa'daki çalkalanma ortamında meydana gelen ve dünya çapında etkiler taşıyan olaylar zincirinin bir halkasıdır. Bu olaylar zinciri başlıca iki kola ayrılıyor: Birincisi, tekeli bürokrat

devlet kapitalizminin yıkılışı ve klasik kapitalist sistemin inşasına geçiş; ikincisi, milli ayaklanmalar, Özellikle Baltık ülkelerindeki ve Kafkas cumhuriyetlerindeki hareketleri bu bağlamda ele almak gerekir. Ayrıca Doğu Avrupa ülkelerindeki Sovyet askeri varlığının çekilmesine yönelik hareketler ve hükümet kararları da var.

Bütün bu hareket ve olaylar, başlıca iki emperyalist blokta biri olan sosyal emperyalist kampın geleceğinin, dünyadaki emperyalist bloklaşmanın yeni kalıplara döküleceğinin göstergeleri. Sosyal-emperyalist kampta, blok başı ile öteki ülkeler arasındaki ilişkiler, yerlerini bir merkez-kaç akımı içinde gititkçe daha gevşek ilişkilere bırakıyor. Öte yandan zirvelerde (örn. Malta'da) blok başları (Amerika ve Rusya) bu değişimin yönünü, karşılıklı tavizlerle birlikte saptıyorlar! Emperyalist sistemin iki karşıt bloğunun geleneksel durumunda değişme oluyor. Fakat yeni kutuplaşmaların-bloklaşmaların başlangıcı da yine bu olaylar içinde.

İngillere yorgun ve dinamiklerini ötekilerden daha çok kaybetmiş bir ülke. Öyle görünüyor ki, Amerika'ya yamalı kalacak. Ama Almanya'nın birleşmesi, emperyalistler arası çelişmenin ana kanalını değiştirebilecek bir gelişme gösterebilir. Japon emperyalizmi güçleniyor. Öte yandan Avrupa topluluğu da var. Avrupa'nın ortak emperyalist güçleri, Avrupa'da ulusların akrabalığına, Avrupa insanının refah zorlamalarına dayanmıyor. Tam aksine Avrupa emperyalistlerinin dayanışma ve güç gereksinmelerine cevap veriyor.

Emperyalistler arası geleneksel kutuplaşmanın gevşemesi, integrasyona, ciddi iç çelişmelerden arınmış emperyalist birleşmeye doğru gelişmiyor. Yumuşamaya karşılık, geleneksel çelişkiler varlığını devam ettirmekle kalmayacak, ana çelişki olarak varlığını daha uzun süre koruyacaktır.

Eğer önümüzdeki yıllarda bu

çelişme, çeşitli olayların etkisi ile yeniden derinleşecek olursa (Doğu Avrupa ülkelerinden, Batı bloğuna doğru bazı ülkelerin kamp değiştirmeleri veya geçici "tarafsız" ara durumları söz konusu olsa bile) bu, blokların karşılıklı olarak yapılarını sağlamlaştırma, blok içi ittifaklarını güçlendirme eğilimlerini beraberinde getirir.

Sonuç olarak; bu alanda uzlaşmazlık, sürekli, uzlaşmalar geçicidir. Uzlaşmazlık alanı-kutupları değişebilir, ama emperyalistler arası çelişmenin varlığı ve uzlaşma niteliği değişmez.

Olayların bir de şu boyutu var; Ezilen bağımlı ülkelerde bağımsızlık hareketleri demokratik içerik taşıyorlar. Fakat gene bu hareketler, diğer Doğu Avrupa ülkelerindeki gibi, batı kapitalizmi sistemini amaçlayan hareketlerle iç içe. Zaten hemen hiç bir ciddi akım yalın değil. Harekete katılan sınıfların farklı taleplerine göre bir çok programı birden içeriyorlar. Baltık ülkeleri veya ötekiler hem Birleşik Cumhuriyetler sisteminden uzaklaşıyorlar, hem de kendi batı sistemlerini kuruyorlar. Yine de bu akımlar, yarı-sömürge Doğu Avrupa ülkelerinin blokbaşı ile ilişkilerindeki değişimler, emperyalist zincirden bir kopma veya uzaklaşma değildir. Bu ülkeler emperyalist dünyanın bir parçası olarak kalmaya devam ediyorlar. Ama ilişkiler yeni biçimler alıyor, yeni bağlantılar kuruluyor. Bu nedenle, Macaristan veya bir başka Doğu Avrupa ülkesi, ülkelerindeki Sovyet askerlerinin çekilmesini istediğinde bu "anti-emperyalist bir gelişme" olarak nitelenemez. Bu taleplerin blokbaşı Rusya tarafından desteklendiğini ve hemen kabul edilerek asker çekme istemini bir "takvime bağlamak" üzere girişimlere başlandığını görmek gerekiyor. Bu talepler ve bunların Rusya tarafından onayı ve desteklenmesi, RSE'nin ekonomik tıkanma, kriz, siyasal iflasına bağlı olarak aldığı taktik geri çekilmenin içindeki birer manevradır. Ona denk düşmektedir. ♦

KAÇIRANA DESTEK, ÖDEYENE ARTAN YÜK:

İŞTE 1990 VERGİ PAKETİ

Şubat ayı içinde, "uzaktan kumandalı" Başbakan Yıldırım Akbulut ve farksız bakanı Ekrem Pakdemirli, vergi toplayamadıklarını, bunun için de yeni önlemler alacaklarını açıkladılar. Ancak çıka çıka ücretlinin ödeyeceği vergi oranının artırılmasını öngören yeni bir karar çıktı. Ücretlinin vergisinin, ücreti ödenmeden kesildiğini bilmeyen yalnız Başbakan ve onun ilgili bakanı kalmış anlaşılır. Eğer böyle olmasa "vergi toplanamıyor" açıklamasından sonra ücretlinin ödediği vergi oranında artışa giden kararı açıklamazlardı. Vergi kaçırana büyük patronların, toprak beylerinin, tefeci tüccarların vergi kaçmalarını önleyici tedbirler alırlardı. Anlaşılan bu kesime şu mesaj verildi: "Biz verginin toplanmadığından yakınaçağız, ama siz rahatsız olmayın. Emin olun ki bizim hedefimiz ücretlilerdir." Böylece her zaman olduğu gibi bütçenin yükü yine ücretlilerin sırtına yıkıldı. Mart ayında uygulanan yeni hayat standardı göstergelerine göre, brüt ücreti 800 bin lira olan bir işçi ile, beşinci derecedeki bir memur, bu yıl doktor ile avukatlardan daha yüksek vergi ödeyecek. Yapılan hesaplamalar % 25 oranında vergiye tabi olan gelir vergisi ilk diliminin, 6 milyon liradan 8 milyon liraya çıkarılmasının ücretlilerin yükünü hafifletmekten çok ağırlaştırdığını ve beyana dayalı gelirlerin, bütçenin vergi gelirleri içinde yine düşük oranda kalacağını gösteriyor. Kalkınmada öncelikli yöreler dışında ve büyük şehir belediyesi olmayan bir ilde çalışan doktordan yılda 2 milyon 150 bin lira vergi talep eden maliye, brüt ücreti 800 bin lira olan bir işçiden 2 milyon 657 bin 600 lira

vergi alacak. 1990 yılında uygulanacak hayat standardı göstergelerine göre Kapalıçarşı'da çalışan bir kuyumcunun aylık kazancının 1 milyon 275 bin lira olduğunu kabul eden maliye, büyük şehir belediyesi sınırları içinde faaliyet gösteren kuyumculardan 1 yılda 4 milyon 150 bin lira vergi alacak.

Burjuvazi için, vergi oranını belirlerken beyana göre hareket eden maliye, vergi toplayamamaktan yakınırken samimi mi davranıyor? Elbette ki hayır! Burjuvazi verdiği beyanda gerçek gelirini vermemekte-

dir. Sürekli olarak gerçek gelirinin altında beyanda bulunmaktadır. İşte vergi kaçırma olayı bu noktada yaşanmaktadır. Ücretli zaten sabit gelirlidir. Bu gelir gerek özel sektör, gerekse kamu sektörü işvereni tarafından bilinmekte, ve ücreti ödenmeden önce sigorta primi ve tasarruf teşvik kesintisiyle birlikte gelir vergisi de kesilmektedir. İşçinin aldığı ücret bu kesintilerden sonra kuşa dönmektedir.

Yukarıdaki tabloda görüldüğü gibi, 800 bin lira maaş alan bir işçi, doktor ve avukatlardan daha çok

90'DA KİM NE KADAR VERGİ ÖDEYECEK?

	Yıllık Vergi Matrahı	Ödenecek Vergi
1. Derece kalkınmada öncelikli yörede:		
Kuyumcu	6.120.000	1.530.000
Doktor	4.080.000	1.020.000
Avukat	2.720.000	680.000
İkinci Sınıf Tacir	2.255.000	573.000
2. Derece kalkınmada öncelikli yörede:		
Kuyumcu	7.650.000	1.912.500
Doktor	5.100.000	1.275.000
Avukat	2.890.000	722.500
İkinci Sınıf Tacir	2.890.000	722.500
Diğer yörelerde:		
Kuyumcu	12.750.000	3.425.000
Doktor	8.500.000	2.150.000
Avukat	4.760.000	1.190.000
İkinci Sınıf Tacir	4.760.000	1.190.000
B.Şehir Bel. Sınırları İçinde:		
Kuyumcu	15.300.000	4.190.000
Doktor	10.200.000	2.660.000
Avukat	5.712.000	1.428.000
İkinci Sınıf Tacir	5.712.000	1.428.000
Bürüt Maaşı 800 bin lira ve 4 maaş ikramiyesi olan işçi	10.192.000	2.657.000
5. Derecenin 7. Kademesinde 20 yıllık memur (aile yardımı ve yan ödeme yok)	6.334.648	1.583.662

vergi ödeyecek. Tabloda yer alanlar mükelleflerin sadece bir kısmı, işçi ve memur dışındaki mükellefler, yani beyana göre vergi ödeyenlerdir. Bir de bunların dışında yer alan Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, Enka, Okumuş, Toprak Holding vb. gibi mükellefler var. Bunlar da beyana göre vergi ödemektedirler. Çeşitli dönemlerde yapılan araştırmalarda, bu mükelleflerin gerçek gelir beyanında bulunmadıkları açığa çıkarılmıştır.

Maliye Bakanlığı'nın verilerine göre, şirketler ve bankalar tarafından ödenecek olan 1989 yılı vergisi (beyanları doğru olarak kabul etsek bile) ücretlilerin ödediği vergiden aşığı kalmaktadır.

Aşağıdaki tabloda, şirketlerin kârını ve verginin kâra oranlarını yayınıyoruz. (Veriler Maliye Bakanlığı'na aittir.)

1980'li yıllarda özel sektöre getirilen çeşitli vergi istisnalarından yararlanan bazı şirket ve bankaların, ödediği ödeyeceği vergilerde oran % 40'a bile ulaşmıyor. Aralarında Türkiye'nin "en büyük"lerinin de bulunduğu bazı şirket ve bankaların ise hiç vergi ödemeyecekleri görüldü.

Önemli bölümünü yatırım indirimi, ihracat teşviği, yeniden değerlendirme ve amortisman indirimlerinin oluşturduğu 17 ayrı vergi istisnasının 1988 yılında 5 trilyon liralık bir vergi kaybı yarattığı, aynı rakamın 1989 yılında vergi gelirlerinin artışına paralel olarak arttığı bildirildi. Gelirler genel müdürü Altan Tufan'ın verdiği bu bilgiden hareketle 1989 yılında 25.5 trilyon lira olan ve bir önceki yıla göre, % 79,5 artış kaydeden toplam vergi gelirleri yanında, vergi istisnasının yarattığı kaybın 9 trilyona ulaştığı anlaşılıyor. Yine Maliye Bakanlığı verilerine göre özel sektör şirketleri, çeşitli istisnalardan yararlanarak % 46 kurumlar vergisi yerine oratlama % 23 vergi ödüyorlar. Bu şirketlerde çalışanların vergi oranları ise, ortalama % 32'ye geliyor. Türkiye'de "işveren" vergisi % 23 olarak gerçekleştirilen, bu işyerlerinde çalışanların ve

ŞİRKETLERİN VERGİ İSTİSNASI PERFORMANSI!

ŞİRKET	89 KÂRI (Milyon TL)	ÖDEYECEĞİ VERGİNİN (Milyon TL)	VERGİNİN KÂRA ORANI (%)
İş Bankası	196.601	72.363	36.8
İmpexbank	4.299	712	16.5
İzocam	9.171	1.491	16.2
Esbank	31.697	3.975	12.5
Akbank	390.000	45.000	11.5
TSKB	18.052	2.059	11.4
Yapı Kredi	150.234	16.424	10.9
Finans Bank	35.795	3.759	10.5
TEB	43.098	4.514	10.4
Çimsa	13.588	1.416	10.4
Körfezbank	11.347	1.138	10.0
Enka Holding	4.933	488	9.8
Pamukbank	12.000	1.100	8.3
İktisat Bankası	37.138	2.000	5.3
Koç Holding	94.898	4.388	4.6
Koç Yatırım	17.182	652	3.7
Alarko Holding	2.263	28	1.2
Garanti Bankası	70.953	-	-
Bagfaş	37.603	-	-
Ege Birası	30.405	-	-
Pej Profilo	26.150	-	-
Çelik Halat	14.915	-	-
Bolu Çimento	16.086	-	-
Güney Bira	9.424	-	-
Deva Holding	9.406	-	-
Santral Holding	7.962	-	-
Demirbank	6.517	-	-
Netbank	6.079	-	-
Türk Merchantbank	6.023	-	-
Netaş	5.448	-	-
Ak Çimento	2.888	-	-
Eczacıbaşı Yatırım	2.043	-	-
Türk Tuborg	684	-	-
Pınar Un	564	-	-
Maret	171	-	-

gisinin % 32 olma diğer alanlarda olduğu vergide de adaletin işverenler lehine işlediğinin en açık göstergesidir.

Geçen yıl tartışılmaya başlanan sözleşmelerin vergi yükünü hafifletilmesi yönünde ise, şimdiye kadar hiçbir adım atılmadı. Buna karşılık enflasyona paralel olarak arttırılan ücretler üzerindeki vergi yükü "gelir vergisi dilimleri"nden dolayı daha da ağırlaştı. Ücretlerde

ve maaşlarda yaklaşık % 80 olarak enflasyon düzeyinde bir artışa karşılık, vergi dilimindeki yükselme % 33 oranında kaldı. Böylece ücretli ve maaşlılar % 25'den başlayan vergi dilimini daha çabuk doldurup, % 30'luk daha yüksek vergi dilimine giriyorlar.

Kurumlar vergisindeki muafiyetler konusunda da yetkililerce eleme yapılacağına açıklanmasına karşılık somut bir gelişme olmadı.

Banka ve şirketler, geçmiş yıllarda olduğu gibi 1989 yılı içinde istisna haklarını kullanarak çalıştırdıkları işçi ve memurlarından daha düşük vergi ödeyecekler. 1989 bilançoları açıklanan özel sektörün 16 banka ve 20 şirketi arasında, 19'u hiç vergi ödemeyecek. İş Bankasının % 36.8 ile en yüksek kurumlar vergisini ödediği bu listede, İmpexbank 16.5 ile vergi oranıyla ikinci, Koç'un İzocam şirketi % 16.2 ile üçüncü sırada yer aldı. 390 milyar lira ile kâr rekorunu Akbank'ın ödeyeceği kurumlar vergisi ise, kazancının ancak % 11.5'ini buluyor.

İşçiden kurusu kurusuna vergi alınıp özel mülkün korunması, holdinglerin daha da palazlanmasının sağlanması, palazlanmasının önüne çıkma ve çıkacak engellerin azaltılması kaldırılmasının araçlarının yaratılması; silahli kuvvetlerin, polis gücünün, yargıçların, savcılarının beslenmesi, batınması ve silahlanması için kullanılır. Bu güçlerde, işçinin hak arama sürecinde planlandığı ya da gerçekleştirdiği eylemlerde, işçinin karşısına çıkmakta ve eylemlerini bastırmakta; hakkını aramasına

engel olmaktadır. Diğer bir deyişle; ödenen vergiler işçiye karşı kullanılan bir silah olmaktadır. Halktan toplanan vergilerle 7 milyona varan oranda maaş alan parlamento üyeleri, (milletvekilleri) vergi yükünün ücretli aleyhine ağırlaştırılmasında, bir kısmı parmak kaldırır, bir kısmı sessiz kalır ya da ciddi bir karşı çıkışta bulunmaz. Çünkü devlet bütçesini karşılayacak olan ücretli vergileri onlarında maaşlarının ödenmesini sağlamaktadır.

Yaşam standardının hergün daha fazla yükseldiğinden dem vuran hükümet ve başkanı ve üyeleri, sözümlü ona iyileştirici tedbirlerden söz ederlerken vergi, zam ve baskı paketlerini kaydediyorlar anlaşılır. Tanrı yapısı gibi başımızdan eksik etmediğimiz "büyüklerimiz" bizlere reva gördüklerini vermeye devam ediyorlar. Kulluk kabullenildikten sonra efendilikte sürer gider. "Rızıkımıza ne düşmüşse onu alırız" sözü değişmez bir yaşam ilkesi haline geldikçe "büyüklerimiz (!)de risk dağıtıcı olarak görüldükçe, onlar da bol bol vergi yükü, zam, yasaklama paketlerini sırtımıza yüklerler. Türk

egemen sömürücü sınıflarının sözcüleri, bu yasa ve paketleri çıkarırken kendilerini fazla rahatsız hissetmemektedirler. Çünkü onlara ciddi bir rahatsızlık verecek köklü bir kitlesel muhalefet yok. Yıllardır işverenlerle işçileri soygana çevirmelerinin sözleşmelerine imza koyan, faşist Türk-İş yöneticileri devletle anlaşmalı olarak sözde keskin gözüken bazı basın açıklamalarıyla, zamları vergileri kınarlar. Hepsisi bu kadar. Bu tavırlarıyla da işçiden gelişebilecek bir tavrı daha önceden ölmeyi amaçlamaktadırlar. Genellikle de etkin olabilmektedirler. (özellikle şu son on yıldaki dönem hemen hemen böyledir.) Sendikal alandaki işçi sınıfının bilinçli etkinliğinin olmayışı dolayısıyla burjuvazinin yanında saf tutan sarı-reformist sendikacıların işçi-sınıfının çıkarlarına sırt dönmelerine kolaylık sağlamaktadır. Azarbecyan işgalini protesto faaliyetini düzenleme komitesinde faşist mihraklarla birlikte yer almak için can atan ve başkanlığını üstlenen Şevket Yılmaz, bütçenin yükünü ücretlinin sırtına yükleyen vergi yasası karşısında suskun-

luğunu korumaktadır. Gerçi suskunluğunu bozsa da yapacağı şey, basın toplantısıyla hükümeti "insafsızlık"la suçlamaktan başka birşey olmayacaktır. Yoksul köylülük zaten örgütsüz durumdadır. Memurun örgütlenmesi de yasaktır. Ve ciddi kıpırdanmalar da hali hazırda görülmemektedir. Bu olumsuzluğa birde "ödediğiniz her kuruş vergi size hastahane, yol, okul, köprü ve baraj olarak geri dönmektedir" kandırmacaları eklenince, bu yöndeki mirıldanmalar yeniden yavaşça sessizliğe dönüşmektedir. Yapılan hastahanelerde halkımızın karşılaştığı sorunları bir onlar bilir birde Allah!!! Onların bitmeyen çileleri hemen hergeçen gün boy boy basında yer almaktadır. Hastaların, ölümlerin rehin tutulması, parasızlıktan dolayı hastanın kabul edilmemesi, rüşvet karşılığında tedavi vb. gibi. Bu sorunları yaşayan yoksul halk, hastahane yapılacak vaadini alınca ödediği verginin ağırlığını unutmaktadır. Evet, okula ihtiyaç var ama, toplanan bunca vergiye rağmen İstanbul gibi büyük bir kentte bile pek çok okulda, bir sınıfta 70-80 öğrenci birden öğrenim görmeye çalışmaktadır. Yolların durumu da İstanbul, İzmir, Ankara'da bile iç açıcı değil. Ücretli, sabit gelirli halkın oturduğu semtlerde "yapılan" yollar yağmurlu havada çamurdan, bunun dışındaki zamanlarda da tozdan geçilmiyor. Bu yollar, mahallelere toz yağmuru yağdırma görevi görmektedir. Köprü ve barajların önemli bir bölümü halktan toplanan vergilerle inşa edilmektedir. Ama bunlar sermayesi olanlara gelir olarak satılmaktadır. Yani bu işte de kazığı halkımız, kaymağını da bir avuç sömürücü yemektir.

Tüm bunlar yaşanan gerçeklerdir. Bunlara karşı sessizlik daha ne kadar sürecek? Özal ve uzaktan kumandalı fikra üretimine hammadde olan Yıldırım Akbulut hükümetlerinin çıkardığı vergi yasaları karşısında "halkçı" (!) SHP'nin, geçmişin kaşarlanmış vergi tahsildarı Demirel'in partisi DYP'nin tavrı ne oldu?

Var mı ciddi karşı tavrı? Hayır! Onlar meydanlarda seçim tellallığı yapmakta "bizi iktidara getirirseniz herşey düzelecek" sahte vaatlerinde bulunmaktadırlar. Ama kendilerini sorguya çeken işverenlere verdikleri güvencelerde de, iktidara geldiklerinde yürürlükte olan ekonomik politikadan gerçekten ayrılmayacaklarını açıklamaktadırlar. Dönen çark yine sömürü çarkı, zorbalık, işkence ve katliam olacaktır. Onlardan hangisi kazanırsa kazansın sonuçta kaybeden hep halk olacaktır. Komprador patronlar ve toprak ağalarına, tefeci, tüccarlara, spekülörlere, efendileri emperyalistlere usaklık icraatı güvenceleri verirlerken, halktan icraatlarını onaylamasını istemektedirler Bunlar emekçi sınıflar için alternatif olamaz. Emekçi sınıflar, mücadelesiyle bunlara alternatif olacaktır. Ama bekle gör tavrıyla değil, örgütlü ve aktif mücadeleyle çıkar bu alternatif. Halk, nice vergi paketlerine, zamma, zulme yasaklamalar, işkence, sömürüye dur diyecek güce sahiptir. Elbette güce sahip olmak yetmiyor. Önemli olan bu gücü bilinçli olarak kullanabilmektir. Halk, kendini, bir kumaşın değişik parçaları olan sömürü düzeni partilerinin hizmetine sunmamalıdır. Kendi öz örgütlü gücünü oluşturmalı, oluşan çekirdeği güçlendirmelidir.

Günümüzde dünyada derin çalkantılara, kitle ayaklanmalarına köhnemiş diktatörlüklerin çatırdamalarına rağmen, halk adına proletarya adına hareket ettiğini söyleyerek 60'lardan bu yana sosyalist maske altında burjuva bürokrat saltanatını sürdüren diktatörlerin alışıya edildiğine tanık olmaktadır. Bu gelişmelerde tayin edici rol, kitlelerin gücü ve harekete geniş katılımıdır. Bu ve benzeri gelişmelerde rol oynayan işçi, emekçi kardeşlerimizin sömürü ve zulüm düzenlerine, eli kanlı diktatörlere, emperyalist boyunduruğa baş kaldırışını nasıl destekliyor ve övüyorsa, onların yaptıklarını yapma cesaretine de sahip

olmalıyız. Bizim ve yaşamımız onlardan hiçte iyi değil. Geçmişte Mısır'da, Fas'ta, Cezayir'de hükümetlerin yapmak istedikleri zamlara karşı ayaklanan ve zamları geri aldirtan, Peru'da iktidarı sarsan, Filistin'de İsrail siyonistlerine karşı yıllardır şanlı direnişlerini sürdürenler, bu direnişleriyle dünya halklarının gönlüne taht kurar. D.Avrupa'da, Sovyetler Birliği'nde, sosyalist maskeli bürokrat burjuva sosyal faşist diktatörlüklere karşı çeşitli taleplerle ayaklanan kitleler, (x) ülkemiz halkının yaşamının altında bir yaşam standartına sahip değildir.

Ülkemiz halkıda zamma, zulme, soyguna, işkenceye, katliamlara dur diyecek güce sahiptir. Ülkemiz tarihinde halkımız faşist zalimlere, kanemici sömürücülere korkulu günler yaşatmış ve bazı istemlerini kabul ettirmeyi başarmıştır. Ama bunun yetmediği, işçi sınıfımız, yoksul köylülüğümüz, küçük esnaf ve sanatkarımız, memur ve aydınımız tarafından görülmüştür inancındayız. Durumun fark edilmesi yetmiyor. Ona müdahale etmek, tüm den olumluya çevirmek gerekiyor. Bunun içinde örgütlenmek, kavga vermek, gereklidir. "Buna da şükür" diyerek açlığa, sefalete, baskı ve işkenceye, sömürü çarkına rıza göstermek, onu değişmez bir kader olarak görmek, insan oğlunun düşünen, üreten, değiştiren bir varlık olduğu gerçeğini yatsımadır. Vurdum duymazlığa bir son vermek gerekir. Bu vurdum duymazlık sürdükçe, emekçilerin yükünü ağırlaştıran daha çok vergi paketi çıkarılacaktır. Ödeyene değil, kaçırana mükafatın verildiği, halktan toplanan vergilerle sömürü saltanatının korunması için her türlü donanımın yapıldığı bu sistem değişmelidir. Sömürü ve talan son bulmalıdır. ♦

Dipnot: (*) Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliğinin hareketleri örnek gösterilirken, bu hareketlerde önderlik yapan grup veya kişilerin, partilerinin tüm istemlerini ve politikalarını doğru gördüğümüz şeklinde anlaşılmalıdır.

"DÖKÜLEN BU KAN ASLA UNUTULMAYACAK!"

Subat 1990 günü meydana gelen bir grizu patlaması sonucu Amasya Suluova Yeniçelttek Kömür İşletmesi'nde çalışan işçilerden 68'nin diri diri toprağa gömülmesinin ardından uzun bir süre geçmesine rağmen, bu katliamın A'sından Z'sine bütün sorumluları şimdi daha keyiflice ortalıkta cirit atıyor, gününü gün ediyorlar.

Çok sayıda proleter kanının toprağa dökülmesinin ilk günlerinde, özellikle de hakim sınıf sözcülerinden muhalefet kanadının başını çektiği bütün emperyalist klik sözcüleri, bu canalıcı sorunu "mal bulmuş mağribi utanmazlığıyla" ele alarak bir süre daha kullanılacak bir sermaye haline getirdiler. Lakin, hakim sınıf şovalyelerinin bu sahte nutukları ve şarlatanca "dostane" çıkışları bile onların kimden yana olduklarını gerçeğinin açık seçik ortaya çıkmasına engel olamadı. Başta muhalefet kanadının "demokrasi", "sosyal barış" aşıkları olmak üzere, apar topar bölgeye üşüşen iktidarın diğer sorumlu bakanlarının sahte gözyaşlarını, ikiyüzlü tutumlarını ve başları üzerinde çevrilmek istenen bütün Ali-Cengiz oyunları çarçabuk anlayan Yeniçelttek işçileri, onları büyük öfke çığlıklarıyla karşılayarak sınıf kardeşlerinin bu vahşi katliamını lanetlediler.

68 proleterin vahşiçe katledilmesi olayı, bizlere bir kere daha gösterdi ki, emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulmuş bu kıyıcı toplum efendileri, madenlerdeki kurbanların iniltilerini, bütün dünyanın faltaşı gibi açılmış gözleri önünde, üzerlerine tonlarca beton atarak boğmaya çalışıyor. Yankısı bütün dünyanın proleterlerine ve emekçilerine kadar ulaşmış bu katliamı haklı gösterebilenin bin-bir dalaveresini çevirmekte olan kompradorlar, kendi doğurduğu ceset yığınlarının sorumluluğunu bir türlü kabule yanaşmıyorlar. Canice bir vurdumduymazlık ve soğukkanlılıkla uygulamaya konulmuş bu yığınsal insan kırımının üzeri büyük bir kayıtsızlık örneği sergi-

lenerek örtülme isteniyor. Biliniyor ki, Yeniçelttek kömür yatağı kalorisi yüksek, kendiliğinden yanmaya elverişli ve metan çıkışının yoğun olduğu bir yapıya sahiptir. Bu, başka bir anlamda burada grizu patlaması potansiyelinin oldukça yüksek olduğu anlamına gelir. Nitekim, Türkiye'de grizu patlamalarında hayatlarını kaybeden işçilerden üçte birinin Yeniçelttek Kömür işletmelerinde oluşu da, bu gerçeği tastamam doğrulamaktadır.

Bununla beraber, keyfiliğin olabildiğince çok, ama işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili en küçük bir olumlu girişimin dahi bulunmadığı bu gibi işletmelerde, üç aşağı beş yukarı, 1940'lı yılların her yanından dö-

külmeye başlamış teknolojisini uygulamaktadır. Bundan dolayı da teknolojik olarak ileri ülkelere nispeten Türkiye'de iş kazalarında ve ölen işçi sayısında ciddi artış ortaya çıkmaktadır. Nitekim 1980-1990 arası şu on yıl içinde sadece kömür işletmelerinde onbinin üzerinde işçi hayatını kaybetmiş, binlercesi ise, ya çalışamaz duruma gelmişler ya da faaliyette olan iş gücünün bilmem kaçta kaçını kaybetmiş durumdadırlar.

Yaşamını bu madenlerde çalışarak sürdüren bu işçilerden büyük bir bölümünün ölüm fermanları, grizu patalmaları yoluyla verilmektedir. Bilimsel açıdan bakıldığında grizu, karbonizasyon sürecinin doğal bir ürünü olan metan gazının hava ile karışımından meydana gelen renksiz, dokusuz, havadan hafif yanıcı ve patlayıcı özelliğe sahip kimyasal bir maddedir. Grizuda patlamayı kaçınılmaz kılan nedenlerin en başında, metanın havadaki oranının % 5-15 olması ve 650-700 c sıcaklık veren bir ısı kaynağının bulunması gelmektedir. Muhtemel bir ocak yangını veya hata çalışır durumda olan makinelerin çıkaracağı en küçük bir kıvılcım, ocakta büyük bir patlamanın ve çok sayıda işçinin ölümüne neden olabilmektedir. Lakin, en azından bunu sınırladırımının, iş kazalarının ve bu "kaza"larda ölen işçi sayısını daha aza indirmenin, bunun içinde ciddi tedbirler alma yoluna gitmenin yolu yordamı yok mudur? Var olmasına vardır. Zira bugünkü iktisadi ve siyasi düzenin işleyen çarkı içinde de bazı asgari düzeydeki tedbirlerin alınması durumunda bunlar pekala mümkündür. Örneğin ileri madencilik teknolojilerinin uygulanması ve erken uyarı sisteminin devreye girmesi ve bunun yanı sıra çalışma alanındaki ısı kaynaklarının ve metan gazının da denetim altında bulundurulması ilk akla gelen tedbirler arasındadır. Besbelli ki bunlar, bu çalışma alanına ciddi yatırımlar yaparak olanaklı hale getirilebilir. Oysa, bu, daha az yatırımla yapabi-

leceği daha çok üretim için, komprador açısından parayı "suya atmak" gibi bir şeydir. Daha çok üretim, bitmek tükenmek bilmeyen bir çalışma üzerinden daha çok kâr hırsıyla hareket eden bir kaçmalı kodamanın, işçiler için böyle bir yatırımı yapabileceğini beklemek, olmayacak duaya amin demek olur. Türkiye'nin her milliyetten emekçilerini korkunç bir uçurumun eşiğine sürüklemiş bulunan, yozlaşmış, tükenmiş vetemelin-den çürümüş bu toplum asalaklarının, toplumun onda dokuzu karşısında birikmiş muazzam ayrıcalıklarını, debdebeli yaşantılarını ve tüm çirkef lükslerini ebediyen ortadan kaldıracak olan bir sınıfın proleter bireyleri için, bunu ummak bile büyük bir andavallık olur.

Yeniçelttek katliamında gözlerden kaçırılmaya çalışılan bir başka gerçek daha vardır. O da Yeniçelttek Maden İşletmesi'nin sahibi şirket, her ne kadar özel bir şirket olarak görünse de gerçekte bu işletme Şeker Fabrikaları AŞ'ne bağlıdır. Bu demektir ki, bu işletmenin denetimi bu yolla Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nın elinde bulunmaktadır. İşin asıl eğlendirici yanı ise şirket yönetim kurulunun bileşimidir. Yöneti Kurulu, emekli bir müfettiş, yine emekli bir albay ve seçimi kaybetmiş eski bir belediye başkanından oluşmuştur. Ne âlâ, ne âlâ! Ne tesadüf ki bu, Türkiye toplumunun sömürücü, baskıcı ve uyuşturucu hakim kesiminin son derece açık bir bileşimini, burdaki ortaklığını ortaya koymaktadır. Örnekte de görüleceği gibi aynılar yine hep aynı yerde oturmaktadır.

Bu nesnel durum, gerçeği görmek isteyen her insana, 68 proleterin katledilmesinde sorumlu bulunanların kimler olduklarını kuşku götürmez bir açıklıkla ortaya koymaktadır. Kılıcını hiç bir zaman, her milliyetten Türkiye proletaryası ve emekçi halk kitlelerinden başka hiç bir düşmanın (!) kanına sokmamış olan emperyalist uşağı bir avuç komprador kapitalist ve büyük top-

rak ağasının sözde, yasalarla sınırlanmış giyotin rejimi (*) altında katlettikleri insan sayısı onbinleri bulmuştur. Özellikle de 12 Eylül süreci Türkiye'de, kozmopolit dolandırıcılığın, vurgunculüğün ve bini bir paraya alıcı bulunan her türlü ke-pazeliğin vazgeçilmez panayırı olmuştur. Ülkenin tüm tescilli ve yeni yetme dolandırıcıları, emekçi halkı soyup soğana çevirebilmek için onun çağrısına koşup gelmişler ve her renkten cunta dalkavuklarından, ense-kulak yerinde sermaye babalarına kadar, bütün döküntü yalamaya alışık burjuva-feodal düzenbazlar bu keyifverici işe hep birlikte el birliğiyle sarılarak, bunu büyük bir sadakatle yerine getirmişlerdir. Bir sigara sarma becerisini gösteremeyenler, bu dönem içinde olağanüstü hirsizlikleri kaşla göz arası becermişler, bir tek meteliği olmayan kimi uyanıklar, dolandırıcılık yolu ile "kılıktan birer servet sahibi" olabilmişlerdir. Yine bir dönemde, bütün çıkar ve ikbâl avcıları, iktidar olma olanağını ve bütün ağırlığıyla işçilerin ve emekçilerin omuzuna binmiş, devlet gücünü de arkalarına alarak, ellerini devlet hazinesi ve işçilerin cebinden hiç çıkarmak istemediler. Emegün sermayeye köle edilmesinin en korkunç bir döneminde parti kurucu üyeliğine ve devletin bilmem hangi alanına Eyüp peygamber gibi yoksul girmiş olanlar, bir süre sonra milyonlarca değil, milyarlarca sahip oldular. İşçiler ve emekçi halk bu dönemde ekmeğe muhtaçken, yokluğun ve yoksulluğun pençesinde kıvrılırken, mali dolandırıcılık ve bir gecede milyarların cebine indirilmesi kompradorların ve tüm yiyici asalak takımın şaşalı yaşamını ve kozmopolit içki alemelerini göklere çıkardı. Öte yandan milyonluk kitlelerin bu sefaleti, yapmacık, tantanalı ve rezilce bir lüksün, bu hayasızca sergilenişi ile açıktan bir karşıtlık oluşturuyordu. Uzlaşmaz karşıt sınıfların üzerinde bir konumda gibi görünen devlet iktidarı ise, milyonlarca yoksul insanın gözleri önünde

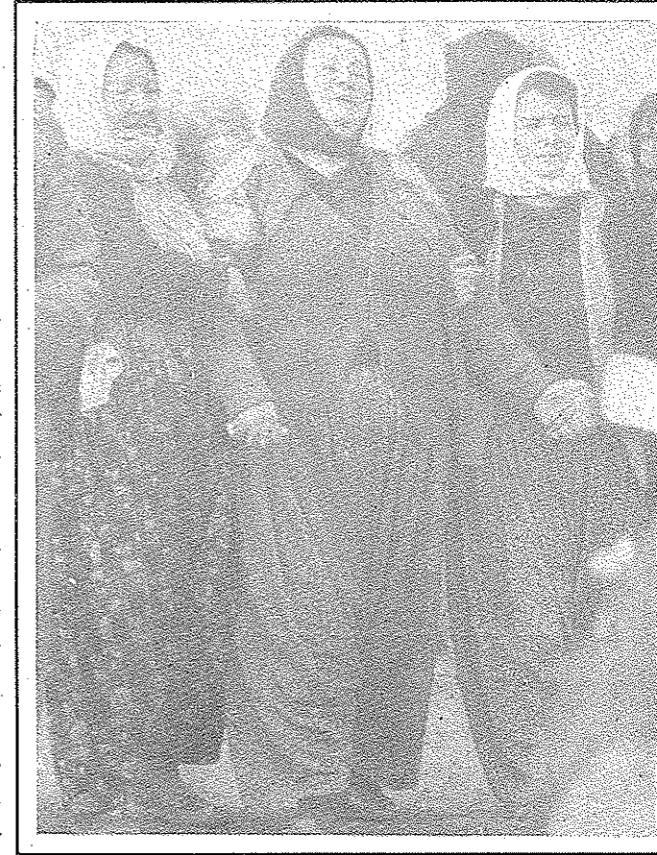
cereyan eden bu rezaletin ve çürümüş bir toplumun bu bozulmuşluğunun sanki ana merkezi durumundaydı. Gelgör ki durum şimdi de pek farklı değil. Daha önce olduğu gibi, şimdi de hem yargıç, hem cellat, hem kazanan ve hem taraf olan bir avuç-maden kodamanı, devlet düzeninin bütün para eder arpalıklarını eline geçirmiş olan bir avuç burjuva ve toprak sahibi ailesi, halkındolaysız iktisadi sömürüsüne birkaçını daha ekleme uğraşı içindeler. Kitleleri muazzam bir kazahç aracı olarak gören bir avuç asalak, mevcut devlet iktidarını da, onları köleleştirmek için olabildiğince kullanılmaktadır? Öte yandan mevcut düzenin temel dayanakları olan bir kaç komprador kapitalist büyük toprak ağası, mali vurguncu, dolandırıcı, aylak ve her türden asalaklar dışında, çalışan büyük halk kitlelerinin durumları ise içler acısı. Milyonlarca ve milyonlarca kitle yine bunlar tarafından birer Hint fakiri durumuna getirilmiştir.

Sendikaların durumuna gelince; öncelikle bugün çalışan işçi kesiminin önemli bir bölümünü kendi bünyesinde toplamayı başarmış olan Amerikan patentli Türk-İş'in bu olay somutunda da aldığı tavır öncekilerden ne bir ek-sik ne bir fazla! Hep aynı "....ceğiz"lerle, "....cağız"larla piyasayı elinde buldurmaya çalışan Türk-İş sarı sendika ağalarının bu kuru sıkı atıp tutmaları bir atımlık barut olmaktan ileri gitmemiş ve gidemezdi de!

"Şeytanın uşakları şeytandan da kötüdür"

Yeniçelttek katliamının porleter

cesetlerini, büyük bir hoşnutluk içinde seyreden sermaye kodamanları ve onlara omuz veren Türk-İş'in sarı milyarderleri, bu canavarlıklarının hesabını Türkiye'nin gerçek sahibi olan proleter sınıfa ve tüm emekçi halka vermek zorundadırlar. Kaldı ki, hakim sınıflara körü körüne bağlı olan Türk-İş efendileri, tamı tamına Fransız ata sözünde olduğu gibi "şeytanın uşakları şeytandan da kötüdür" örneğindeki gibidirler." Hileli kurnazlıklar vedolambaçlı yollar uzmanı" milyarlık Şeyket Yılmaz başta olmak üzere her durumda işçileri göz göre göre ölüme salmış cina-

yetlerin suç ortakları olduklarını kafalarına koymalıdır. Zira proleter kanının döküldüğünü görmek için son derece sabırsızlanan, bir avuç komprador caninin işini kolaylaştırmaktan başka hiçbir görev ve kusurları olmayan bu bayların, bu katliamda bütün suçu işletme müdürüne ve bir iki mühendise yıkma çabaları, sahibini temize çıkarmaya çalışan

bir kölenin tutumuna benzemektedir.

Siyasal manevralarda usta, yalanan yere yemin ve ihanette virtöz, yönetimi ele geçirme manevralarına, bunun için baş vurduğu sinsi yollara, bayağı kurnazlıklara ve en aşağılık savaşım kallesliklerine oldukça eli yatkın, milyarlık yaşantılarının iğrençliği ölçüsünde çirkef bir yaşam tarzı sürdüren en yetkili sendika ağalarından, işçi sınıfından yana olmaları ve onların sınıf çıkarlarını savunmaları beklenebilir mi?

Kuruluşundan bu yana, sırayla bağlılık yemini etmiş oldukları bütün farklı emperyalist uşağı hükümetlere olan aşağılık bağımlılıklarını gizlemekten başka zerre kadar bir işe yaramayan, o sahte bağımsızlıktan bir türlü kendisini sıyırılmayan, gerçekte sıyırmak istemeyen sarı sendika efendilerinin, işçilerin açıktan katledilmelerine karşı olan bu umarsamaz tutumları, yıllardan beri tıpkı tesbih dualar gibi süregelen basmakalıp ve tumturaklı söylevlerinin gerçek mahiyetini ortaya koymaktadır. Zira sormak lazım bu baylara, 68 proleterin diri diri toprağa betonlanması ile idam edilemleri, ya da yığın halinde yaygın ateşine tutularak kurşuna dizilmeleri arasındaki özsel fark nerededir? Beyler, buna cevap vermek zorundadırlar. Yok öyle çaktırmadan bu işten tüyme! Yakanızı işçilerin elinden öyle kolay kolay kurtarmayacağımızı size peşinen söyleyelim. Bu işe pek memnun olacağımızı pek sanmıyoruz. Ama ne yapalım bu da sizin "kaderiniz".

Öte yandan "sözümüne" yükselen terör" terenesi ile ilgili mecliste genel görüşme açılarak, toplumsal bir gelişme evresine giren devrimci

YAŞASIN NAZİMİYE DİRENİŞİ

Egemen güçler, hunharca katliamlarına devam ediyorlar. Halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi yükseldikçe, egemenler de yaptıkları katliamlarla gerçek yüzlerini açığa vurmaktadır.

Tarihi iç-dış mücadele ve savaş tarihi olan, işçi sınıfının "Öncü Kurmayı"nın yiğit savaşçıları, bir kez daha ML Programı kanlarıyla yazdır.

5 Aralık 1989 tarihinde, Hozat'ın Ali Boğazderesi-Teger mevkiinde, egemen güçlerin kolluk kuvvetleriyle karşılaşan gerilla birliği, aralıklarla devam eden bir dizi çarpışma sırasında, düşman çemberini iki kez yarmalarına karşın Dersim'in kızıl güllerinden Yeter KOÇ'u (Zelal) şehit vermişlerdir. aralıklarla devam eden müteakip çarpışmalardan bir diğerinde ise halkın yiğit evladı Genel Komutan Hasan BEN şehit düşmüştür.

31 Ocak-2 Şubat 1990 tarihleri arasında Nazimiye'nin Düzgün baba dağı eteklerinde egemen güçlerin kolluk kuvvetlerine karşı üç gün boyunca geceli-gündüzlü sürdürülen çarpışmalarda; Hüseyin DEMİR, Erdoğan KARATAŞ, Hasan TOY, Ali Asker AKSU, Hıdır AKSAKAL, Yazgülü KILIÇ, Cemile SEVGÜLÜ, Emine AKYÜZ, Aynur AN ve ZİLAN... isimli gerillalar, şehitler kervanına katılmışlardır.

Egemen güçlerin ve onların eli kanlı uşaklarının her türlü çabalarına, çevre kolordulardan yapılan binlerce asker sevkiyatına, her türlü silah ve teçhizat üstünlüklerine rağmen, gerillalar son kurşunlarına kadar savaşarak; yaşamlarıyla olduğu kadar ölümleriyle de örnek olmuşlardır. Her zaman olduğu gibi kayıplarını kamuoyundan gizleyen hakim

sınıflar, üç gün üç gece boyunca helikopterlerle taşıdıkları ölü ve yaralıları yöre halkından gizleyememişlerdir.

Silahlı karşı devrime karşı halkın zoru olan silahlı devrimi örgütleyen ve buna olan inançlarını canbedeli bir mücadele ile kanıtlayan savaşçıların cansız bedenleri bile egemen güçlere korku salmıştır. Bu korkunun kudurmuşluğu ve kayıplarının verdiği öfke ile şehitlerin cansız bedenlerini iplerle katırlara bağlayarak kilometrelerce sürüklemişlerdir.

Bu savaşçıları saygıyla anıyor ve onların anısına diyoruz ki;

Bu savaşçıların görüşleri, sadece direnmek ve devrim için savaşmak isteyenlere değil; kendisiyle birlikte bütün sınıfları ve sınıf farklılıklarını ortadan kaldıracak olan bir sınıfa, devrimci işçi sınıfına ve bu sınıfın önde gelen en bilinçli, en sağlam unsurlarına gereklidir.

Devrim şehitlerini anmak demek; Marksizm-Leninizmin ideolojik, siyasi ve örgütsel hattına sahip çıkmak, bu hattı yozlaştırmak isteyen bütün oportünist-revizyonistlere karşı onu savunmak, geliştirip derinleştirmek ve onu canpahasına korumak demektir.

Devrim şehitlerini anmak demek; parlamenterist ahmaklığı mahkum etmek, şiddete dayalı devrimden yana olmak demektir.

Devrim şehitlerini anmak demek; parlamenterist ahmaklığı mahkum etmek, şiddete dayalı devrimden yana olmak demektir.

Devrim şehitlerini anmak demek; her türden oportünist-revizyonist rüzgarlara karşı direnmek, bu rüzgarların mücadeleyi etkilemesine izin vermemek ve bunları alt etmek için ML'ist çizgiye sıkı sıkı sa-

rılmaz demektir.

Devrim şehitleri, günbe gün daha çok vahimleşen, devrimci özden yoksun, teorik ve pratik yozlaşmanın tastamam bayağılığı içinde anılamaz.

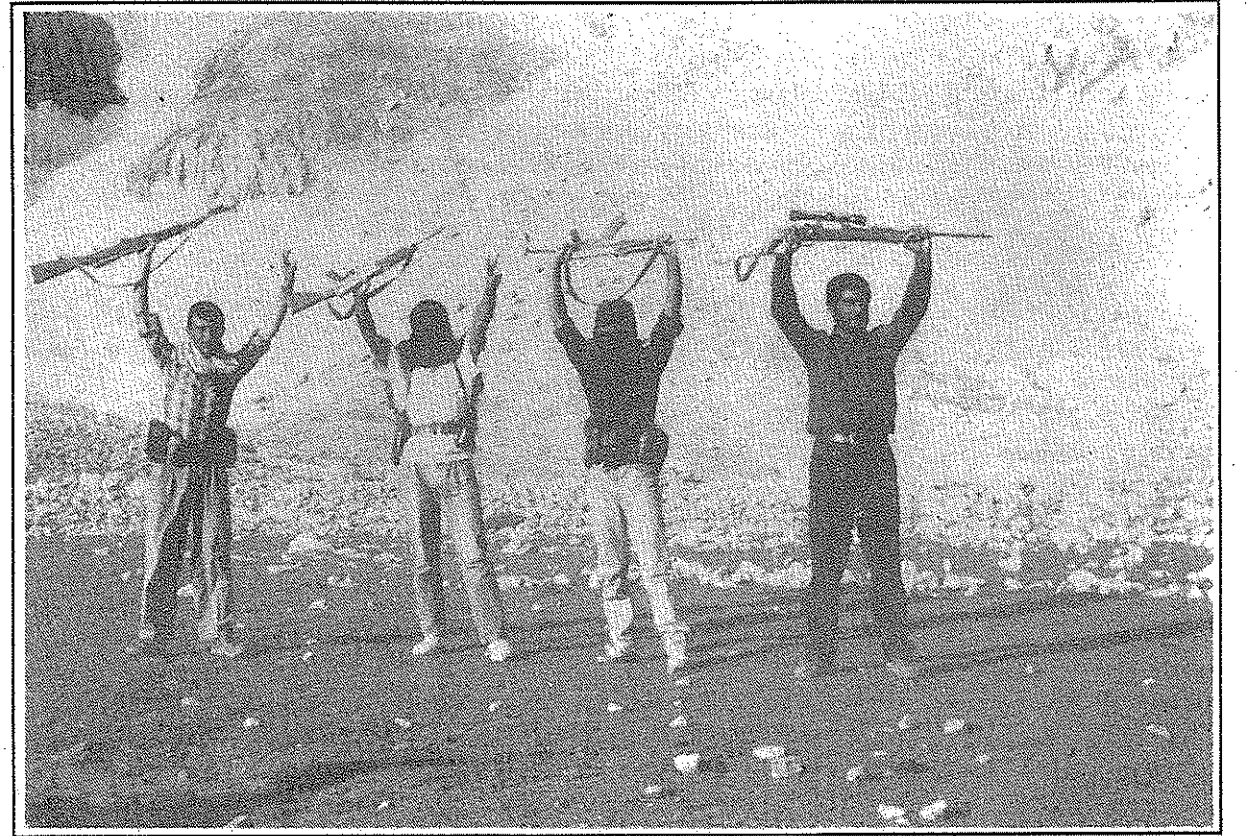
Onları anmak demek, jakoben mücadeleye daha sıkı sarılmak, eksiklikleri bu mücadelenin içinde tanımak, açılan yaraları sarmak, çıktığımız DHD ve sosyalizm yolunda aşılmaz sanılan engelleri parça parça aşmak ve yeni bir dünya için ML'ist öğretiler klavuzluğunda mücadele eden gerilla birliklerinde bir araya gelmek, örgütlenmek ve çetin koşullara karşı mücadeleyle atılmak demektir.

İşte devrim şehitlerini bu anlayışla anıyoruz. Bugün uluslararası alanda gelişen modern revizyonizm ve onun yeni türevi Glastonst ve Perestrojka'nın estirdiği rüzgarlarla ülkemizde gelişen modern revizyonizm, reformizm ve legal tasfiyeciliğe karşı daha amansız mücadele etmek; yeni 12 Eylül'lerle karşılaşmak için bugün bazı kesimlerce göz ardı edilen jakoben mücadelede ısrarlı olmak, bizler için vazgeçilmez temel görevdir.

Çeşitli oportünist, revizyonist ve tasfiyeciler tarafından yıllardır çarpıtılan veya unutturulmak istenen silahlı mücadelenin, ülkemiz için ne denli gerekli ve kaçınılmaz olduğunu yaşanan gerçek ispatlamaktadır. Bu gerçekten yola çıkarak, devrim şehitlerinin anısına ÜLKEMİZ DEVRİMİNDE SİLAHLI MÜCADELENİN ÖNEMİ ÜZERİNE adlı yazıyı yayımlıyoruz.

ON'LARI KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ!

BU KATLIAMLARIN HESABI DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE SORULACAKTIR!

"Salt askeri görüş açısı, savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz."

İ. KAYPAKKAYA

ÜLKEMİZ DEVRİMİNDE SİLAHLI MÜCADELENİN ÖNEMİ ÜZERİNE

Silahlı mücadele sorunu öteden beri, silahlı mücadeleyi savunan militan devrimci güçlerle, revizyonist ve reformist güçler arasında tartışılan temel konulardan biridir.

Devrimciler, egemen sınıflara karşı sürdürülecek olan devrimci savaşın mücadele biçimlerini kendi subjektif niyetlerine göre değil, varolan objektif duruma uygun olarak

tespit ederek sürdürmek zorundadırlar. Ülkenin gerçek koşullarına uygun olmayan mücadele biçimlerini tespit etmek ve bu mücadele biçimlerine uygun örgütlenecek mücadele sürdürmek, zaferi değil, yenilgiyi getirir. Ama bu demek değildir ki, her doğru tahlil ve tespit zaferi getirir. Bu durum, genel kural olarak doğru olmasına rağmen, ülkenin o an içinde bulunduğu durum, ulusla-

rarası durum ve devrim ile karşı-devrim arasındaki güçler dengeside önemli bir rol oynar. Daha doğrusu, tespitlerimiz ne denli doğru olursa olsun, objektif durumlardan dolayı yenilgiler alınabilir. Bu durumun iyi kavranmaması, genellikle kişi veya örgütleri sağa savurur.

Devrimin çeşitli sorunlarında olduğu gibi, mücadele biçimleri sorununu da doğru kavramanın başlıca

yolu, ülkenin iktisadi ve sosyal yapısının doğru bir şekilde kavranılmasına bağlıdır. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısının doğru tahlili üzerinde yükselenecek olan diğer devrimci tespitler zaferin temel taşlarıdır.

Sömürücü sınıflardan iktidarın alınması yolu silahlı şiddettir. Bu ister emperyalist bir ülke olsun, isterse de yarı-sömürge bir ülke olsun; aralarındaki fark sadece sosyo-ekonomik yapıdan dolayı devrimin izleyeceği yol, mücadele biçimleri ve buna uygun olarak oluşturulacak örgütlenmedir. Mao Zedung bu konuya ilişkin olarak şöyle diyor:

"İktidarın silahlı kuvvetlerle ele geçirilmesi, sonucun silahla alınması, devrimin baş ödevi de en yüksek biçimdir. Bu Marksist-Leninist ilke Çin için ve öbür ülkeler için evrensellikle geçerlidir. Bu ilke aynı kalmakla birlikte onun proletarya parti-

ile özü toprak dervimi olan anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal demokratik halk devriminin gündemde bulunduğu ülkeler arasındaki farklılıklar temel farklılıklardır. Bu temel farklılıkların objektif olarak tespit edilmesi ve ona uygun hareket edilmesi o ülkelerin Marksist-Leninist partilerinin görevidir. Bu konuya ilişkin olarak ÇKP şöyle der:

"Siyasi iktidarın silahlı mücadele yoluyla ele geçirilme görevi Çin'de nasıl başarıldı? Lenin 1919 Kasım'ında 'Doğu halklarının komünist örgütlerinin ikinci tüm Rusya kongresinde' konuşmasında Ekim devriminin büyük pratiğine dayanarak Doğu halklarının komünistlerinin kendi bölgelerinin özelliklerini gözönünde bulundurmalı ve komünizmin genel teori ve pratiğini kendi ülkelerinin, Avrupa ülkelerinde bu-

bilinir duruma getirmekte biz Türkiyeli Marksist-Leninistlerin görevidir.

Bir ülkede devrimin zafere ulaştırılması, öncelikle o ülkenin yapısını doğru tahlil ederek, devrimin güçlerini ona uygun harekete geçirmekle mümkündür. Bunun yanısıra hem ülkede daha önce yaşanmış devrimci mücadelelerinin tecrübelerini hem de dünya devriminin mücadelelerinin tecrübelerini doğru bir şekilde özümlemekte önemlidir.

Yarı-sömürge ülkelerin izleyeceği devrim yolu, tespit edilecekleri stratejik ve taktik mücadele biçimleri ve devrimin subjektif güçlerini oluşturma vb. gibi durumlar herhangi bir emperyalist-kapitalist ülkeden farklı olmak zorundadır? Bu iki tür farklı sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkeler için Mao Zedung şöyle der:

"İçerde burjuva demokrasisini (feodalizmi değil) uygulayan kapitalist ülkeler, faşist değillerse, ya da savaş halinde bulunmuyorlarsa, dış ilişkilerinde öbür ülkelere baskı görmezler, kendileri öbür ülkelere baskı yaparlar. Bu ayırıcı özellikten dolayı kapitalist ülkelerdeki proletarya partilerinin ödevi işçileri eğitmek ve uzun bir yasal mücadele ile kuvvetlenmek ve böylece kapitalizmin kesin yıkımına hazırlanmaktır.

O ülkelerde sorun uzun bir yasal mücadele, parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve politik grevler, sendikaları örgütleme ve işçileri eğitime sorundur. Oralarda örgütlenme biçimi yasaldir ve mücadele biçimi kansızdır (askeri değil) savaş konusunda kapitalist ülkelerin komünist partileri, kendi ülkeleri tarafından çıkarılan emperyalist savaflara muhalefet ederler. Böyle savaşlar olursa, o partilerin politikası kendi ülkelerinin gerici hükümetlerinin yenilgisini sağlamaktır. Savaşmak istedikleri bir savaş varsa, o da uğruna hazırlandıkları iç savaştır. Ama bu isyan ve savaş burjuvazi gerçekten aciz kalıncaya kadar, proletaryanın çoğunluğu

silaha sarılıp dövüşmeye hazır edilinceye kadar başlatılmamalıdır ve böyle bir isyan ve savaşı başlatma zamanı gelince atılacak ilk adım, kentleri işgal etmek ve sonra kırsal bölgelere doğru ilerlemektir. Ve bundan başka bir yola baş vurmak değildir.

Bütün bunlar kapitalist ülkelerin komünist partileri tarafından başarıyla yapılmaktadır. Ve Rusya'da Ekim Devrimi ile doğrulukları sınırlanmıştır" (MZ, Askeri Yazılar, s. 330)

Kapitalist-emperyalist ülkelerin durumunu bu şekilde ortaya koyan M.Zedung, yarı-sömürge, yarı-feodal ülke olan Çin gibi ülkelerin bunlardan farklı olduğunu şöyle belirtir:

"Ama Çin farklıdır, Çin'in ayırıcı özellikleri, bağımsız ve demokratik olmaması, ama yarı-sömürge, yarı-feodal olması, yani içerde demokrasinin bulunmaması, ama Çin'in feodal baskı altında olması ve dış ilişkilerinde ulusal bağımsızlığı-

Devrimin subjektif güçlerini, iktidarı alabilecek duruma getirene kadar esas olarak barışçıl mücadele biçimleri temelinde örgütlenilmesi ile, revizyonist-reformist cephenin savunduğu "iktidarı barışçıl yollardan ele geçirme" görüşleri temelden birbirinden farklıdır.

nin bulunmaması, ama emperyalizmden baskı görmesidir. Bunun sonucu olarak yararlandığımız bir parlamentomuz ve işçi grevlerini örgütleyecek yasal hakkımız yoktur. Temelde komünist partisinin buradaki ödevi isyan ve savaşı başlatmadan önce uzun bir yasal mücadele döneminden geçmek değildir. Ve önce kentleri ele geçirmek, ondan sonra kırsal alanları işgal etmek değildir. Ama bunun tersidir." (age, s. 330)

Yukarıdaki alıntıda da gördüğümüz gibi, devrimci mücadele de stratejiler ve genel taktikler ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre belirlenmek zorundadır. Bir ülkenin bağımsız ya-

da yarı-sömürge veya sömürge olması, bir ülkenin kapitalist olması, yada feodalizmin tasfiye edilmediği yarı-feodal bir ülke olması, o ülkedeki mücadele biçimlerinin, örgütlenme anlayışının, devrimin izleyeceği yol, devrimin yararlanabileceği çeşitli kurumlar ve devrimin başlıca silahlarının ne olması gerektiğini de belirler.

Mao Zedung'un yukarıda belirttiği görüşler, farklı sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerin devrimci mücadele deneyiminin özeti. Elbetteki bu görüşler hayali olamaz.

Ülkelerin ayrı sosyo-ekonomik yapıları, doğal olarak farklı örgütlenme ve mücadele biçimlerini de beraberinde getirir. Farklı sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerin toplumsal yapılarını oluşturan sınıfları da farklıdır. Örneğin emperyalist ülkelerde, proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişki, emek sermaye çelişkisi ile çözülüp sosyalizmin gelmesi olası iken, yarı-sömürgelerde, o ülkenin halkı ile emperyalizm ve

ancak silahlı savaşım ile alınacağını net olarak ortaya koyarken, iktidarı almak için örgütlenecek olan yapılanmalar, uzun bir yasal mücadele ile oluşturulması, yani subjektif güçlerin iktidarı alabilecek seviyeye gelmedensilahlı mücadeleye (ya da silahlı ayaklanmaya) başlanmaması gerektiğini, ancak objektif koşulların subjektif koşullarla uygunluk arz ettiği, yani devrimci durumda devrim için elverişli olduğu koşullarda silahlı ayaklanmanın başlatılması gerektiğini belirtiyor. Ayrıca Sovyet Ekim Devriminde bunun böyle olması gerektiğini kanıtladığını söylüyor. Devrimin subjektif güçlerini, iktidarı alabilecek duruma getirene kadar esas olarak barışçıl mücadele biçimleri temelinde örgütlenilmesi ile, revizyonist-reformist cephenin savunduğu "iktidarı barışçıl yollardan ele geçirme" görüşleri temelden birbirinden farklıdır.

Bizim gibi ülkelerde ise iktidarı alabilecek olan örgütlenmenin oluşturulması başından itibaren silahlı mücadelenin seyri içinde olması gerekir. Bunun böyle olması gerektiğini savunmamız, bizim kendi isteği-mizden dolayı değil, ülkenin iktisadi ve siyasi yapısının doğurduğu bir sonuçtur.

Nedir devrimin subjektif güçleri?

Devrimin subjektif güçleri denilince anlaşılması gereken şey, ML'lerin kendi iradeleriyle oluşturdukları örgütlenmeleridir. Bunlar, başta proletarya partisi olmak üzere, partinin önderliğinde oluşturulan halk ordusu ve yine proletaryanın önderlik ettiği ve bu toplumsal yapının değişmesinde yararı bulunan tüm halk sınıf ve tabakalarının içinde yer aldığı halkın devrimci birleşik cephesidir. İşte bu örgütler irademiz dışında kendiliğinden oluşmayacak olan, ama bizim irade ve çabalarımızla oluşturulacak olan örgütlenmelerdir.

Sorun, devrimin başlıca silahlı-

rı olan proletarya partisi, halk kurtuluş ordusu ve halkın devrimci birleşik cephesinin nasıl, hangi mücadelenin temel alınarak oluşturulacağı sorunudur. Bizim gibi ülkelerde, bu örgütlenmeler "uzun bir yasal mücadele" ile mi oluşturulur, yoksa başından itibaren silahlı mücadelenin temel alındığı bir mücadelenin seyri içinde mi oluşturulacağı konusu genel olarak Türkiye devrimci hareketi içinde, özel olarak komünist hareket içinde, Marksist-Leninistlerle revizyonistler arasında hep tartışılan ve ayrılıklar yaratan bir konu oldu.

Yukarıdaki soruların cevabını doğru bir şekilde verebilmek için, öncelikle silahlı mücadelenin ne olduğunu kavramamız gerekiyor. Silahlı mücadelenin doğru bir şekilde kavranılmaması, onu "siyasi mücadelenin karşıtı" ve "diğer mücadele biçimlerini red" etmek olarak algılayan, ya da silahlı mücadeleyi sadece "silahların patlatılması" olarak göstermeye çalışanlar, bilerek ya da bilmeyerek silahlı mücadele düşmanlığı yapmakta ve devrime zarar vermektedirler. Nasıl ki emperyalist-kapitalist ülkelerde, başından itibaren silahlı mücadeleyi önüne koyarak mücadele etmeyi savunmak maceracılık ve anarşizm ise, aynı şekilde bizim gibi ülkelerde de silahlı mücadelenin temel stratejik önemini görmemek ve onu reddetmekte revizyonizmdir, reformizmdir. Her iki biçimde yerinde ve koşullarında savunulmadıkça devrime zararlı olurlar. Yine aynı şekilde bizim gibi ülkelerde, silahlı mücadelenin temel olmasının nedenlerinden biri olan devletin yarı-sömürgecilikten dolayı, ekonomik olarak güçsüzlüğü ve bu güçsüzlüğü ile ayakta durmasını sağlamak için uyguladığı faşist terörün görülmemesi de ayrı bir yanlış bakış açıdır. Elbetteki devrimciler, halkı barışçıl bir şekilde örgütleyerek iktidarı alabilecek alternatif bir güç haline getirmek isterler. İşçileri yasal olarak örgütleme, grev hakkını yasal olarak kullanma, çeşitli siyasi kampanyalarla kitleleri bilinçlen-

dirme, gösteri ve mitingler ile kitlelerin çeşitli istemlerini dile getirme, feodal toprak ağalarına karşı devrimin temel gücü durumunda olan köylü kitlelerini, çeşitli demokratik kurumlarda örgütlenme, onların kurtuluş yollarını, yazı, gazete, bildiri vb. gibi araçlarla anlatma, ezilen ulus üzerinde uygulanan katliamcı ve faşist-şöven milli baskıları teşhir etme ve ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunma vb. vb. elbette biz bunların barışçıl olarak yapılmasına olanak veren bir ortamın olmasını isteriz. Ama istemek ayrı bir şey, gerçek olgular ayrı bir şeydir. Her şeyden önce herhangi bir yarı-sömürge bu tür burjuva demokratik hakları beklemek, emperyalizm ve emperyalizmin yarı-sömürgelelerdeki gerçek niteliğini anlamamak demektir. Zaten emperyalizmin bu ülkelerle olan ilişkilerinden dolayıdır ki, ekonomik ve siyasi bunalım ve bunun sonucu olarak devrimci durum her zaman varlığını korur. Yarı-sömürge ülkelerde ki devrimci durumda, silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olmasını gerektiren bir olgudur. Kıyasıca, biz ML'ler kitleleri çeşitli siyasi ve askeri örgütlerde birleştirerek devleti yıkmak ve bunun yerine halk iktidarını kurmak gibi bir görevle karşı karşıyayız. Bu görevi yerine getirmek için de, devletin varolan yasalarının sınırları içine haps olmamak, siyasi iktidarı elde etme perspektifi ile hareket etme gibi görevimiz vardır. Öncelikle karşı-devrimci güçlerin zavif olduğu, alanlara yerleşerek kitleleri örgütlemek, karşı-devrimin bu alanlarda başvuracağı şiddet eylemlerine aynı şekilde devrimci şiddet ile karşı koyma ve böylece bu mücadele süreci içinde devrimin güçlerini iktidarı alabilecek olgunluğa ulaştırmak. Bu aynı zamanda devrimin siyasi görevlerini de yerine getirmek demektir? Ülkemizdeki bu objektif durumu görmemek, bunun yerine kendi subjektif niyetlerini zorlama ile dayatmaya çalışmak, çıkmaza götürmekten baş-

ka bir anlam ifade etmez.

Silahlı mücadelenin ne olduğunu, silahlı mücadele ile siyasi mücadelenin aralarındaki ilişkinin ne olduğunu İbrahim Kaypakkaya şöyle ortaya koyuyor:

"Biz silahlı mücadeleyi, genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz". "Silahlı mücadele siyasi mücadelenin tek biçimi değildir, ama bir biçimdir." "Silahlı mücadeleyle propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çelişmez, bunlar birbirinin zıddı şeyler değildir." (İK-SE)

Devrimi yapan, tarihi yazan kitlelerin ta kendisidir.

Yine aynı şekilde Vietnamlı komünistlerde silahlı mücadelenin tanımını şöyle yapıyorlardı:

"Halk sınıf bilincini canlandırarak uyarılmalı, onlara politik bir dünya görüşü kazandırmalıyız. Halk eğitilmiş olmalı, fakat biz kadroların yada liderlerin devrimi yapacağı izlenimini vermektense kesinlikle kaçınmalıyız. Bir devrim sanki bir armağanmışçasına halka sunulamaz. Devrimi yapan tarihi yazan kitlelerin ta kendisidir. Ve bizim durumumuzda bunun tüm diğer yolları kapalı olduğu için silahlı mücadele ile yapıyoruz. Fakat silahlı mücadeledir? Silahlı mücadele kendi içinde ne bir başlangıç ne de sonudur. Klasik tanımı ile silahlı mücadele, politik mücadelenin başka yollarla sürdürülmesidir. Biz devrimciler bu tanımı kabul ediyoruz." (abç) (Vietnam Kazanacak).

Gerek önder İbrahim Kaypakkaya'dan gerekse de Vietnamlı komünistlerden yaptığımız alıntılar, silahlı mücadelenin ne olduğunu kavramamıza belli fikirler veriyor. Yine İbrahim Kaypakkaya, PDA revizyonistlerinin "siyasi mücadeleyi reddediyorlar" şeklindeki görüşlerine şu karşılığı veriyordu:

"Bu baylar silahlı mücadeleyi, siyasi mücadeleye karşı gördükleri

için siyasi mücadeleyi sadece yayınevi faaliyeti olarak gördükleri için bizi siyasi faaliyeti reddetmekle suçluyorlar. Gerçekten kendileri genel olarak siyasi faaliyeti ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun sadece barışçıl biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasi mücadelenin silahlı biçimini ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar.

Ozetlersek biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide silahlı mücadelenin esas diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Revizyonist klik ise bunu sözde kabul eder görünüyor. Fakat bizi diğer mücadele biçimlerini reddetmekle itham ediyor. Böylece gerçekten silahlı mücadele fikrine saldırıyor. Pratikte ise diğer mücadele biçimlerinden başkasını reddediyorlar." (İ.Kaypakkaya)

PDA revizyonizmine karşı sürdürülen, kararlı bir siyasi ve ideolojik mücadele içinde Marksist-Leninist görüşlerini sistemleştiren İbrahim Kaypakkaya'nın bu Marksist-

Türkiye halkı ile emperyalizm-feodalizm ve komprador kapitalizm arasındaki temel çelişkinin çözümü için silahlı mücadele temel bir mücadele biçimidir.

Leninist görüşleri geçen süreç içinde doğruluğu net bir şekilde kanıtlandı. Kanıtlanmadığını iddia edenler sadece eski PDA'cılar ve onların borusunu farklı şekilde ötüren yeni PDA'cılardır. Önder İbrahim Kaypakkaya'nın yukarıdaki görüşlerini iki noktada açmak gerekir. Birincisi, herhangi bir mücadele biçiminin esas alınması onun o dönem özgünlüğünde taşıdığı stratejik öneminden dolayıdır. Elbette ki bunun yanısıra birçok mücadele biçimi vardır. Ama stratejik mücadele biçiminin yanında bunlar taktiklerdir. Örneğin; biz bugün silahlı olmayan bir çok mücadele biçiminin varlığını kabul ediyor ve savunuyoruz. Legal kitle derneklerinde faaliyet göstermek, legal gösteri ve geceler tertipleme, yasal

dergi ve yayın çıkarmak, köylük alanlarda olanaklar elverdikçe köylüleri kooperatiflerde örgütlemek, grevleri örgütlemek vb. vb. çeşitli mücadele biçimleri vardır. Mücadele biçimlerini kafamızda değil, somut duruma göre tespit eder ve uyguluruz. Doğaldır ki bunlar farklı zamanlarda ve koşullarda birbiriyle yer değiştirebilirler. Sadece yer değiştirmeyen ve o stratejik süreç bitmeden tali duruma düşmeyecek olan temel mücadele biçimidir. Bunun aksini savunmak dünya devrim deneyimlerini inkar etmektir. Bu konuda Lenin şunları belirtiyor:

"Mücadele biçimleri sorununun incelenmesinde her Marksistin isteyeceği başlıca şeyler nelerdir? Önce hareketi belli özel bir mücadele biçimine bağlayan Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. Her çeşit mücadele biçimini kabul eder, onları 'icat' etmez, sadece genelleştirir, örgütler. Hareketin genel akımı içinde kendiliğinden doğan devrimci sınıfların mücadele biçimlerine bilinçli ifadeler verir. Bü-

tün soyut kalıp ve öğretici reçetelerinin can düşmanı olan Marksizm, hareket geliştikçe, kitlelerin sınıf bilinci büyüdükçe ve siyasal buhranlar keskinleştikçe, sürekli olarak değişik saldırı ve savunma yöntemleri doğuran ilerleme halindeki kitle mücadelesi karşısında dikkatli bir tavır alınmasını gerektirir. Bu yüzden Marksizm, kesinlikle hiç bir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm hiç bir zaman kendini yalnız belli bir anda varolan mümkün mücadele biçimiyle sınırlamaz." (Lenin Marksizmde Gerilla Savaşı, s. 92)

Yine Lenin bu konuyla ilgili olarak daha sonra şunları söyler:

"İktisadi evrimin değişik aşamalarında, siyasal-ulusal-kültürel, canlı koşullardaki değişimlere bağlı

olarak değişik mücadele biçimleri orta ya çıkar, bunlar başlıca çarpışma biçimleri olurlar. Bununla ilgili olarak, ikinci derecede tamamlayıcı mücadele biçimleri de değişir. Evrimin belli bir hareketin somut durumunun, ayrıntılı bir incelemesini yapmadan bazı özel mücadele araçlarının kullanılıp kullanılmayacağı sorusuna 'evet' ya da 'hayır' diye karşılık vermek Marksist görüşten büsbütün ayrılmak demektir." (Lenin, age, s. 93)

Lenin yoldaşın bu anlayışı, yeri geldiğinde, revizyonistlerde kullanılmakta ve kendi anlayışlarına göre istedikleri şekilde yorumlamaktadırlar. Bu yanlış yorumlama aslında, en azından Rus devrimine hakarettir. Lenin'in görüşü aslında tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

Devrimci mücadele sayısız zengin deneylerle doludur. Mücadelenin çeşitli evrelerinde çok çeşitli sorunlar ve engeller çıkabilir. Ya da nispeten daha rahat veya zor dönemler olabilir. Dönemin nispeten rahat olduğu demokratik hakların biraz daha fazla olduğu dönemlerde yararlanılan alanlar ve mücadelenin biçimleri çeşitli olabilir. Devrimci mücadelenin düzeyi ve devrimci durumun geriliği ya da olgunluğu daha çeşitli mücadele biçimlerini önümüze çıkarabilir. Ama hiç bir zaman dönem kapanmadan temel mücadele biçimi tali plana düşmez. Lenin'in belirttiği "siyasal-ulusal-kültürel" değişimler sıradan günlük değişimler değildir. Elbetteki bunlar değiştiğinde mücadele biçimleri de değişecektir? Çünkü döneme uygun olarak farklı çelişkiler ön plana çıkar ve bu çelişkilerin çözümü de farklı biçimlerde olur. Bunlar işin genel doğrulardır. Örneğin, demokratik halk devrimi sürecinde bulunduğumuz bugünkü süreçte, Türkiye halkı ile emperyalizm-feodalizm ve komprador kapitalizm arasındaki temel çelişkinin çözümü için silahlı mücadele temel bir mücadele biçimidir. Bu temel mücadele biçiminin yanı sıra, ikincil olan ve birincil derecedeki

mücadele biçimini tamamlayan bir sürü mücadele biçimi vardır. Ama bu ikincil derecedeki mücadele biçimleri, bu süreç değişmediği sürece birincil derecedeki bir mücadele haline gelemez. **Silahlı mücadele demokratik halk devrimi sürecinin zaferine kadar esastır ve bu açıdan da bu dönem için, stratejik bir öneme sahiptir. Ama demokratik halk devriminin zaferine ulaşmasından sonra, silahlı mücadele esas mücadele biçimi olmaktan çıkarak tali bir duruma düşecektir. Çünkü artık değişiklik siyasal bir değişikliktir, faşizm yıkılmış, demokratik halk iktidarı kurulmuştur. Farklı bir toplumsal yapı, farklı sınıf mevzilenmesi ve farklı temel ve baş çelişkiler ortaya çıkmıştır. Burada doğal olarak farklı mücadele biçimleri öne çıkacaktır.**

Gerçek durum böyle iken, "sosyal" ve "ulusal" bir değişiklik olmadan tali plandaki mücadele biçimlerinin esas hale geleceğini ve esas olanın da tali hale geleceğini savunmak doğru değildir. Gerek Sovyet devrimi, gerekse de diğer ülkelerin devrim tarihleri incelendiğinde de art niyet olmadığı sürece farklı yorumların getirilmesi olası değildir. Bunu Sovyet devriminin tarihini ele alarak açıklayacak olursak şunu görürüz: SBKP'nin kuruluşundan 1905 yılına kadar temel mücadele biçimi barışçıl mücadeledir. Ancak 1905 devrimi patlak verdiğinde silahlı mücadele esas mücadele biçimi oluyor. Aynı şekilde bu dönemde silahlı mücadelenin çok çeşitli biçimlerinde vardır. Gerilla savaşı, barikatsavaşı çeşitli baskınlar vs. devrimin ilk dönemlerinde silahlı savaşın esas saldırı iken, son dönemlerinde çekilme ile birlikte savunmadır. Elbette bu savunma edilgen değil, aktif yani "dövüşerek çekilme"dir. Yine bu devrim döneminde, "parlamentodan yararlanma" vs. gibi barışçıl biçimler hiç müteber alınmıyor bile.

1905 devriminin yenilgisinden sonra, 1917 Şubat devrimine kadar

esas mücadele biçimi barışçıldır. Yani devrimin subjektif güçlerini, Mao Zedung'un deyimiyle "o ülkelerde sorun uzun bir yasal mücadele, parlamentodan bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve politik grevler, sendikaları örgütlenme ve işçileri eğitme sorunudur". Bu dönem boyunca hiç bir zaman temel mücadele biçimi olan barışçıl mücadele, tali duruma düşmedi ve silahlı mücadelede esas hale gelmedi. Ama bu dönem içinde barışçıl mücadelenin çeşitli biçimlerinde (parlamento vs.) yararlanıldı. Barışçıl mücadelenin-

"Salt askeri görüş açısı' savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz"

de kendi içinde çeşitli biçimleri vardır. Ama 1917 Şubat'ında artık subjektif güçlerin örgütlülüğü yeterliydi ve aynı zamanda objektif koşullarda devrim için uygundu. İşte 1917 Şubat'ında mücadelenin esas silahlı oldu. Aynı şekilde Şubat devrimi ile Ekim devrimi arasındaki dönemde de barışçıl mücadele ön plandadır. Ekim devriminde yine silahlı mücadele öne geçiyor ve ayaklanma patlak vererek devrim gerçekleşiyor. Elbette bu dönemlerdeki çeşitli farklılıkları ve değişmeleride görmeliyiz.

Gerek emperyalist-kapitalist ülkelerde olsun, gerekse de yarı-sömürgelerde olsun her sürecin bir temel mücadele biçimi ve bunu tamamlayan ikincil durumdaki çeşitli mücadeleler vardır. Sürecin başından sonuna kadar esas olan ve bu açıdanda stratejik bir öneme sahip olan temel mücadele biçimi, taktik derece indirgenemez. Bu konuyla ilgili olarak Mao Zedung şöyle diyor:

"Çin'de savaş mücadelenin temel şekli ve ordu örgütlenmesinin

temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadelesi gibi öbür şekillerde son derece önemlidir. Aslında onlarda vazgeçilmez ve onları hiç bir şekilde savlamaya gelmez. Ama onların amacı savaşa hizmet etmektir." (MZ, Askeri Yazılar, s. 332)

Arnavutluk Emek Partisi tarihinde de şunlar söyleniyor:

"Parti genel silahlı ayaklanmaya, temel mücadele biçimi olarak seçerken, grevler, anti-faşist gösteriler, sabotajlar ve düşmanın sözle ve yazıyla teşhir edilmesi gibi diğer mücadele biçimleri de ihmal edilme-

di. Fakat bütün bu faaliyetlerin hedefi, halkı genel bir silahlı ayaklanmaya hazırlamaktır." (AEP, Tarihi, Cilt, 1, s. 97)

Silahlı mücadele ile siyasi mücadele arasındaki ilişki

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu konu ile ilgili ortaya koyduğu görüşlerin açılması gereken diğer bir noktada, silahlı mücadele ile siyasi mücadele arasındaki ilişkidir.

Silahlı mücadele siyasi mücadelenin bir biçimidir ve aynı zamanda devrimin siyasi görevlerini yerine getirmede kullanacağımız esas biçimdir. Silahlı mücadeleyi, siyasi mücadele karşıtı olarak göstermek, silahlı mücadeleyi "salt askeri bakış açısı" olarak göstermek hep revizyonistlerin başvurduğu yöntemler olagelmıştır. Bu saçma düşüncenin ilk mimarı olan PDA revizyonizmine İbrahim şu karşılığı veriyordu:

"Salt askeri görüş açısı' savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz devri-

min siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz" (I.Kaypakkaya).

Düzene karşı silahlı mücadelenin temel örgütü olan ordunun yürüttüğü faaliyetleri Mao Zedung'da şöyle açıklıyor:

"Çin'in kıvılcık ordusu devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli silahlı bir gruptur ve özellikle şimdiki dönemde kıvılcık ordu sadece savaşmakla yctinmez. Düşmanların silahlı kuvvetlerini yok etmek, girişilmesi gereken savaşlardan daha başka, yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi yığınların silahlılaşması, devrimci iktidarı yaratmak için, yığınlara yapılan yardım ve hatta KP'nin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevlerde üzerine alır. Kıvılcık ordu sadece savaş için savaş yapmaz, savaşı yığınlar arasında propagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silahlandırmak..." (Mao Zedung).

Demek ki silahlı mücadele, siyasi mücadelenin karşıtı ve onu reddeden değil, onun bir biçimi ve tamamlayıcısıdır. Elbette siyasi mücadelenin çeşitli biçimleri vardır. Yayinevi faaliyeti, gece tertipler, dernek faaliyeti vb. gibi. Bunlar siyasi faaliyet olduğu gibi, doğrudan devletin kurumlarını ve güçlerini hedefleyen mücadelenin silahlı biçimlerinin amacını kitlelere anlatmak, kitleleri bu örgütlenmenin içine çekmek, partiyi ve orduyu bu mücadele seyri içinde geliştirip güçlendirmekte devrimin siyasi görevlerini yerine getirmenin bir parçasıdır. Siyasi nitelik taşımayan silahlı eylemler sadece amaçsız ve sadece "savaşmak için savaşmak" manuşına sahip olan eylemlerdir. Başlangıç aşamasında ufak birlikler halinde örgütlü bulunan ama süreç içinde ordulaşan gerilla birliklerinin faaliyetinin siyasi olmadığını söylemek kadar saçma

bir şey olamaz. Silahlı mücadelenin seyri içinde kitlelere siyasi bilinç verilmeden ve ikna edilmeden nasıl saflara çekilirler? Kitlelere siyasi bilincin verilmesinin sadece kırtasiyecilikte görenler hiç bir zaman sağlıklı bir kafa yapısına sahip olamazlar.

Bizim gibi ülkelerde, silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olması ve devrimin subjektif güçlerinin esas olarak silahlı mücadelenin seyri içinde oluşturulması ülkenin sosyo-ekonomik yapısından dolayıdır. Türkiye, çeşitli emperyalist devletlerin sömürsü altında olan bir ülkedir. Türkiye burjuvazisi, herhangi bir emperyalist-kapitalist ülkede olduğu gibi, ekonomik olarak güçlü değildir. Aksine emperyalizmin acentası durumunda, ona bağlı ve güçsüzdür.

Komprador burjuvazinin yanısıra, feodalizmin tasfiye edilmemiş olması, feodal toprak ağalarının emperyalizmin diğer bir dayanağı olması durumunu yaratmıştır. Bu açıdan, komprador-feodal devlet halk yığınları karşısında güçsüzdür. Halkın düzene karşı yükselen mücadelesini bir takım reformlar yaparak, geniş demokratik haklar vererek engelleyemez. Daha doğrusu burjuva demokratik bir yapıyı oluşturabilme objektifliğine sahip değildir. Komprador feodal devlet yaşamını sürdürürebilmek için sürekli olarak faşizmi uygulamak zorundadır. Devletin bu karakteri çeşitli dönemlere özgü olmayıp süreklidir. Bu açıdan Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde, anti-faşist mücadele aynı zamanda devrim mücadelesidir. Anti-faşist mücadeleyi devrim mücadelesinden kopararak ele almak, bugünkü faşist devletin yasal çerçevesi içinde "demokrasi" mücadelesini savunmak devrimcilik değil, reformizm olur. Devletin faşist olması ve halk kitlelerini yasal olarak örgütlenme ve bu açıdan da bir zorunluluk olarak silahlı mücadeleye başvurmamız demek, başka bir mücadeleyi ve bu arada günlük yaşam için ekonomik ve demokratik

talepleri savunmayacağımız anlamına çıkmamalıdır. Elbette Marksist-Leninistler bu tür talepleri de savunurlar. Ama bunu savunurlarken her şart altında değil, onu genel devrimci istemlerin önüne çıkararak değil, bir devrimci gibi savunurlar. Onların savunulmasını genel devrimci istemleri güçlendirdiği ve geliştirilmesine hizmet ettiği sürece savunurlar. Yani reformistler için reformlar her şeydir, ama devrimci için böyle değildir.

Silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olmasını gerektiren ikinci başlıca neden ise ülkedeki feodalizmin varlığı ve kapitalist gelişiminin geri olmasından dolayı, proletaryanın sayısal olarak güçsüz olmasıdır. Feodalizmin tasfiye edilmemiş olması, kapitalizmin gelişim düzeyinin geri olması ve bunun sonucu olarak geniş sayıdaki köylü yığınlarının toprak talebi, onları devrimin temel gücü olmasını gerektirir. Devrimin temel gücünü oluşturan bu yığınlar arasında örgütlenme faaliyeti sürdürmek, onları düzene karşı aktif bir güç durumuna getirme yasal olarak olanaklı değildir. Özellikle bu alanlardaki faaliyeti burjuvazi daha doğuş aşamasında iken bastırmak ister. İşte burjuvazinin bu saldırılarına karşı, devrimci örgütlenme kendisini korumak, gelişmek için, karşı-devrimci şiddeti uygulamak zorundadır. Marksist-Leninist partinin doğuşundan itibaren kırsal alanlarda yürüttüğü devrimci faaliyet hep karşı-devrimin azgın saldırılarına uğramıştır. Yani burjuvazi, kendi ölümcül noktasında gelişen hareketlere karşı duyarlı davranır ve onun gelişmesini hemen bastırmak ister. Buna karşı silahlı karşı koymadan başka yol yoktur.

Silahlı mücadelenin ne olduğunu kavramayanların yaptıkları diğer bir demagojide silahlı mücadeleyi hep "saldırı" olarak anlamalarıdır. Onlara göre silahlı bir savaşın farklı biçimleri "yoktur". Koşullar ne olursa olsun hep silahlı mücadelenin

saldırı taktiğinin önde olduğunu anlamlar ve bu açıdanda silahlı mücadelenin savunma dönemlerini "barışçıl mücadele" olarak anlamlar (ya da bilinçli olarak bunu yapıyorlar).

Her silahlı savaşta olduğu gibi, devrimci silahlı savaşım da iki biçimi vardır. Bu biçimlerden hangisinin öne geçeceğini mücadelenin kurmayı somut durumu tahlil ederek karar verir. Devrimci savaşın iki biçimini Mao Zedung şöyle açıklıyor:

"Çin iç savaşında, eski olsun, yeni olsun Çin'de ya da dışarıda olsun, bütün diğer savaşlarda olduğu gibi yalnız iki temel savaşım biçimi vardır. Saldırı ve savunma" (MZ, C. 2, s. 238)

Başından itibaren devrim ile karşı-devrimin silahlı bir temelde

Düzene karşı sürdürülecek olan devrimci savaşta genel olarak saldırı esaslıdır. Ama mücadele süreci içinde, objektif ve subjektif durumdan dolayı savunma taktiği de ön plana geçebilir. Savunma taktiğinin ön plana geçtiği dönemler genellikle devrimci durumun duraklama ya da gerileme gösterdiği dönemler ile, örgütün düşmandan büyük darbeler aldığı dönemlerdir. Devrimci savaşın savunmaya çekilmesi, silahlı olsa bile hiçbir zaman edilgin duruma düşmemeli ve savunmayı saldırı için kullanmalı ve aktif olmalıdır. Savaşın saldırı taktiği için Mao Zedung şöyle diyor:

"Devrimin ya da devrimci bir savaşın bir taarruz olduğu görüşü kuşkusuz doğrudur. Bir devrimin ya

lambaçlı yoldan gitmek. Bütün bunlar bir kaç olayın gelişme sürecinde, özellikle de askeri harekette kaçınılmaz şeylerdir." (MZ, Cilt 1, s. 240)

Yine Mao Zedung, devrimci bir savaşta pasif savunmanın olmaması gerektiğini ve bunun devrimci harekete yenilgi getireceğini belirterek şöyle der:

"Aktif savunma aynı zamanda taarruz savunması, ya da kesin sonuçlu muharebelerle savunma diye de bilinir. Pasif savunma ise sadece savunmaya dayanan savunma ya da salt savunma diye de adlandırılır. Pasif savunma aslında sahte bir savunmadır, tek gerçek savunma ise aktif savunmadır." (MZ, Cilt 1, s. 243)

Bu konuyu kısaca özetleyecek olursak, bizim gibi ülkelerde devrim ile karşı-devrim hep savaş halindedir. Bunun böyle olması ülkenin ekonomik ve sosyal yapısındanır. Stratejik bir öneme sahip olan silahlı mücadeleyi ikincil derecede tamamlayan barışçıl mücadele biçimleri düzenin yasal çerçeveleri içinde sürdürülen yasal mücadelelerdir. Silahlı mücadelenin bir biçimi olan savunma taktiklerinin dönem dönem ön plana çıkması demek, barışçıl mücadelenin "esas" hale gelebileceği demek değildir.

Marksist-Leninist Hareketin Silahlı Mücadeleye Bakışı

Marksist-Leninist görüşlerini PDA içinde iken sistemleştiren ve bu süre içinde PDA'ya karşı dışarıya bir mücadele yürüten İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri bugüne değin geçen süre içinde, ülke gerçeklerine uygunluğu çok net olarak ortaya çıktı. Özellikle de 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünden sonraki dönemde Marksist-Leninist partinin pratiği bunun somut bir örneğidir.

Ülkemizin diğer sorunlarında olduğu gibi, bu soruna da berrak çözümler getiren Kaypakkaya yoldaş, "silahlı mücadele içinde gelişmeyen bir örgütlenme, bugün kof bir örgüt-

lenme olur, bir kaç gerici darbe ile yıkılmaya mahkumdur" şeklindeki belirlemesi ile o dönem için örgütlenme görevlerini şöyle belirliyordu:

"Asıl görevlerimiz şunlardan ibaret olmalıdır: kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekate elverişli bir araziye sahip, önemli kırık bölgeler seçilmeli ve en değerli pro-

lahlarına el konulmasına, canlı ve cansız bir yığın hedefe saldırı içerir. Fakat bu saldırıların ortak bir hedefi vardır. O da gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkarak, yerine devrimci otoriteyi geçirmek. Bugün ülkemizde silahlı mücadele esas olarak bu olmalıdır" (İK).

1972 yılında bu tespitler doğrultusunda harekete geçen Marksist-

ML hareketin aldığı bu yenilgiyi, sağ bir yaklaşımla değerlendiren daha sonraki önderlikler, doğru bir tarzda proletarya hareketini yönetmediler. Yönetemeyince de istenilen gelişme sağlanamadı ve 1980 yılına dek hareket genel olarak şehirlerde kaldı.

fesyonel partili kadrolar, bunların çoğunluğu bu bölgelere seferber edilmelidir. (abç) Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka, ta başından silahlı mücadele örgütlerinin yani, gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır. eğer gerekli ise çok kısa bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerilla eylemlerine girilmelidir. Örgütlenmenin tüm diğer biçimleri illegal okuma grupları, yayımları basan, dağıtan ve ulaştırılan hücreler vs. vs. gerilla faaliyetinin seyri içinde, onun ihtiyaçlarına cevap verecek, onu destekleyecek, güçlendirecek şekilde ele alınmalıdır" (I.Kaypakkaya, DABK kararlarında),

Yine İbrahim, silahlı mücadelenin alacağı biçimin ne olması gerektiğini şöyle açıklıyordu:

"Ülkemizde silahlı mücadele, esas olarak köylük bölgelerde, mahalli ve merkezi otoritenin yıkılması, yerine proletarya önderliğinde köylü hakimiyetinin kurulması hedefine yönelmelidir. Bugünkü aşamada bu mücadelenin biçimi köylü gerilla savaşımıdır. Gerilla faaliyeti, toprak ağalarını, halk düşmanı bürokratların, ihbarçıların imhasını, çeşitli şekilde cezalandırılmalarını, paralarına, silahlarına el konulmasını, karakolların basılmasını ve si-

Leninist hareket, belirlediği alanlarda o dönemdeki subjektif gücü oranında faaliyete başladı. Fakat 1973'lerin başlarında ve ortalarında örgütün almış olduğu çeşitli darbeler sonucu Marksist-Leninist hareket düşman karşısında geçici bir yenilgi aldı. Tarihimizde "parti birinci yenilgisi" olarak bilinen ve yenilginin alınmasında belirleyici olan objektif koşullardır. Hem düşmanın yoğun saldırıları hem hareketin genç ve deneyimsiz olması, hem de genel olarak döneme önemli ölçüde damgasını vurmuş diğer devrimci hareketlerin yenilgisi, Marksist-Leninist hareketi düşman karşısında yalnız bıraktı. Bu ve buna benzer objektif nedenlerden dolayı alınmış olan bu yenilgi, Marksist-Leninistlerin "yanlış taktik tespit"lerine bağlayan ve daha sonraki süreçte de bir bütün olarak safları terk edenlerin vardıkları ortak nokta Marksist-Leninist partinin düşmanlığıdır. Elbette yenilgi bütün objektif nedenlerden dolayı olmayıp, subjektif nedenleri de vardır. Ama bu subjektif nedenler oportünist ve revizyonistlerin iddia ettikleri gibi, ML hareketin o dönem tespit ettiği taktikten değil, sadece pratik işleyişteki ve hareket tarzındaki yanlışlıklardır. Bu subjektif hatalar olmasaydı bile yine de yenilgi olma-

sı kaçınılmazdı. Ama yenilgi nispeten hafif atlatılabildi.

ML hareketin aldığı bu yenilgiyi, sağ bir yaklaşımla değerlendiren daha sonraki önderlikler, doğru bir tarzda proletarya hareketini yönetmediler. Yönetemeyince de istenilen gelişme sağlanamadı ve 1980 yılına dek hareket genel olarak şehirlerde kaldı.

1976'da ortaya çıkan revizyonist-tasfiyecilerin saflardan atılmasından sonra zorunlu olarak bölgesel bir dönem yaşayan, ML harekete bu dönem yapılan önderlik, Marksist-Leninist çizgiye bağlı olmasına rağmen, onu kavramamıştı ve bu kavrayışsızlığından dolayı da temel program doğrultusunda örgütlenip mücadele edemedi. Fakat 1978'de yönetime gelen yönetici organın temel program doğrultusunda hareket etmemesi tamamen bilinçli ve Marksizm düşmanı bir tutumdur.

1981 ikinci parti konferansı, 1972'den sonra Marksist-Leninist çizginin pratiğe uygulanması için atılan en sağlıklı pratik adım olmasına rağmen, içinde önemli yanlışlıklarında barındıran ve daha sonraki süreçte de, tasfiyeci revizyonizmin yasal bir dayanağı olan anlayışlarda vardı.

İkinci konferans, silahlı mücadelenin stratejik önemini kavramadığı için, onu taktik bir derekeye indirgedi. Barışçıl mücadelenin "esas" mücadele biçimi olabileceğini kabul etmesi, 1973 yenilgisinin doğru bir tarzda değerlendirilmemesi ve bu mücadeleye uygun olarak oluşturulan örgütlenmenin görevlerini sağlıklı bir şekilde belirleyememesi şehirlerdeki güçlerin, sağlıklı olarak kirsal alanlara seferer edilmemesi ve şişirilmiş kof örgütlenme ile düşmana yem edilmesi vb. gibi nedenler yenilgiyi hazırlayan başlıca nedenlerdir.

2. MK'nin revizyonistleşen yönetimi (ki bugün Devrimci Partizan olarak, hiçe ünlerine yakışmayan bu isim kullanabiliyorlar) birinci yenilgi hakkında eskiden beri yapılan tes-

Komprador feodal devlet yaşamını sürdürebilmek için süreklilikli olarak faşizmi uygulamak zorundadır. Devletin bu karakteri çeşitli dönemlere özgü olmayıp sürekli. Bu açıdan Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde, anti-faşist mücadele aynı zamanda devrim mücadelesidir. Anti-faşist mücadeleyi devrim mücadelesinden kopararak ele almak, bugünkü faşist devletin yasal çerçevesi içinde "demokrasi" mücadelesini savunmak devrimcilik değil, reformizm olur.

karşı karşıya bulunmak zowrunda olduğu bizim gibi ülkelerde olsun, ya da genel ayaklanmanın olduğu ülkelerde olsun savaş yöneten proletarya partisi, somut durumu objektif olarak tahlil etmek ve güçlerini ona göre harekete geçirmek zorundadır. Stalin şöyle der:

"Parti iç ve dış gelişmesinin son derece çetin koşulları içinde proletaryanın savaşımına klavuzluk etmeli, durum saldırıyı gerektiriyorsa proletaryayı saldırıya geçirmeli, durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa proletaryanın güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalı, partisz, örgütsüz işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve sistemli savaşımı örgüt ruhunu ve dayanıklılığını kazandırmalıdır." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 103)

da devrimci bir savaşın ortaya çıkması ve gelişmesi boyunca küçük bir kuvvetten büyük bir kuvvete dönüşüncüye, siyasi iktidara sahip değiken onları kuruncaya kadar taarruz durumunda bulunması gerekir. Devrim ve devrimci savaş bu dönem boyunca tutucu olamaz ve tutuculuk eğilimlerine karşı çıkılmalıdır." (MZ, Cilt 1, s. 239)

Daha sonra Mao Zedung savunma taktiğinede açıklığı şöyle getiriyor:

"Tamamen doğru olan tek görüş bir devrimin, ya da devrimci bir savaşın bir taarruz olmakla birlikte, savunmayı ve geri çekilmeyide kapsadığıdır. Saldırmak için savunmak, ilerliyebilmek için geri çekilmek, cepheye saldırı için kanatlara saldırı ve düze çıkmak için do-

pitlerin kopyası olan bir değerlendirme de 2. yenilgi için yaparak silahlı mücadeleye ve dolayısıyla parti çizgisine karşı tavır aldı. Bu revizyonistlere göre, "1981'de tespit edilen mücadele biçimi ve saldırı taktiği doğru değildi yine onlara göre daha hızlı adımlarla ve daha önce mülteci hayata geçilmeli idi. Ya da daha "mükemmel" olan bir başka tespiti gibi "illegal barışçıl mücadele esas alınarak mücadele (!) edilmeliydi". Kısacası tasfiyeci revizyonizme göre 12 Eylül sonrası alınan yenilginin tek nedeni "sol subjektif çizgi" idi.

Yine yaklaşım olarak revizyonistlerden pek farklı düşünmeyen, içeriğini de tıpkı onlar gibi dolduran konferansçı oportünistlerde, sadece sözde kalmak kaydıyla "2. yenilginin nedeni sağdır" diyebiliyorlar. Bu oportünistlere göre "2. konferanstaki taktik tespit ve durum değerlendirmesi sol subjektiftir". Ama ne hikmetse yinede "alınan yenilgi sağ"dır diyorlar. Yani "sol subjektif tespitten", "sağ yenilgi" almak (!) oportünizmin mantığı böyle çalışıyor.

Marksist-Leninistlerle oportünist ve revizyonistler arasında farklı değerlendirmelere neden olan ve 3. konferansın hazırlık aşamalarında tartışılan konuların başında gelen silahlı mücadele ve 2. yenilginin nedenlerini kısaca açmak gerekiyor:

1981 ile 1990 arası, Marksist-Leninistler açısından sağlıklı bir şekilde değerlendirilmesi ve yararlanması gereken deneyimlerle doludur. Elbetteki revizyonistlerde kendilerine göre sonuçlar çıkaracakları ve çıkardılar da. Aynı şekilde Marksist-Leninistler de kendi bakış açlarına göre dönemi değerlendirip, dersler çıkardılar. Revizyonistlerin değerlendirmeleri, pratik deneyimden yoksun, kulaktan dolma ve başka alanların şartlarına göre oldu ve bu subjektivizm onları mücadeleden kopararak döküntü tayfaya ekledi. Marksist-Leninistlerin değerlendirmesi ise canlı pratik mücadelenin seyri içinde ve somut gerçeklere uy-

gun objektif bir temelde oldu. Bunun böyle olduğunu süreç gösterdi ve bundan böyle de daha net göstereceğine de kuşumuz yoktur.

1981'de durum neydi.

Bize göre devrimci durumda bir duraksama olmakla birlikte devrimci durumda gerileme sözkonusu değildi. Devrimci hareketlerin bir çoğu belli darbeler almalarına rağmen, hala devrimci hareketin yenilgisi de yoktu (1981 başları için). Dolayısıyla bu dönemde silahlı mücadele ve bunun saldırı taktiği ve buna bağlı olarak silahlı gerilla birimlerinin oluşturulması doğru ve yerindeydi. Ama daha sonraki süreç farklı gelişti. Öncelikle 1. MK döneminden miras kalan şehirlerdeki güçlerin esas kırsal alanlara çekilip gerilla birlikleri içinde örgütlenmedi. Bu da şehirlerde peş peşe darbeler almamıza neden oldu. Yine aynı şekilde, güçlerin bir kaç bölgede yoğunlaştırılması gerekirken tam tersine dağıtıldı. Bu durum her ne kadar sol ve düşmanın gücünü küçümseyen bir davranış gibi görünsede, özünde parti politikasını kavramamıştır ve sağdır. Yine konferans kararlarına uyulmayıp parti SB ve genel sekreter şehirlere gelip orada yakalanıyorlar. MK ve diğer önder kadroların büyük çoğunluğunu şehirlerde düşmana esir düştü ve genel sekreter şehit düştü.

Kırsal alanlardaki örgütlülük, ancak bir bölgede temellendirilebilirdi. Diğer alanların örgütçüleri kırsal alanlarda değil, şehirlerde yakalandılar. Bu durumda sağ bir hatanın ürünüdür.

Marksist-Leninist hareketin yenilgi almış olmasında objektif durumun ve koşulların ağırlığını inkar etmiyoruz. Düşmanın topyekün devrimci harekete karşı harekete geçmesi, yer yer imha hareketlerine başlaması, tüm kısmi demokratik hakların gaspedilmesi ile en geri düzeydeki kitle örgütlenmelerine darbe vurulması, vb. vb. gibi durumunda yenilgide payı vardır. Ama bu belir-

leyici değildi. Eğer yukarıda saydığımız sağ hatalar işlenmemiş olsaydı, şüphesiz ki yine yer yer ağır darbeler alabilirdik, ama yenilgi almamız mümkün değildi.

Yukarıda saydığımız sağ hatalara ek olarak şunun da belirtilmesi gerekir ki, kırsal alanlarda oluşturulan silahlı birliklerin görevleri, doğru bir şekilde bilinç düzeyine çıkarılmamıştı. 1. MK revizyonistleri tarafından savunulan "gerilla savaşına hazırlık dönemi" düşüncesinden tam olarak kopulmadığı için, pratikte büyük çoğunlukla bu düşünceye göre hareket ediliyordu. Yani;

"Kitleler içinde kök salmış, emir disiplinli, subjektivizmden, revizyonizmden arınmış, özleştiriyi uygulayan çelik gibi bir parti silahlı savaş içinde gelişecektir." (İ.Kaypakkaya).

"Halkın silahlı kuvvetleri, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine doğru silahlı mücadele ile gelişecektir." (İ.Kaypakkaya).

Şeklindeki İbrahim'in düşüncesi kavranmamış ve bilinç düzeyine çıkarılmamış değildi. Bu kavrayışsızlık, MK'nin sağ hatalar işlemesine neden oluyordu.

Bir başka yanlışlıkta şu konuda yapıyordu: Şehirlerdeki örgütlenme darbe aldıkça kırsal alanlardan şehirlere kadro aktarıldı, gelenler daha çatı oluşturmadan yine yakalanmalar ve yine aktarmalar. Yani çizgi tersine uygulanıyordu. İbrahim bu konuda yeterince kavranmış değildi. Halk savaşına nasıl hazırlanacağı kavranmış değildi.

"...Oysa halk savaşına hazırlanmanın tek yolu vardı: O da önder kadroların önemli bir kısmını köylük bölgelere göndermek, köylüleri silahlı mücadele için, gerilla örgütleri içinde teşkilatlamak illegal örgütlenmenin ve faaliyetin, diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyetini köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye tabi kılmak..."

"Bu amaçla seçilmiş bölgelerde

en ileri unsurlar, derhal her türlü gerici bağlarından koparılmalı, profesyonel faaliyetin içine çekilmelidir. Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar (işe yaramayan mütereddit, kendisi önderliğe muhtaç ayak bağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar değil) bunların büyük çoğunluğu köylük bölgelere, köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemeye gönderilmelidir. Hareketin her türlü imkanları

Yine yaklaşım olarak revizyonistlerden pek farklı düşünmeyen, içeriğini de tıpkı onlar gibi dolduran konferansçı oportünistlerde, sadece sözde kalmak kaydıyla "2. yenilginin nedeni sağdır" diyebiliyorlar. Bu oportünistlere göre "2. konferanstaki taktik tespit ve durum değerlendirmesi sol subjektiftir". Ama ne hikmetse yinede "alınan yenilgi sağ"dır diyorlar. Yani "sol subjektif tespitten", "sağ yenilgi" almak (!) oportünizmin mantığı böyle çalışıyor.

bu yolda seferber edilmelidir." (İ.Kaypakkaya)

Yukarıda kısaca saydığımız hatalar, o dönem henüz çizgi niteliğinde olmayan sağ hatalardı. Yani 2. MK o dönem ML olmasına rağmen çeşitli konularda sağ hatalar işledi ve bu da yenilginin temel nedeni idi.

Marksist-Leninist hareketin yenilgisi belirgin olarak 1981 sonları olmasına rağmen, ondan sonraki süreçte alınan darbeler yenilgiyi daha da derinleştirdi. Alınan bu darbelerin nedenini sağ hatalarında arayan MK, bu sağ hatalarını çizgi şeklinde somutlandırdı. 2. MK'nin bu duruma gelmesinde, onun nitelik gücünün önemli ölçüde kaybolmasının önemli bir payı vardı. Aynı şekilde bu dönemde geçmiş prestijinden yararlanarak partinin yönetimine gelen bir-hain bir unsurun, partiyi ve çizgisini tasfiye çalışması da etkili olmuştur. Yönetimin revizyonistleşmesinden sonra, yurt dışına kaçışlar daha da hızlandı. Bu sırada kapacağı yurt dışına atan kaçkınmmmm unsurlar, partinin yönetici kademelerine yerleştikçe, onu marjinal bir mülteci grup haline getirme çalışmaları da hız kazandı.

Daha sonraki yıllarda yani 1985 sonrası dönemde alınan ağır kayıpların nedeni de partinin aldığı yenilgi sürecinden bir an önce çıkması önünde bilinçli engeller çıkaran ve Avrupa'daki burjuva yaşam tarzlarını genel devrimci çıkarların üstünde tutan mülteci revizyonistler olmuştur. Bugün utanmadan kendilerine hiçte yakışmayacak olan "Devrimci Partizan" adı ile ortalıkta boy göster-

enerek gezen bu döküntü tabakanın, bu denli ateşli bir şekilde Marksist-Leninistlere saldırmamasının birinci nedeni, hiç bir zaman affedilmeyecek olan bu suçlarını kapatmak ve unutturmak içindir.

Revizyonist döküntülerin iddia ettikleri gibi, alınan yenilgilerin ve darbelerin nedeni parti çizgisi değildir. Tam tersine onun yerine pratikte izlenen sağ hatalar, yenilginin temel nedenidir. Kaldı ki çizgi doğru olduğu zaman yenilgi ve darbeler alınmaz diye bir kıralda yoktur. Gerek objektif nedenlerden dolayı, gerekse de subjektif nedenlerden dolayı yenilgi alınabilir. Dünya devrim deneyimi bunun sayısız örnekleri ile doludur.

Marksist-Leninist hareketin 12 Eylül sürecinde aldığı yenilgiyi "sol subjektif" olarak değerlendirmek, "silahlı mücadelenin savunulmasından dolayı yenilgi alındı" şeklinde saçmalayan bir kimsenin ülke gerçeklerinden ve yaşanan süreçten habersiz olduğu ortadadır.

Bir yandan silahlı gerilla birliklerinin varlığı diğer yandan revizyonistler tarafından tespit edilen "illegal barışçıl mücadele"nin neresi silahlı mücadeledir? Kırdan sürekli

olarak şehirlere kadro aktarıp düşmanın değirmeninde öğütmenin neresi silahlı mücadeledir? Örgütün çeşitli olanaklarını, silahlı savaşa hiçte elle tutulur bir faydası olmayan ıvır zıvır işlere harçlamak, bunun yanı sıra köylük bölgelerde savaşçıları ilkel sayılabilecek silahlarla düşmanla karşı karşıya bırakmak ne zaman silahlı mücadele oldu? Bu tür örnekler çoğaltılabilir. Revizyonistlerin yaptıkları masum demagojilere inanıp onları başta edinen ilkesiz ortayolcu oportünistler ve bugün hala onları "parti güçleri" olarak değerlendiren bazı "iyi niyetli" dostlarımız bu olmayacak hayalleri yaşayacaklarına, gerçekleri görmeleri daha yerinde olur.

Revizyonist çizginin temsilcileri, Türkiye'de silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi "olmadığını" (!) iddia ederlerken en genel doğruları bile inkar ediyorlardı. "İbrahim Kaypakkaya'da silahlı mücadelenin her zaman esas olduğunu söyleyen bir görüş yok" ve "ÇKP'de ilk başlarda barışçıl mücadeleyi savunurdu" gibi sahtekarca çarpıtmalarla revizyonist görüşlerini kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Gerek Marksist-Leninist saflarda ortaya çıkan çeşitli revizyonist hizipler olsun, gerekse de diğer sağcı gruplar olsun, silahlı mücadelenin Türkiye koşullarında esas mücadele biçimi olmadığını iddia ederlerken, ağırlıklı olarak alınan yenilgileri gösterirler.

Her örgüt ve grup, istisnasız 12 Eylül sonrası düşman karşısında yenilgi aldı. Kimilerinin aldıkları yenilgiler daha ağır olurken, kimilerinde nispeten hafif oldu, kimileri de büsbütün silindi. Bu yenilgilerden her örgüt kendince bir takım sonuçlar çıkarıp yeniden yapılanmaya başlarken, eski çalışma tarzından pek farklı olmadıklarını görüyoruz.

Marksist-Leninist hareketin saflarında ortaya çıkan, revizyonist hiziplerin üzerinde anlaştıkları noktaların başında kuşkusuz ki silahlı mücadele gelmektedir. Revizyo-

nistler, "mademki yenildik, o halde silahlı mücadele ülkenin somut gerçeklerine uymuyor" diye değerlendireyorlar. Onlar için pratik olarak bu mücadelenin hangi koşullarda ne kadar yürütüldüğü, silahlı mücadelenin rolü ve tayin edici önemi olup olmadığı pek önemli değildir. "Hata kadrolarda değil, çizgidedir", "tüm yönetimler inançsız mıydı?" şeklindeki basit demagogiler son tahlilde sahibini yer bitirir. Bu yöntemler ne hizipçi döküntüleri haklandırır ne de onlara gelecek sağlar. Olsa olsa onlar gibi döküntüleri bir araya getirecek kuru gürtülü yapılarını sağlar.

Biz Marksist-Leninistler, sınıf mücadelesinde ağır yenilgilerinde olacağını, bu ağır yenilgilerden doğru dersler çıkarıp devrimi başarıya ulaştırmanın mümkün olduğunu ve her yenilginin mutlaka bazı döküntüleri de doğuracağını bilincindeyiz. Doğaldır ki, Marksist-Leninist çizginin gereklerini yerine getirmeyen kişi veya yönetimlerin o çizgiye inançları yoktur. İşte Sefa Kaçmaz haini bugün Doğu Perinçek'in hizmet eri gibi, her yerde onu altı adım geriden takip ederek vefa borcunu ödüyor. İşte Aslan Kılıç, dalkavuk bir kölenin efendisine bağlı olduğu gibi Doğu Perinçek'e bağlıdır. Peki bu inançsızlık değil de nedir? Eğer döküntü revizyonistler bunu söylemekle kendi geleceklerine yol yapıyorlarsa, pek bir şey diyeceğimiz yoktur. Çünkü biliyoruz ki onlar zorlu yolun yorgunlarıdır. Onların geleceği yer o kadardır. Elbette ki biz hataları ve suçları rastgele kadrolara yüklemiyoruz. Suçu suçlu olana yüklüyoruz. Yine aynı şekilde biz Marksist-Leninistler geçmişimize sahip çıkar ve onu inkar eden inkarcılara karşı da savunuruz. Biz Marksist-Leninist hareketin en zor dönemlerde savaş alanlarında sürdürdüğü yiğitçe mücadeleleri inkar edenlerin de karşındayız. ML hareketin yaşamış olduğu zorlu dönemlere rağmen, uğradığı bölünmeye rağmen, yine de siyasi-ideolojik ve örgütsel alanda sahip olduğu nitelik

gücünü hiç bir siyasi hareketle kıyaslanmayacak kadar farklıdır. Ama yine de yerimiz bugün bulunduğu-
muz yer olmamalıydı, daha ileri, daha güçlü olmalıydık. Olmadıysak bunun sorumlusu ne silahlı mücadeleyi savunmuş olmamızdır, ne de Marksist-Leninist çizgimizdedir. Tek sorumlusu ideolojik olarak inançsız yönetimlerdedir. Şimdiye kadarki yönetimlerin akibeti de bunu doğruluyor.

Yenilgiler ve darbelerin alınması sorununa gelince: Bizce bu önemli bir sorundur. Onun içinde biraz açmamız gerekiyor. Açarkende öncelikle dünya devrimdeneyimlerinden geniş örnekler vererek konuyu bilinç düzeyine çıkarmamız gerekiyor.

Temelde sosyo-ekonomik yapıları Türkiye ile benzerlikler gösteren Çin, Vietnam, Arnavutluk vb. ülkelerin devrim deneyimlerini doğru bir şekilde kavrayarak, onu ülkemiz

"...Oysa halk savaşına hazırlanmanın tek yolu vardı: O da önder kadroların önemli bir kısmını köylük bölgelere göndermek, köylüleri silahlı mücadele için, gerilla örgütleri içinde teşkilatlamak illegal örgütlenmenin ve faaliyetin, diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyeti köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye tabi kılmak..."

devrimi için yararlanabilinir bir hale getirmek çok önemlidir.

Çin siyasi olarak emperyalizmin yarı-sömürgeci, iktisadi olarak yarı-feodal bir ülke iken ÇKP'nin önderlik ettiği devrimin başarıya ulaşmasıyla bağımsız ve demokratik bir ülke, giderekte sosyalist bir ülke oldu. Çin gibi ülkelerin izleyecekleri temel stratejiler genel olarak aynı olmakla birlikte yine de farklı biçimlerde gelişme zorunluğu vardır. Bu açıdan, Çin'de izlenen halk savaşı stratejisi ülkemiz ve ülkemiz gibi ülkeler için evrensel olarak geçerli olmakla birlikte taktik bir çok farklılığın olması doğaldır.

1921'de kurulan ÇKP- 28 yıllık uzun bir silahlı savaştan sonra başarıya ulaşabildi. ÇKP, kurulur kurul-

maz, ne silahlı mücadelenin bu ülkeler için tayin edici önemini, ne de kırsal alanların önemini tam olarak görebildi. Bunların görülmesi mücadelenin pratiği içinde oldu. Örneğin Mao Zedung silahlı mücadelenin önemini ve ilk dönemlerdeki kavrayış düzeyleri için şunları söylüyor:

"Partimiz kuruluşundan sonraki ilk beş, ya da altı yıl içinde yani 1921'den 1926 Kuzey seferine katılmasına kadar bu noktayı tümüyle kavramadı. O zaman Çin'de silahlı mücadelenin, ya da savaşa ciddi olarak hazırlanmanın ve silahlı kuvvetleri örgütlemenin ya da askeri strateji ve taktikleri incelenmesini pek büyük önemi olduğunu kavramadı.." (MZ-Askeri Yazılar, s. 332)

"Partimiz savaş için ve silahlı kuvvetlerin örgütlenmesi için doğrudan doğruya hazırlığa girmesinin önemini üç ya da dört yıllık dönem boyunca yani 1921'den (ÇKP'nin

kuruluşundan) 1924'e kadar (Gomintang birinci milli kongresine kadar) kavrayamadı ve 1924-27 döneminde ve daha sonra bile bu sorunu anlamada eksik kaldı". (age, s. 340)

Bu dönem içinde silahlı mücadelenin tayin edici önemini yeterince kavranmadığını ve bundan dolayı 1927'de yenilgi aldığını belirten ÇKP o dönemi şöyle değerlendiriyor:

Siyasi İktidar Namlunun Ucundadır

"Çin komünistleri Çan Kay-Şek'in katliamlarından yılmadılar. Çan Kay-Şek, Van-Cingdey ve Candu siyu gibi olumsuz öğretiler

bizim şunu kavramamıza yardımcı oldular. 'Çin'de silahlı mücadele olmadan, ne proletarya, ne halk, ne de komünist partisine yer olurdu ve devrim zafere ulaşamazdı.' Gene onlar sayesinde 'siyasi iktidar namlunun ucundadır' Marksist-Leninist gerçini kavradık. Devrimi kurtarmak için 1 Ağustos 1927'de Nang-cang ayaklanması örgütlendi. Nang-Cang ayaklanmasının doğru yanı, Gomintang gericilerine ilk kurşunu sıkmasıydı, yanlış yanı ise köylü kitlelerini harekete geçirip silahlı mücadeleye ve devrimci üs bölgeleri kurmak için, köylük bölgelere gitmek yerine, merkez olarak şehirlerin alınması ve dış yardımlara bel bağlanmasıydı." (ÇKP Kısa Tarihi).

Bu ayaklanmanın olduğu 1927 yılında, ÇKP'nin başında Cen-Du siyu bulunuyordu. Cen-du siyu ve yandaşlarının ihanetlerine rağmen ÇKP doğru yoldan sapmıyor ve silahlı mücadelenin önemini pratikte daha iyi görüyor ve değerlendiriyorlar.

ÇKP bu yenilgi sonrası mücadelesi ile, kırsal alanların, bu gibi ülkelerde taşıdığı tayin edici önemini görebiliyor. Yoksa daha önce ortaya çıkmış bir durum değildir. (Ki Mao Zedung yoldaşın Marksizm-Leninizm olan katkılarında biri de budur.) 1927 Nang-Cang ayaklanması (yenilgisi) sonrası durumu da ÇKP durumu şöyle açıklıyor:

"Nang-Cang ayaklanmasından arta kalan birlikler 1928 Nisan'ında Çing-Kang dağlarına geldiler. Gomintang'ın merkezi kızıl üs bölgelere karşı giriştiği birinci, ikinci ve üçüncü kuşatma ve yok etme hareketini' başkan Mao'nun önderliğindeki işçi ve köylü kızıl ordusu başarı ile bozguna uğrattı. Siangsi, Fuguyan, Hunan, Hubeh, Nanan, Anhung, Siavnksi, Gundung Secvan ve Şenside ve daha başka bölgelerde gerilla savaşları ardi, ardına geliştirdi. Başkan Mao elde edilen tecrübeleri tam zamanında topladı ve 'Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Niçin Yaşayabi-

Temelde sosyo-ekonomik yapıları Türkiye ile benzerlikler gösteren Çin, Vietnam, Arnavutluk vb. ülkelerin devrim deneyimlerini doğru bir şekilde kavrayarak, onu ülkemiz devrimi için yararlanabilinir bir hale getirmek çok önemlidir.

lir', Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim' ve 'Tek Bir Kıvılcım Bütün Bozkırı Tutuşturabilir' gibi önemli eserlerini kaleme aldı. Bu eserlerinde teorik olarak Çin'de kızıl siyasi iktidarı silah zoruyla ele geçirmek için kapitalist ülkelerde olduğu gibi, önce şehirleri zaptedip sonra köylük bölgelere doğru hücumla geçmek değil, tersine köylük bölgelerde, üs alanları kurmak, köylerden şehirleri kuşatmak ve en sonunda şehirleri zaptetmek yolunun izlenmesi gerektiğini açıkladı." (ÇKP Kısa Tarihi)

Daha sonraki süreçte, ÇKP'nin ML çizgisine karşı bir çok çizgi ortaya çıkıyor. Her defasında ÇKP'ye önemli zararlar veren bu burjuva çizgiler tasfiye edilerek devrim ilerliyor. Bugün her yenilgi ve zor dönem sonrası hareketimizde sağ çizgilerin ortaya çıkması, tesadüf ya da kader değildir. Bunlar sınıf mücadelesinin kendine has cilveleridir. 1927'den 1934'e kadarki dönemi de ÇKP şöyle değerlendiriyor:

"Başkan Mao şuna işaret etti: 'Partimizin tarihi, partimizin Gomintang ile ilişki kurduğu dönemde sağ sapmaların, partimizin Gomintang'dan ayrıldığı dönemde sol sapmaların ortaya çıkma eğilimi belirlediğini gösteriyor' Partimizin Gomintang'dan kopmasından ve Cen-Du Siyu'nun sağ oportünist çizgisini düzeltmesinden kısa bir süre sonra, 1927 sonlarından 1928 başları arasında Cu-ci bay'ın 'sol' darbeci çizgisi, 1930 Haziran'ıyla 1930 Eylül'ü arasında Li-li sanın sol oportünist çizgisi ortaya çıktı.... Bunların arasında da özellikle partiye dört yıl boyunca hakim olan Vang Ming'in sol oportünist çizgisinin çok büyük zararları dokundu ve bundan son derece

büyük dersler çıkardık." (ÇKP Kısa Tarihi, s. 15)

Yukarıdaki alıntıdan da anlaşıldığı gibi, ÇKP'nin tarihi parlak zafetlerle dolu olduğu gibi çok ağır kayıplar ve yenilgilerle de doludur. Yenilgisiz devrim, başarısız başarı pek ender görülür halkların tarihinde. ÇKP'nin tarihinde de Marksist anlayışa sahip olmayanların hep sağa, ya da sola gittiklerini ama her iki halde de devrime büyük zararlar verdiğini görüyoruz. Marksist olmayan çizgiler, her yenilgi sonrası hep devrimin doğru çizgisine saldırıyorlar. Bu da revizyonist-oportünist mantığın ortak özelliğidir. ÇKP'nin 1931-34 yılları arasında aldığı yenilgi ve bu yenilgiden çıkardığı dersler, ülkemiz devrimine ve ML harekete, bu tür durumlar için zengin bir deneydir. Bu deneyler öğrenilip kavranmadan, Türkiye devrimi kavranamaz.

"Vang-Ming 1931 Ocağında, partinin dördüncü MK'sinin, dördüncü genel toplantısında partinin merkez yönetim organlarının iktidarını gasp etti. Vang-Ming kendisini sapına kadar bir bolşevik olarak tanıttı. Li-li san çizgisine karşı mücadele' açıyor, daha önceki merkez yönetimin 'Li-Li san çizgisinin sağ oportünist teori ve pratiğini açığa çıkarmak ve bu çizgiye karşı saldırıya geçmek için, hiç bir şey yapmadığını' iddia ediyor ve parti içindeki 'sağ sapmanın hala baş tehlikeyi teşkil ettiğini' söylüyordu. Aslında Vang-Ming Li-li san çizgisinin daha 'sol'unda bir çizgi izliyordu. Bütün öteki sol oportünistler gibi, Vang-Ming'de Çin devriminin teori ve pratiğinden bihaberdi... Burjuvazinin tümüne ve küçük burjuvazinin yuka-

rı kesimine karşı mücadeleyi savunuyorlardı. 'Hep mücadele, dostluk yok' diye nitelenebilecek bir dizi sol siyaset izliyorlardı. ... Örgütsel çizgi konusunda sekterlik yaptılar ve iktidarı başkan Mao'dan gasp ettiler. kendi yanlış çizgilerini kabul etmeyenlere karşı 'amansız mücadele ve amansız darbelere' giriştiler. Herşeye kadir bir imparator gibi davranan Vang-Ming kendisini partinin ve halkın üstünde tuttu ve hatalı çizgisini her yerde hakim kıldı. Bunun so-

yıllarında dönem Vang-Ming aşırı 'sol'dan aşırı sağa sıçradı." (ÇKP Kısa Tarihi). Çin devrimi tarihi incelendiğinde görülüyor ki, mücadele geliştikçe başarılar kazanıldıkça anti-marksist unsurların ve çizgilerin yeşerme ve büyüme şansları daha az oluyor. Önemli olan mücadeleye önderlik eden partinin izleyeceği siyasi hatır. Sonuç olarak ÇKP kendi deneyimini şöyle özetliyor:

"Başkan Mao bize şunu öğretti-

de olacaktır. Partinin içinde de sınıf savaşı vardır ve orada da burjuvazi alt edilmeden başarı kazanılmaz.

Çin devriminin deneyimini incelerken şunu görüyoruz ki, Marksist-Leninistler hiçbir zaman hiçbir şekilde çizgilerinden taviz vermiyorlar. Onların inandıkları ve gördükleri tek şey pratik olarak ortaya çıkan durumdur.

Bugün ülkemizde, Marksist-Leninist hareket içinde ortaya çıkan revizyonistlerin durumu da tıpkı Çin'li revizyonistler gibidir.

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ile temel benzerlikler gösteren ve devrimini zafere ulaştıran diğer bir ülke de Vietnam'dır.

Vietnam bölünmeden önce, Fransızların, ikinci dünya savaşının ilk yıllarında Japonya'nın ve savaşın sonlarına doğru yine Fransızların sömürgeci durumunda, sömürge, yarı-feodal bir ülke idi. 1945 yılında doğan boşluğu iyi değerlendiren VİP, kırsal alanlardaki mücadeleyle şehirlerdeki ayaklanmayı birleştirip Kuzey'de Halk İktidarını kurarken, Güney Vietnam Fransızların sömürgeci olarak kaldı.

Vietnamlı devrimciler, ilk başlarda Fransız emperyalizmine karşı savaşırken doğru bir siyasi çizgiye sahip değildiler. Silahlı mücadelenin ve kırsal alanların bu gibi ülkelerde taşıdığı önemi kavramış değildiler. Bu kavrayışsızlık, Vietnam devrimcilerine oldukça pahalıya mal oldu. 1954-59 dönemini değerlendiren Vietnamlı devrimciler şöyle diyor:

"Diem baskısına karşı, barışçıl bir mücadelenin sürdürüldüğü 1954-1959 dönemi sonunda hayatta kalan eski komünistler, ya; ormanda saklanıyor, ya da; sadık bazı köylüler tarafından bakılıp beslendikleri yer altındaki oyuklarda ve tünellerde yaşıyorlardı. Güvendikleri bir kaç arkadaşları geceleri ziyarete gidiyor ve daha iyi günler için umut kıvılcıklarını canlı tutmaya çalışıyorlardı.

Saygon-Ora-dirh bölgesinde 32

eski yürütme komitesi üyesinden yalnızca biri hayattaydı. Phu-yen de il düzeyindeki komitenin 23 üyesinden tanesi hala sağdı, bölge komitesi üyelerinden ise hiçbirisi yaşamıyordu. Phu-yan'daki bu durum, özellikle Ngo-dinhcan denetimindeki merkezi bölgeler için tipik bir örnekti. Komünist partisi merkez kadrolarının böylesine yüksek bir oranda ortadan kaldırılmaları, barışçıl bir politik mücadele çizgisine sadık kalmak için ödenen korkunç bedelin bir parçasıydı. Böyle bir politika kaçınılmaz olarak kadroları açığa çıkararak gelecekteki imha hareketlerinin hedefi haline soktu". (Vietnam Kazanacak).

Ülkelerinin koşullarına uygun olmayan barışçıl mücadele yöntemlerini kullanmaya çalışan Vietnamlılar daha sonra gerçeği kavrayarak zaferi kazanıyorlar. Vietnamlı devrimciler daha sonraki durumu şöyle açıklıyorlar:

"Böylece 1959'da baş kaldırdık. O günden bu yana geçirdiğimiz deneyim, ABD emperyalizmine karşı savaşmanın çok zor olmasına rağmen, doğru bir liderlik oldukça kazanmanın olanaksız olmadığını gösteriyor. Bugün toprakların üçte ikisi, nüfusun hemen hemen yarısı bizim denetimimizde." (Vietnam Kazanacak).

Ülkemiz için mutlaka yararlanılması gereken bu zengin deneyimleri "doğmatizm" diyerek reddeden revizyonistler, ülkemiz ile bu ülkeler arasındaki farklılıkları abartarak temel farklılıkların önüne koymaya çalışıyor. Çin'de yerel otoritenin merkezi otoriteye oranla güçlü olması, Vietnam'ın sömürge olması elbette farklılıktır. Ama halk savaşı stratejisinin bu tür ülkeler için uygulanabilir tek doğru strateji olduğu gerçeğini değiştirmez.

Ülkemiz devrimine ışık tutacak olan başka bir örnekte Arnavutluk devrimidir. Arnavutluk, Nisan 1939'da İtalyan faşistleri tarafından işgal edilmeden önce, yarı-sömürge, yarı-feodal küçük bir ülke idi.

Faşist işgalden sonra sömürgeleştirildi ve 1939'dan 1944'e kadar sömürge bir durumda kaldı.

İtalyan faşistleri Arnavutluğu işgal etmeden, Arnavutluk'ta henüz KP'si yoktu. İşgalle birlikte kendiliğinden ve yer yer de komünist grupların önderlik ettikleri anti-faşist kitlerle gösterileri hızla gelişti. Anti-faşist mücadele, Korça ve İskodra komünist gruplarının Kasım 1941'de birleşmesi ile AKP kuruldu.

AKP kurulur kurulmaz, işgalci İtalyan faşizmine karşı silahlı mücadeleyi başlattı. Ülkenin çeşitli yerlerinde başlayan silahlı mücadelenin temel alanları kırsal alanlardı. Çünkü yarı-sömürge veya sömürge olan ülkelerde devrimin gücü genel olarak kırsal alanlardadır. Partinin mücadele biçimlerine bakışı şöyleydi.

"Parti genel silahlı ayaklanmayı, temel mücadele biçimi olarak seçerken, grevler anti-faşist gösteriler, sabotajlar ve düşmanın sözle ve yazıyla teşhir edilmesi gibi diğer mücadele biçimlerini de ihmal etmedi. Fakat bütün bu faaliyetlerin hedefi halkı genel bir silahlı ayaklanmaya hazırlamaktı." (AEP Tarihi, Cilt 1, s. 97)

Arnavutluk Komünist Partisi silahlı mücadelenin nasıl ve nasıl koşullarda verildiğini -daha doğrusu verilmesi gerektiği kararını şöyle açıklıyor:

"Silahlı mücadeleyi yürütmek için, partinin silahlara, mali imkanlara ve askeri kadrolara ihtiyacı vardı. Yani kurulmuş bir parti olarak siyasi önderlik konusunda yeterli tecrübesi yoktu, üyeleri derin ve geniş teorik hazırlıktan yoksundular.

Bununla birlikte, merkez komitesinin ve bütün Arnavutluk komünistlerinin tamamen farkında olduğu, bütün bu engeller ve güçlükler, partiyi cesaretle ileri atılmaktan alı koyamadı. Parti önce kadroları hazırlama, silah ve para bulma, tecrübe kazanma, teorik olarak kendini sağlamlaştırma ve ancak ondan sonra çalışmaya ve savaşa başlama hatasını işlemedi. Bütün bunlar mücadele sü-

reci içinde, ülkede yaratılmış olan devrimci duruma, halkın yüce yurtseverliğine, Arnavutluk komünistlerinin Marksizm-Leninizm ve genel olarak komünizm davasına olan bağlılıklarına dayanak sağlamalıydı." (AEP Tarihi, C. 1, s. 102)

İtalyan faşistlerinin Arnavutlukta başarı sağlayamamaları, üzerine 1943 yılında Arnavutluğu aynı gerekçeyle işgal eden, Hitler faşizminin en canli katliamları da devrimciler tarafından sürdürülen halk savaşı ile yenilgiye uğratıldı. Bu savaşta AKP'nin büyük kayıplar vermesine rağmen, doğru çizgiden sapmaması, Hitler faşizmini de dize getirdi. O dönemi AEP şöyle değerlendiriyor:

"Almanların ve hainlerin 1943-44 kış aylarında yürüttüğü büyük hareket bozgunla sonuçlandı. Benden fazla partizan düşmanla yapılan çarpışmalarda can vermiş, soğuktan, hastalıktan ve ağır yaralardan ölmüştür. Ama milli kurtuluş ordusunun safları ne azaldı ne de zayıfladı; tam tersine çoğaldı ve güçlendi." (AEP Tarihi, C. 1, 191)

Nazilerin işgali sonucu büyük katliamlar, köylerin yakılıp yıkılması ve yağmalanması devrimin zafelerini yine de engelliyemedi. Zaferin nedeni AKP'nin ödün vermez tutarlı mücadelesi ve önderliğin mükemmel sevk ve idaresi idi. AEP tarihi şöyle yazıyor:

"Bu zor anlarda MK'nin ve bizat E.Hoca yoldaşın şaşmaz önderliği çok önemli oldu. MK ve E.Hoca genel sekreter savaşı yerinde yönetmek için bütün ülkeye dağılmış olan MK üyeleriyle de ilişkisini hiç bir zaman kaybetmedi. Bu ilişki binlerce engel ve tehlikeye rağmen sürdürüldü ve başlıca parti önderleri Ceremike ve Şengergi dağlarında kışatıldıkları zaman bile kesilmedi. MK yönetimi gelen raporları ve haberleri son derece büyük bir dikkatle izliyor, her bölgedeki ve her askeri müfrededeki parti örgütlerinin faaliyetlerinden sonuçlar çıkarıyor ve tecrübeler özetliyordu. Gerekli tali-

"Başkan Mao bize şunu öğretiyor. 'Her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır.' Eğer bir kimsenin çizgisi yanlışsa, onun yenilgiye uğraması kaçınılmazdır. Hatta merkezi ve mahalli yönetimin ve ordu yönetiminin kontrolü elinde olsa bile, Ama eğer çizgi doğruysa tek bir askeri bile olmayanlar, askerlere sahip olur ve siyasi iktidara sahip olmayanlar iktidarı ele geçirir. Bu gerçek, partimizin ve Markstan bu yana süregelen uluslararası komünist hareketin tarihi tecrübesinden doğmuştur."

nucunda partimiz kızıl bölgelerdeki kuvvetlerinin % 90'ını, beyaz bölgelerdeki kuvvetlerinin de hemen tümünü kaybetti ve kızıl ordu faaliyet gösterdiği bölgeleri terk etmek ve uzun yürüyüşe geçmek zorunda kaldı. İki çizgi ve bunların doğurduğu iki sonuç, olumlu ve olumsuz yanlarıyla bütün partiyi eğitti. Başkan Mao'nun devrimci çizgisi izlendiği zamanlar ordu kuruldu ve daha önce mevcut olmayan yerlerde devrimci üs bölgeleri kurmak mümkün oldu. Vang-Ming'in sol oportünist çizgisinin izlediği zamanlar ile devrimci üs bölgeler kaybedildi, işçi ve köylü kızıl ordusu son derece tehlikeli duruma düştü." (ÇKP Kısa Tarihi, s. 16-17)

1935 yılında ÇKP'nin başına geçen Mao Zedung daha sonra da, parti içinde hep burjuva çizgilere karşı mücadele etti. Daha önce "sol" olan Vang-Ming çizgisi 1937 yılında "sağ" olarak ortaya çıktı. "Japonya'ya karşı mukavemet savaşının ilk

yor. 'Her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır.' Eğer bir kimsenin çizgisi yanlışsa, onun yenilgiye uğraması kaçınılmazdır. Hatta merkezi ve mahalli yönetimin ve ordu yönetiminin kontrolü elinde olsa bile, Ama eğer çizgi doğruysa tek bir askeri bile olmayanlar, askerlere sahip olur ve siyasi iktidara sahip olmayanlar iktidarı ele geçirir. Bu gerçek, partimizin ve Markstan bu yana süregelen uluslararası komünist hareketin tarihi tecrübesinden doğmuştur." (ÇKP 10. Kongre Raporu).

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede başarıya ulaşan Çin devriminin tarihi tecrübelerinden yararlanmayı reddedenler, silahlı mücadelenin tayin edici önemini görmeyenler ve alınan yenilgi ve darbelere sonra paniğe kapılıp mücadeleyi terk edenlerin bulunması kadar doğal bir birşey olamaz. Elbette ki toplumdaki sınıf mücadelesinin bir yansıması da proletarya partisinin için-

"Her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğudur" ve biz bu ideolojik ve siyasi çizginin de genel hatlarıyla İbrahim Kaypakkaya tarafından ortaya konulduğunu savunuyor, inanıyor ve uyguluyoruz.

matları hazırlayıp yayınlıyor, hataları ve eksiklikleri eleştiriyor veyol- daşlara karşılaştıkları karmaşık meseleleri nasıl çözeceklerini öğretiyordu. Genel sekreter, partinin karşısına çıkan bütün önemli meseleler konusunda MK'nin bütün üyelerine bilgi veriyor ve onların bu meseleler hakkındaki fikirlerini ve önerilerini alıyordu." (AEP Tarihi C.1, S. 197)

Dünya devrim deneyimini inceleyip, ülkemiz devrimi için yararlı maddi bir güç haline getirirken, elbette dogmatik davranmamak gerekir. Ama şunu da unutmamak gerekir ki "dogmatizme karşı mücadele her dönemde revizyonistlerin, Marksist-Leninistlere karşı kullanmış oldukları eski ve iyi bilinen bir taktikti." (AEP Tarihi, C. 3, s. 65).

Revizyonizm hep "kendini aşma"dan bahseder, kendi kaçınıklıklarını kılıf olarak hep pasif mücadele biçimlerin öne çıkararak örtmeye çalışır, hep hayatı tehlikenin olmadığı yerlerde "yöneticilik(!) yapmak ister. Marksist-Leninist saflarda ortaya çıkan revizyonistlerin genel mantığı da böyle idi. Onlara göre hareketin güçlerini Avrupa'ya çekip marjinal bir mülteci grup haline getirme "dogmatizmden arınma" idi. Yine onlara göre, yönetici organların mücadelenin başında bulunmasını istemek, silahlı mücadelenin yasalarına göre sevk-idare etmesini istemek "dogmatizm" idi.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için silahlı mücadelenin taşıdığı önemin daha iyi kavranması için, mücadele düzeyinin bugün oldukça yüksek olduğu Filipinler, Peru ve El Salvador'a da kısaca değinmek doğru olur.

Filipinler Komünist Partisinin önderlik ettiği Filipin devriminde bir

çok kez yenilgi ve ağır darbeler aldı. Ama buna rağmen, kararlı bir şekilde yürüttüğü silahlı mücadele sayesinde bugün ordulaşmış birgücü ve üs alanları vardır.

İkinci Dünya savaşı yıllarında Japonya'ya karşı silahlı mücadele yürüten FKP, Japon işgalinden sonra pasif bir siyaset izleyerek adeta teslim oluyor.

"Japonya'nın yenilgisinden sonra HUK hareketinin mücadelesini yönetmiş olan KP'si örgütlediği gerilla kuvvetlerini dağıttı, demokratik gelişim için ulusal birlik temelinde dayanan gerçek bir bağımsızlığın sağlanması için yeni kanuni taktikler ve parlamenter mücadele yollarını benimsedi." (Marksizmden Gerilla Savaşı, s. 291)

Daha sonra, komünist partisine karşı saldırıya geçen emperyalistler ve uşaklarına karşı eski UK (Ulusal Kurtuluş Ordusu, bugünkü adı, Yeni Halk Ordusu'dur) savaşçıları yeniden mücadele etmelerine rağmen, 1950-56 yılları arasındaki mücadele döneminde KP'nin ağır kayıplar aldığı bilinen gerçeklerdir.

"Bu dönem boyunca (1950-56 bn.) FKP kendini yığıtçe yönetti. Binlerce önder ve üye savaş alanlarında, ormanlarda, bataklıklarda ve şehir sokaklarında can verdi. Parti siyasi bürosunun 1950'deki yedi üyesinin yedisi de öldü, ya da tutsak düştü. Aynı dönemde parti merkez komitesinin bütün üyeleri ya öldürüldü ya da hapse atıldı. Bugün olaylardan 15 yıl sonra bile hapiste yatanlar var. Parti silahlı mücadelenin yenilgiye uğramasından sonra hareketi yeniden kurabilecek önderlerin hemen hepsinden yoksun kaldı." (age, s. 296).

Bu ağır yenilgilere rağmen, yeniden toparlanıp, silahlı mücadeleyi

yürüten FKP'nin bugün sahip olduğu askeri ve siyasi güç, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki mücadelenin doğru temeller üzerinde yürütülünce erişebileceği noktayı göstermesi bakımından oldukça öğreticidir. İşte biz, Marksist-Leninistler bu nedenler ve deneyimler ışığında bugün daha sabırla, sebatla ve kararlılıkla savaşıyoruz. Aynı şekilde geçici yol arkadaşlarının bulunmasını da yadırgamadık ve yadırgamıyoruz da.

Peru KP'sinin destansı mücadelesi ise en çok çeşitli yönleriyle bilinen bir harekettir. 1980 yıllarına kadar sağlıklı bir ML çizgiye sahip olmayan, PKP'sinin on yıllık silahlı mücadele tarihi, bugün PKP'yi iktidar alternatifini bir güç haline getirmiştir. PKP kırsal alanlardaki gücünün yanı sıra, şehirlerde de önemli bir güce sahiptir. Peru hükümeti 1990 Nisan genel seçimlerinin güvenliğini sağlamak için sadece başkent Lima'da 120 bin güvenlik görevlisini görevlendiriyorsa ve PKP bu güce erişmişse, bu PKP'nin yürüttüğü halk savaşının bir sonucudur.

Yine aynı şekilde El Salvador devrimi de silahlı mücadele temelinde gelişmektedir. 1979'da silahlı mücadeleyi başlatan El Salvador devrimcileri, bugün kırsal alanların önemli bir kısmını ellerinde bulundurmaktadırlar. Devrime önderlik eden sınıflar proleter olmamasına rağmen, var olan çelişkinin silahlı mücadelenin temel alınmasıyla çözümlenebileceğini kavrayan bu ülke devrimcilerinin kendi anlayışları doğrultusunda zafer kazanmaları kesindir.

Asya ve Latin ve Orta Amerika ülkelerinde olduğu gibi, Afrika'da ulusal bağımsızlıkların kazanılan ülkelerde, emperyalizme ve uşaklarına karşı sürdürdükleri silahlı mücadele ile bağımsızlıklarını elde ettiler. Bir Afrika ülkesi olan Gine ve benzeri ülkeler için Ameral Cabal şöyle der:

"Bazı halkların hayatında yer

alan çünkü ve bugünkü deneyimler, dünyadaki özellikle Vietnam, Kango ve Rodezya'daki ulusal kurtuluş mücadelelerinin, bağımsızlığını, barışçı yoldan kazanmış ülkelerde görülen çelişmelerin ve nihayet devamlı şiddetin çizdiği zikzakların gösterdiği gibi emperyalizmle uzlaşmak mümkün değildir. Emperyalist baskısı altındaki ülkelerin kurtuluş yolu sade ve sadece silahlı mücadeledir." (Marksizmden Gerilla Savaşı, s. 329)

Cabal'ın yukarıda sözünü ettiği "emperyalizme uzlaşmak" anlayışı barışçıl mücadele anlamındadır. Nitekim tüm Afrika ülkeleri (yani bağımsızlığını kazananlar) silahlı mücadele ile bağımsızlıklarını kazandılar.

Düşmana karşı sürdürülen silahlı mücadelede, iktidarı alabilecek aşamaya gelmesine rağmen, sağa sapmış ve iktidarı burjuvaziye devretmiş partiler de vardır. Bunlara örnek olarak Yunanistan'ı gösterebiliriz.

1941 yılında Almanların işgalıyla silahlı direniş kararı alan KP, savaş süreci içinde önemli başarılar elde etti. Alman işgalinin kırılmasında, ülke özelinde tayin edici rol oynamasına rağmen, işgalden sonra sağ bir politika izliyerek iktidarı burjuvaziye teslim etti.

Yukarıda bazı ülkelerin devrimci mücadele deneyimlerinde de görüldüğü gibi, bu tür ülkelerde başarıya ulaşmanın tek yolu düzene karşı sürdürülecek olan kararlı silahlı mücadeledir.

Ülkemizde ML hareket açısından ele alacak olursak, düzene karşı sürdürülen barışçıl mücadele biçimlerinin hayat hakkı bulmadığını, bu tür biçimlerin esas alındığı dönemlerde gerileme ve darbelerin alındığını, görünüşte güçlü olsa bile bu tür örgütlenmelerin çetin koşullarda, karşı-devrimin saldırıları karşısında yıkılacağını ve yenilgilerin alınacağını görüyoruz.

Sonuç olarak, ülkemizde niçin silahlı mücadelenin başından sonu-

na kadar esas olması gerektiğini ve silahlı mücadelenin neden stratejik bir önem taşıdığını özetlersek;

Türkiye, çeşitli emperyalist devletlerin yarı-sömürgesi ve yarı-feodal olan çok uluslu bir ülkedir. Türkiye'nin bu sosyo-ekonomik yapısından dolayı eşit olmayan bir gelişme özelliği vardır. Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador bir kapitalizm ve üretim tarzı olarak esasta feodal tarzın hakim olduğu yarı-feodal yapısından dolayı, kapitalist gelişmenin yoğunlaştığı yerler, emperyalistler için altyapının daha kolay olduğu yerlerdir. Bu dengesiz gelişme özelliklerinden dolayı, gerçek anlamdaki sanayi proletaryası bu şehirlerde (İstanbul, Kocaeli, Bursa, İzmir, Adan vs.) yoğunlaşmıştır. Alt yapının yeterince gelişkin olmadığı ülkenin diğer bölgelerinde modern sanayi proletaryası çok azınlıktadır.

Bunun yanı sıra demokratik halk devriminin temel gücünü oluşturan, geniş köylü yığınları, feodal ve yarı-feodal sömürü ağı içindedirler. Ülkenin demokratikleşmesi, feodal baskının kalkması, ve toprak talebi bu tabakanın istekleridir.

Devletin Niteliği Her Zaman Faşisttir

Yarı-sömürge, yarı-feodal yapının üst yapısını oluşturan, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzeni, ekonomik olarak güçsüzdür ve yaşamını sürdürmek için, işçileri, köylüleri ve diğer halk sınıf ve tabakalarının üstünde sürekli olarak baskı ve zulüm uygulamak zorunluluğundadırlar. Yani halk kitlelerinin muhalefetini demokratik yöntemlerle değil, faşist yöntemlerle bastırırlar. Bu durum geçici olmayıp sürekli ve bu açıdan da devletin niteliği her zaman faşisttir.

Ülkemizde dönem dönem geçici istikrarlar sağlansa bile sürekli bir devrimci durum vardır. Sömürücü sınıfların, bu istikrarsızlığı da ülkenin ekonomik ve siyasi yapısından oldu-

ğu için, bu bunalımların yükünü hep emekçi sınıflara yüklerler. Emekçi sınıfların bu duruma baş kaldırmaları ve talepleri, reformist sınırı aştığında ise karşısında karşı-devrimin şiddetini görmektedir. Çünkü sömürücüler şiddeti uygulamadan varlıklarını sürdürmezler. Zira ekonomik olarak güçsüz oluşları, onları bu duruma baş vurmaya itiyor. Bu durum sadece ülkemizdeki burjuvaziye özgü olmayıp, geneldir. Ekonomik bunalıma düşen emperyalist ülkelerde, bunalımın yükünü halk kitlelerine yüklemek için faşizme başvururlar. (Örnek, 1928 kapitalizmin büyük bunalımı, Almanya, İtalya, Japonya, vb. lerini faşizme itmiştir.) Bu genel olarak böyle olmakla birlikte, o ülkelerde faşizm sürekli değildir ve sürekli bir devrimci durumda yoktur.

Hakim sınıflar, yükselen halk muhalefetini ve devrimci mücadeleyi bastırmanın birinci yolu olarak hep silahlı yolu yeğlerler. Bu günkü durum da budur. Ve yine hakim sınıflar devrimci mücadeleye karşı "silahla bastırma" noktasında birleşiyorlar.

Biz Marksist-Leninistlerde tespitlerimizi bu somut durumu göz önünde bulundurarak yapıyoruz. Düzene karşı işçileri, köylüleri ve diğer halk sınıf ve tabakalarını örgütlü bir güç haline getirmek için hiç bir mücadele biçimini reddetmemek ve onları yeri geldikince kullanmak anlayışlarında olmakla birlikte, sürece damgasını vuran stratejik mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin hiç bir dönem tali plana düşmeyeceğini savunuyoruz.

Stratejik bir öneme sahip olan silahlı mücadelenin gelişmesine ve güçlenmesine yardım etmeyen, aksine onu köstekleyen ve onun gelişmesine ket vuran "parlamentodan yararlanma" vs. gibi ülkemiz açısından devrimci mücadele için yararlı bir yönü bulunmayan barışçıl biçimlerin olabirliğini savunmak, silahlı mücadeleyi taktik gören anlayışların ürünüdür ve reddedilmelidir. Devrimimizin

subjektif güçleri esas olarak silahlı mücadelenin seyri içinde gelişir. Olabilirdi gelişmenin ivme kazandığı ileriki aşamalarda, burjuvazi silahlı devrim mücadelesini bastırmak için kısmi demokratik hakların sınırlarını daha da genişletebilir, proletarya partisinin yasal olarak parlamentoya vs. katılması için onu yasal zemine çekmeye çalışabilir. Tüm bu oyunların amacı silahlı devrimci mücadeleyi bastırmak içindir. Böylesi durumlar olursa proletarya buna en kararlı şekilde karşı çıkılmalı ve bu oyunu bozmalıdır. Örneğin Filipinler'de silahlı mücadeleyi yolundan saptırmak ve onun örgütlülüğünü tasfiye etmek için çokça çaba harcadığını hepimiz biliyoruz. Bu duruma baş vurmak burjuvazinin ortak karakteridir.

Ülkemiz açısından silahlı mücadelenin taşıdığı tayin edici önem özellikle 12 Eylül sonrası süreçte Marksist-Leninist partinin pratiği ile bir kez daha kanıtlanmıştır. Marksist-Leninist hareketin bu konudaki anlayışına tam olarak uygun hareket edilmemekle birlikte, yine de uyulduğu süre ve dönemlerde bunun önemini görebiliyoruz.

Gerek 1973 ve gerekse de 12 Eylül sonrası süreçte ML hareketin almış olduğu yenilgilerin nedeni "silahlı mücadeleyi savunmuş ve uygulamış olmasından" dolayı değildir. Kaldı ki silahlı mücadelenin savunulması ve uygulanması yapıldığı zamanda yenilgi alınabilir. Önemli olan bu yenilginin nedenini sağlıklı bir şekilde tahlil etmektir. Yoksa "Komünçü" döküntülerin yaptığı gibi "bu kadar kadro ve savaşçı ölmüş ve içeri düşmüşse, demekki bunun sorumlusu çizgidir" şeklindeki saçmalıkların nedeni kaçınılmaz olarak ortbas etme içindir. Marksist-Leninistler her dönem ve en ağır koşullar altında bile sağlıklı değerlendirme ve karar verme özelliklerine sahiptirler. Bazı yanlışlıklar yapsalar bile onların objektif yapıları bu durumu aşmalarına olanak-

lıdır. Bu konuda önder İbrahim'in tavrı bize ışık tutuyor. O en ağır koşullarda bile yılmıyıp kapılmadan ve hep objektifliği gözönünde bulundurarak hareket etti. En ağır işkence koşullarında, yoldaşlarına yazdığı mektupta şunları söylüyordu:

"Arkadaşlar, sizlerden isteyeceğim diğer şeyler şunlardır: birincisi, siyasi polise karşı tedbirlerinizi çok çok sağlamlaştırın. Bugünlerde polis özellikle üzerimizde duruyor. İkincisi, kadrolarınızı kısa zamanda ve en iyi şekilde silahlandırın. Buna acilen ihtiyacımız var. Devrimci kitlelerden bu yönde eleştiriler geliyor. Üçüncüsü, ki birincisiyle ilgilidir. Poliste çözülenleri saflarımızdan atın. Dördüncüsü, bölgenizdeki istibati yeniden düzene sokun ve sağlam esaslara bağlayın. Beşincisi, hareketimizin her alanda ve bu arada mücadelede başboşluğa, gevşekliğe, korkaklığa, adam sendeciliğe aman vermeyin. Böylelerini acımadan saflarınızdan temizleyin. **Az olsa bile sağlam ve kararlı olalım.** (abç) Altıncısı, son kayıplarımız üzerine saflarda moral bozukluğu ve inançsızlık yaymaya kalkanlar olursa onların bu bozgunculuğuna

müsade etmeyin, elbette yenilgiler ve kayıplar olacak, devrim Nevskinin düpdüz bulvarına benzemez. (Ki son kaybımız tamamen bir kişinin nöbet görevini, ihmal etmesinden doğmuştur. Bizim hatamızda şudur: Kaldığımız yer çok kişi tarafından bilindiği halde oralarda kalmaya devam ettik.) Yedincisi, **silahlı mücadele asla durdurulmamalıdır. Bizi geliştirip**

güçlendirecek olan odur." (abç)

İbrahim'in yukardaki belirlemelerinin, daha sonraki önderlikler tarafından kavranmadığını geçen bunca uzun süreçte çok net olarak açığa çıkmış olmasına rağmen, yine de revizyonist unsurların en üst yönetim organlarına kadar çıkmalarının nedeni, İbrahim'in ortaya koyduğu temel programın gerektiği gibi hayata uygulanmamış olmasından dolayıdır. **Çok iyi biliyoruz ki revizyonizmin ve oportünizmin panzehiri Marksizmdir.** Marksizmin olduğu yerde onlar etkisizdirler. Zorlu sınıf mücadelesi her zaman onları hakladığı yere götüren bir araç olmaya devam ediyor.

Devrimci mücadelelerde, yenilgiler ve zaferler kardeşler. Hiç bir devrimci mücadele yenilgilerden geçmeden başarıya ulaşmadı. Yeterki yenilgileri zafere dönüştüren yolda kararlılığımızı kaybetmiyelim. Mao Zedung yoldaşın deyişi ile:

"Her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğudur" ve biz bu ideolojik ve siyasi çizginin de genel hatlarıyla İbrahim Kaypakka-ya tarafından ortaya konulduğunu savunuyor, inanıyor ve uyguluyoruz. ♦

Duydum:
10 gül daha dalından koparılmış,
acı içinde kıvrandım
kahroldum.
Duydum:
10 can daha toprağa düşmüş
günlere süren dış dış
çatışmadan sonra
Son mermisine kadar.
Duydum,
10 canın kahramanca
direnişleri karşısında
bağı çözülen
düşmanın,
çevre kolordulardan
nasıl yardım istediğini
ve kayıplarını
sinsice gizlediğini
4 Şubat 1990

YOLDAŞLAR, TIKKO SAVAŞÇILARI, DEVRİMCİLER, GENÇLER, İŞÇİLER, KÖYLÜLER, KÜRT ULUSU, AZINLIK MİLLİYETLER, BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve MARKSİST-LENİNİSTLERİ!

TKP(ML) 3. KONFERANSI "ML" KILIFLI BÜTÜN BURJUVA İDEOLOJİLERİNİN MAHKUM EDİLDİĞİ BİR KONFERANS OLDU. KONFERANS, MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN ve MAO ZEDUNG'UN IŞIKLI YOLUNDA YÜRÜME KARARLILIĞIMIZIN BİR KEZ DAHA İLAN EDİLMESİYLE SONUÇLANDI!

ÖN AÇIKLAMA

TKP/ML Basın Bürosu tarafından, PTT kanalı ile dergimize gönderilen 3. Konferans bildirisini yayınlıyoruz.

Partimiz TKP(ML) 2. MK revizyonistlerinin "yurt içinde konferans yapılmaz intihardır" diyerek sergilediği kaçınılmaz pratikte bir kaz daha mahkum ederek ve 3. Konferansımızı yurt içinde toplayarak, konferans çalışmalarını tamamladı. Parti ve devrim tarihimizde yeni bir aşamaya ulaştı.

3. Konferansımız, faşist zorbalığın azgın saldırganlığı karşısında partimizi silahsızlandıran ve onu sıradan bir mülteci örgütüne dönüştürerek çürütüp yok etmek isteyen revizyonistlerin partimizden kovulmasından sonra açılan ikinci bölgesel ve Geçici Merkez Komitesi (GMK) dönemlerini kapatarak partimizin merkezi önderliğini yeniden örgütledi ve revizyonizmin ideolojik hat-

tımız üzerindeki bütün izlerini sil-di.

Partimizin tarihi bütün komünist partilerininki gibi birbirine bağlı iki ana hat üzerinde gelişen, iki yönlü bir mücadelenin tarihidir. Bir yandan komprador patron ağa devletinin, halkımızın kanını canını emen, onu ezen bu emperyalizm uşağı devletin yıkılması için mücadele, öte yandan partimizi bu mücadeleden alıkoymak isteyen, hatta onu arkadan hançerleyen her türlü oportünist sapmalara karşı mücadelede... 3. Konferans işte bu iki yönlü mücadelede, gerek faşist diktatörlüğe karşı gerekirse, 1983 yılından beri parti önderliğimize çöreklenen revizyonistlere karşı mücadelenin değerlendirildiği ve yeni aşamalara ulaş-

tırmak için kararların alındığı bir konferans oldu.

3. Konferans kuşkusuz başarı ve bir atılımdır. Son dönem tarihimizin en önemli halkalarından birisidir. TKP(ML) olarak biz şanlı bir mücadele tarihine sahibiz. Fakat bütün bu onyedili yıllık tarih içinde zor günlerimiz başarısızlıklarımız darbeler alıp yenildiğimiz de oldu. Yenilgiler de bizim tarihimizdir. Onlar olmasaydı atılım ve kesin zafer garantisine sahip olmazdık.

Partimiz kurulduğundan kısa bir süre sonra, daha genç bir parti iken, 1. Yenilgimizi aldık. Bu yenilgi içinde kurucu önderimiz İ.KAYPAKKAYA'yı yitirdik. Bugün SP, SAÇAK çevresinde yuvalanmış karşı devrimci akımın şefleri o zamanki adıyla PDA revizyonizmi cilalı sözlerle halka ve devrime ihanetini gizlemeye çalışıyordu. Kurucu önderimiz partimizin temellerini işte bu hain kliğin teşhir ve mahkum edilmesi için yürüttüğü ideolojik mücadele içinde attı. 1972-6 Nisan'ında

çevresindeki Marksist-Leninist kadrolarla Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü TKP(ML)'yi kurdu.

TKP(ML)'nin kuruluşu, M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra TKP'nin sınıf işbirlikçiliği hattına kayarak revizyonistleşmesinden dolayı siyasal örgütlenmesinin en üst biçimi olan "Komünist Partisi"nden yoksun kalan Türkiye proletaryasının yeniden öncü örgütüne kavuşması demektir.

Komünist partisinin eylemi de bir yürüyüştür. Siyasal iktidara doğru bir yürüyüş... Ve tökezlemesinde sarsıntılar geçirmesinde şaşılacak aykırı bir durum yoktur. Fakat Komünist Partisi odurki böyle sarsıntılara rağmen ayağa kalksın ve sınıf mücadelesine tekrar dört elle sarılsın devrime ve halka karşı görevlerinde ısrarla sebat etsin.

Partimiz TKP(ML) işte böyle bir partiydi. Kısa zamanda Koordinasyon Komitesi (KK) etrafında toparlandı. Ancak KK 12 Mart yenilgi yıllarının yılgınlığını üzerinde taşıyordu ve yapı olarak oluşturulan unsurlardaki eski ideolojik hastalıklar, bu yenilgi yılgınlığıyla birleşince KK parti ideolojisini terketti ve partiyi örgütsel olarak tasfiyeye yöneldi.

Doğal olarak bu ideolojik ve örgütsel tasfiye başa çıkamazdı. Çünkü önder unsurların niteliğinin sırayet edemediği parti bünyesi çelik ve Marksist-Leninistti. Tasfiye hareketi muhalefetle karşılaştı ve bunun sonucunda partiden kovulunca parti önderliksiz kaldı. 1. Bölgesel dönem böyle başladı.

Bölgesel dönem bir çok bakımdan sancılıydı, eksikti. Bununla birlikte iki yıl gibi kısa bir süre sonra parti bölgelerini 1. Konferansta birleştirdi ve partimize sağladığı merkezi önderlik partiyi tabana doğru yeniden örgütledi.

1. MK döneminde (1978-1981) önderlik önemli başarılarına rağmen, partinin genişleyen tabanını ve artan olanaklarını çizgimize ve mücadele tarzımıza göre konumlandır-

madı. Kırılık bölgelerde gerilla savaşını bitmez tükenmez "hazırlık dönemi" tartışmalarıyla boğdu. Kentlerde ise gene küçük burjuva çalışma tarzını izleyerek "fırsat kollamak, kuvvet biriktirmek, ayaklanmalar düzenlemek" taktiğimizden uzaklaştı.

Bu dönemin asıl sancısı ve ideolojik sapmaların asıl kaynağı yurtdışı parti örgütüydü. Bunlar 1. Konferansta parti çizgisini bir çok bakımdan saptırmak "başarı" sını göstermişlerdi. Sonradan da MK'yi parti çizgisini uygulamaktan uzğa çektiler ve hizip olarak partinin önderliğinde yuvalandılar.

Bunların tasfiye edilmesi gerekiyordu. 2. Konferans bunu gerçekleştirdi. Süleyman CİHAN yoldaş önderliğindeki MK mücadele tarzını parti çizgimize uygun rotaya oturtmaya çalıştı. Buna rağmen parti özellikle önderliğin 12 Eylül'de darbe yemesinden sonra alınan doğru kararların hayata uygulanmaması ve diğer hatalar yüzünden 2. Yenilgisini aldı.

Fakat bu kez partimizin doğrulması öyle kolay olmadı. Çünkü parti merkez komitesine anti-demokratik biçimde sokulan revizyonist unsurlar önderliğin dayanıksız ve yalpalayan unsurlarını da kendi çizgilerine çekmeyi başarınca 2.MK revizyonizmi partimizin başına iyice musallat edilmiş oldu.

2. MK dönemi özellikle 1983 yılından itibaren partimizde iki çizgi mücadelesinin, iki yönün, ML ve direniş yönü ile revizyonizm ve teslimiyetçi-tasfiyeciler yönün mücadelesi ile çalkalanıp durdu. Bu revizyonistler partinin toparlanmasını engellemek için 3. Konferansı, tüzüğe ve parti kararlarına aykırı olarak sürekli ertelediler ve bu fırsattan yararlanarak devamlı partimizi mücadeleden koparmak ve marjinal bir mülteci grubuna dönüştürmek istediler. Onlar için azgın faşist zorbalık altında davamızı sürdüren ve partimizin kıvılcık bayrağını dalgalandırarak partimizi bugünlere getiren şehit yol-

daşlarımızın kanlarına sahip çıkmak, onların mücadelesini sürdürmek diye bir sorun yoktu.

Bu amaçlarında epey yol almışlardı ki, ML'ler toparlanma zamanının gelmiş olduğunu anladılar. 1986 Kasım darbesinde partimizin değerli kadroları Üçüncü Konferans delegeleri olan yoldaşların kaybedilmesi, parti içi anlaşmazlığın üzerine tuz biber ekti ve 1 nolu bölge merkez komisini tanımadığını açıkladı. Çünkü MK aslında sorumlusu olduğu darbeyi bölge üzerine yıkmaya çalışmakla kalmamış aynı zamanda bu olayı kaçınılığına dayanak yaparak yönünü iyice ortaya koymuştu.

MK'ya ilk tavır alan delegelerin tavır bütün bölge tarafından onaylanıp yürürlüğe girdi. Ancak bu sırada eski bölge komitesinin yerine geçen "Geçici BK" bölgenin "Konferansı Örgütlenme Komitesi" (KÖK) önerisini ve diğer kararlarını iğdiş edip, içini boşaltınca Marksist-Leninist muhalefetin parti içi hareketi önemli bir darbe yedi. Çünkü çalışma tarzımızda da MK'nın bir devamı olan geçici BK, hareketi tutarsız ve ciddiyetsiz bir pozisyona sokarak umudunu bölgeye bağlayan ML'lerin ve tabanın güvenini sarsmıştı.

Olay aslında 2. MK'nın parti içi oyunlarının bir perdesi idi, ve bir bakıma son perdesi de oldu. Çünkü ML'ler bölge olarak tasfiye ilan ettiler ve 2. MK ile bütün bağlar kopardılar. DABK'ın bu çıkışı parti tarihimizde tayin edici bir öneme sahiptir. Revizyonist barikat kaldırılıp atılmış, programımızın kıvılcık partituları yeniden gönderde şavkmıştır.

2. MK revizyonistleriyle uzlaşan ve onun "3. Konferans" tertibinde yeralan oportünist grubun engelleme çabalarına rağmen DABK hareketi bir bölge hareketi olmaktan çıkmış, asıl niteliğine ulaşarak partideki sapmaları temizlemiş, geçici MK'sini oluşturarak ikinci bölgesel dönem kapatmıştı.

3. Konferans işte bu tarihsel kesitte yeralıyor.

TKP(ML)'nin gerçek ve meşru

3. Konferansı olarak bu olayın partimize gösterdiği yön: Merkezi görev olarak kırılık bölgelerde gerilla savaşını genişletme, derinleştirme ve saldırı taktiğini uygulamaktır. Aynı zamanda bu merkezi halkayı öteki alanlardaki faaliyetlerle birleştirme ve sonuçta gerilla savaşını ateşini dağdan dağa tepeden tepeye taşımaktır.

ÇAĞRILARIMIZA GELİNCE: PARTİLİ!

3. Konferans partimiz için enginleri fethetme ruhuyla atılmayı, bütün zorluklarımızı, nerede ve ne biçimde karşımıza çıkarsa çıksın ve ne kadar çetin ve uğraştırıcı olursa olsun, aşmayı kendimizi büyük bir hızla yenilememizi, görevlerimizi bütün boyutlarıyla ve önemiyle kavramamızı onları başarmak için kendimize güvenmemiz gerektiğini söylüyor.

Partimizin elindeki 3. Konferans bayrağı bize yalnız okumayı değil aynı zamanda savaşmayı, veya yalnız savaşmayı değil aynı zamanda okumayı, yalnız öğretmeyi değil aynı zamanda öğrenmeyi, yalnız güneşli ve açık havalarda değil aynı zamanda tipili ve karanlık havalarda da yürümeyi, yenilgilerden öğrenerek tekrar tekrar atılmayı, kendimizi her bakımdan donatmamız gerektiğini söylüyor.

3. Konferans Partimizin proletar, marksist, halkçı temellerinin, eylem gücünün artırılmasını; bunun için kafalarımızdaki ve silahlarımızdaki pası silmemizi emrediyor, bizim ancak eylem gücü olan bir parti olduğumuz takdirde kazanacağımızı, bunun içinde gerilla kuvvetlerimizin göğsünde yürek yerine ateş taşıyan her bir halk kahramanını saflarımıza çekerek genişletilmesini emrediyor.

Partili! Partiyi gözbebeğin gibi koru. Sapmalarla mücadele et. Yoldaşlarına ve halka karşı yıkıcı değil yapıcı ol. Görevlerini yap, önderliği denetle "önderlik onların işidir" diye

düşünme, yol göster yaratacı ol.

GERILLA!

Sen partimizin işaretiyle savaşa atıldın. Savaşmak için aslında iki silaha ihtiyacın var. Birincisi elindeki. Öteki ise bilincindir. Yalnız bir silahla düşmanı yenmek olmaz, donan, kendini iyi bir asker olarak yetiştir. Bir ordulu olarak silah arkadaşlarını, can yoldaşlarını çoğalt. Düşmanın askeri çok ama onun bir sınırı var. Bizimse sınırlarımız yok. Bu halk denizi asker dolu unutma.

Her gün bir adım daha ileri git ve taarruz taktiğini uygula. Orduyu askeri savaşma ruhuyla ve yeteneğiyle dolduran ancak ilerleme ve taarruzdur. İleri bak, gördüğün ufka doğru git, tekrar bak tekrar git. Ve düşman askerlerinin kanlı çizmeleriyle kirlendiği bu topraklarda hükümlan ol!

DEVRİMCİLER!

Durmanın zamanı değil. Seni çürüten ve oyalayan, sana devrim yapmak istediklerini söyledikleri halde enerjisini güdük ve boş işlerde harcayanlara sor. Gerçeği gör ve bu halk için, bu mazlum ve sahipsiz halk için savaşmak ve gerektiğinde feda olmak kararındaysan TKP(ML)'yi TIKKO'yu ara. Görev al ve savaş.

GENÇLER!

Bu köhne ve kokmuş düzen sizi uyutmaya, futbola, arabeskle, pornoyla uyuşturucuyla sizi çürütmeye çalışıyor. Sizden korkuyor çünkü gözlerinizin açılmasını istemiyor, sizin isyancı ve atılgan kişiler olduğunuzu biliyor. Birde uyanırsanız başlarına neler geleceğini biliyor. Çünkü, ülke ve dünya meselelerini düşünmemenizi, dürüstlüğünüzü bozmanızı, bencil, yoz ve bu alıncengiz düzende birer harami olmanızı istiyor. Oysa siz bu halkın çocuklarıdır. Ona karşı görev ve sorumluluklarınız var. Unutmayın. Genç

ve güçlü kollarınızda takat varken onları kullanın. Kötü ve iğrendirici olan ne varsa yakın. İyi ve güzel olan ne varsa savunun. Partimizin önderliğinde birleşin, mücadele edin. Ordumuza katılarak savaşın.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER!

Siz ki sefalet içinde ezilmektesiniz. Siz ki bu çilekeş hayata ilelebet mahkum edilmek isteniyorsunuz; aşınıza ekmeğimize, onuruza, namusunuz bu kan emici diktatörlük gözkoymuştur. Bilesiniz ki siz oturup durdukça elleriniz koynunuzda boyun eğip sadece için için hayıflandıkça hiç bir şey değişmeyecektir. Aksine her şey daha kötü olacaktır. Ama gene bilesiniz ki sizdeki güç, sizdeki kudret kimsede yoktur. Sizi ezen ve köleleştiren düşmana gene sizin kendinizin asker verdiğini vergi verip beslediğinizi görün. Senden almazsa, sen vermesen düşmanın hiç birşeyi yoktur. Uyan! Sınıf kardeşlerinle seninle aynı çileyi paylaşanlara danış, birleş, örgütlen. Bütün bu gerçekleri bilen ve bu yüzden savaşan partimize, gerilla birliklerimize katıl. "Yaşlıyım" deme sende daha çok iş var. Unutma sen köle gibi yaşadın. Aşağılandın ama artık yeter. Çocukların, torunlarında senin gibi köle olsun istemiyorsan çare vardır, ayaklan ve bak, gör ki neler oluyor!

YOKSUL KÜRT KÖYLÜLERİ, KÜRT GENÇLİĞİ, ULUSUNA İHANET ETMİŞ ÜÇ-BEŞ HAIN DIŞINDAKİ BÜTÜN KÜRT ULUSU!

Partimiz TKP(ML) ulusal haklarımızı gaspetmiş faşist TC'yi, Türkiye'deki bütün milliyetlerden azınlıklardan halkın ortak ve birleşmiş gücüyle yıkmak istiyor. Bütün halkların kardeşliğine ve eşitliğine dayanan ortak bir demokratik halk iktidarı kurmak ve durmaksızın devrimi sürdürerek sosyalizme ve komünizme varmak istiyor. Fakat aynı za-

manda kendi kaderinizi tayin hakkınızı ayrı bir devlet yönünde kullanmak istemeniz halinde bunada kayıtsız şartsız saygılı olduğunu ilan ediyor. Bir ulusa şöyle veya böyle herhangi bir siyasal biçim dayatılmaz.

Biz, Kürt, Türk ve azınlıklardan komünistler olarak sizin için en iyi olanın diğer halklarla ortak bir siyasal iktidar için birleşmek olduğunu düşünüyoruz. Fakat siz bunu istemsenizde size doğruyu anlatmaktan ve ikna çabamızdan başka en ufak bir engelimiz söz konusu olamaz.

Bugün Kürdistan'da PKK şahsında somutlaşan bir ulusal hareket vardır. Bu hareket emperyalizme darbe vurmaktadır. Her ne kadar Rus emperyalistleri ile belirli ilişkileri varsa ve emperyalizme karşı tutarlı değilse de hareketin esas yönünün emperyalizme darbe vurduğu bir gerçektir. Biz bu hareketi emperyalizme ve TC'ye karşı destekleriz. Ama onun Kürt ulusuna gösterdiği yolun yanlışlığını da her fırsatta halka anlatırız.

Partimiz 3. Konferansı bugün "ulusal sorunda" anahtar ve kriter durumunda olan PKK hareketi değerlendirmesindeki hataları düzeltmiş ve bu hareketin bir çok olumsuz ve kabul edilmez pratiğine karşın ilerici bir hareket olduğunu belirlemiştir.

Sizin için en kesin kurtuluş Komünist Partisini izlemekle olur. Her fırsattan yararlanarak birleşmek dünyamızın emperyalist sistemden kurtuluşunu yakınlaştırır. Halkların kaynaşmasına hizmet eder.

Fakat asıl önemli olan sizin her bir mensubu olarak kendi kaderinizi ne yönde tayin etmek istiyorsanız o doğrultuda mücadeleye atılmaktır. Partimizin size çağrısı budur.

YURTDIŞINDAKİ TÜRKİYE'LI İŞÇİLER, MÜLTECİLER!

Bu kokuşmuş iğrenç düzen sizi namerde muhtaç etti. Düşününüz el

kapularına. Ülke ülke dolaştınız. Ayrılıklara hasretlere düştünüz. Evinizden obanızdan oldunuz. Ne ki bir lokma ekmek için, yetmedi. Sizi yolkmak sizi soymak için binbir tezgah kurdular. Ama biliyorsunuz ki bu ülke toprağında çekilmez yazgınızı değiştirmek için savaşıyor. Sizin kurtuluşunuzu sağlayacak asıl işte bu mücadeledir. Ve sizin asıl sorumluluğunuz bu mücadeleye destek olmaktır. Unutmayın her birinizin şahsen katılmaktan tut da bu mücadele için yapabileceği çok şey vardır. İsterse küçük olsun her destek çok önemlidir.

"Bura bizim ülkemiz değil" demeyin "bize ne" demeyin. Orada da örgütlenin. Sizin gibi başka ülkelerden oralara gelmiş kardeşlerimizle birleşin. Unutmayın bütün işçiler kardeşler. İşçilerin vatani bütün dünyadır ve bütün dünyanın umudu işçilerdir.

DÜNYA PROLETARYASI SAVAŞAN HALKLAR, PERU DEVRİMİ!

Partimiz TKP(ML) Türkiye toprağında faşist diktatörlükle mücadele ediyor. Ama o aynı zamanda sizin düşmanlarınızı da kendi öz düşmanı olarak biliyor. Savaşınızdan ve başarılarımızdan büyük bir iftihar duyuyor ve ilerlemenizi kendi savaşındaki bir ilerleme kadar önemsiyor.

Partimizin ufku bütün dünyaya açılıyor. Kardeş ve müttefik devrimler proletaryanın öteki öncü müfrezeleriyle her temasından ve dayanışmasından büyük moral kazanıyor. Samimi, derin proleter enternasyonalizmi ruhuyla sizlerle tanışmak, el sıkışmak, omuz omuza savaşmak istiyor.

Bugün devrimleri yüksletmek, başarıya ulaştırmak ve emperyalizmi yıkmak giderek daha yakıcı bir zorunluluk olarak ortaya çıkıyor. emperyalistler binbir "görüşme", "yumuşama", "anlaşma" kandırmalarının perdesi arkasında birbirle-

rini alt etme zemini arıyorlar. Dünyamız savaş tehlikesine doğru sürükleniyor. Özellikle Rus ve ABD emperyalistlerinin bu kıskırtıcılığıni teşhir ve geriletmek gerekiyor. Uluslararası proletaryanın bu sorumluluğu vardır. Ve böyle bir görev için enternasyonal örgütlenmeler en iyi araçlardır.

Emperyalist sistem bütün devrimlere karşı kendi dünya örgütlerini yaratmıştır. Bu durumda proletarya tecrit edilmiş, birbiriyle ilişkisiz birimler halinde savaşarak başarılı olamaz. Marksist-Leninist enternasyonal örgütlenmeler devrimlere büyük katkılarda bulunmuştur ve bulunabilir. Şimdi yeni ve değişmiş duruma göre gene ML bir enternasyonal yaratmak zorunludur. Dünya proletaryası birleşmek zorundadır. Türkiye proletaryasının siyasal örgütü olarak partimiz bunun gereğini derinden duyumsuyor. Görevlerini biliyor. Size ve devrimlerinize selam olsun!

— YAŞASIN MARKS, ENGELS
LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG'UN IŞIKLI YOLU!

— YAŞASIN 3. KONFERANSIMIZIN REVİZYONİZME, OPOR-TÜNİZME VE TROÇKİZME KARŞI ZAFERİ!

— YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

— KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, HALK İKTİDARI KURACAĞIZ!

— YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ!

— YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML) VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO!

— YAŞASIN GERİLLA SAVAŞI!

Haziran 1989
Türkiye Komünist Partisi
(Marksist-Leninist)
Merkez Komitesi

Kararname Halkımıza Neler Getirdi

10 Nisan'da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının değişik kesimlerinden temsilcileri, adına "zirve" dedikleri bir toplantı yaptılar. Aslında bir değil birden fazla toplantı yapıldı. Mart ve Nisan aylarının başlarında. Amerikan Büyükelçiliğinden Genel Kurmay'a, Genel Kurmay'dan Milli Güvenlik Konseyi'ne, MGK'inden Cumhurbaşkanlığı'na varana dek yoğun bir diplomasi yaşandı. Amerika talimatlı yaşanan bu diplomasiye, Marmaris'te kekklik avcılığına bir süre ara veren Evren aracı oldu. Kah generallerle görüştü, kah diğerleriyle. Neticede generallerle birlikte alınan kararlar yasal zemine oturtulmak için, Cumhurbaşkanlığı ve uyduları tarafından Bakanlar Kurulu'nda sonuçlandırıldı. Bu arada parlamentoda grubu bulunan parti başkanlarıyla yapılan toplantılarda diğer partilerin de onayı alındı. Ve sonuç; yüzyılın son on yılında enginizasyonların hüküm sürdüğü ortaçağ karanlığı.

Toplumsal muhalefetin hızla geliştiği günümüzde, hakim sınıflar saldırılarını daha da barbarlaştırarak arttırmaktadırlar. Sosyal ve ulusal mücadeleyi kanla bastırmak, her zaman uygulaya geldikleri esas politikalarıdır. Şöven SHP ve lideri İnönü'nün "silahla bastırılacak" diye atıfta bulunduğu işte bu gerçekliklerdir. Bu da yetmezmiş gibi, sürgün de Med halkının vazgeçilmez yazgısı haline getirilmiştir. Şeyh Sait isyanından hemen sonra, 1925 yılında çıkarılan "Takrir-i Sükun yasası" bugünkü yasadan hiç de farklı değildi. Yine 1934'deki "Zorunlu İskan Kanunu"da. Elbette bütün bunlar Med halkının gelişen mücadelesini engelleyemeyecektir. Çünkü; milli zulme karşı verilen mücadele haklı ve meşru bir mücadeledir.

Diğer yandan; bugüne kadar değişik kılıflarla uygulanan sansürün yasallaştırılması, grevin yasaklanması, olağanüstü hal bölge valisinin

siyasi ve coğrafik yetkilerinin genişletilmesi ve diğerleri, halkımızın yabancısı olmadığı uygulamalardır. Bütün bunlar, daha dün 12 Eylül'le birlikte çokça yaşanan gerçeklerdir. Bütün bu faşist uygulamalar, dün sökmeyeceği gibi bugün de sökmeyecektir.

İşte 413 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin çeşitli milliyetlerden halkımıza getirdikleri:

Sürgün cezası yasallaştırıldı ve Olağanüstü Hal Valisi'nin yetkisine verildi.

Basın (hedef ilerici basındır) iş-

leyemez hale getirildi.

Mevcut ceza yasaları iki katına çıkarıldı.

İhbarcılık ve itirafçılık yaygınlaştırılıp, daha da "cazip" hale getirildi. Özellikle Med ülkesinde göreyapan özel tim, polis vb.lerinin ücretleri daha da yükseltildi.

Grev, bölge valisinin iznine tabi kılınarak, yapılamaz duruma getirildi. Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin coğrafik yetki sınırları genişletilerek, komşu illere de müdahale etme yetkisi verildi.

KAMUOYUNA

Dergimiz sahibi Hüseyin YILDIZ, muhabirlerimizden KEMAL KUTAN ve Medime ŞAHİN, 1 Mayıs günü Harbiye'de birçok devrimci demokratla birlikte gözaltına alınmışlardır.

Arkadaşlarımız gözaltında kaldıkları süre içinde sürekli baskı ve işkence görmüşlerdir. Gözaltına alınmalarından itibaren polise ifade vermeyi reddeden, gözaltı, baskı ve işkenceyi protesto etmek için gözaltındaki tüm devrimciler gibi açlık grevine başlayan arkadaşlarımız; sürekli olarak örgüt üyeliği ile suçlanmışlardır.

Proletaryanın birlik-mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı kutlamak bir yana orada meşru olanı savunmaya giden, yükselen halk muhalefetinin egemen güçlerce hangi yöntemlerle(!) bastırılmaya çalışıldığını görüntülemeye çalışan arkadaşlarımız yaka-paça polis otolarına bindirilmişlerdir. Ayrıca fotoğraf makinelerindeki boş ve dolu filmler de alınarak "ne sosyalist basını, sosyalist basın diye birşey yoktur, olmaz da. Olanın da kökünü kazıyacağız" diyerek asıl amaçlarının ne olduğunu -ki bu bizce bilinen bir olgudur- çok bariz ifade etmişlerdir.

Bununla da yetinmeyen eli kan-

lı, yüreği pash işkenceciler, dergimizin arkasında örgüt varlığıyla birlikte arkadaşlarımızın da birer örgüt üyesi olduğunu iddia edip, ayrıcalıklı davranarak sorguyu özelleştirmişlerdir. Tabi bu ayrıcalığın ve özelleşmenin hangi koşullar da, hangi yöntemlerle arz ediyor olması bütün büyük-küçük herkes tarafından alenileşmiştir.

Muhabirimiz Medime ŞAHİN alındıktan 28 saat sonra serbest bırakılırken, dergimiz sahibi Hüseyin YILDIZ ve muhabirimiz Kemal Kutan 8 Mayıs günü çıkarıldıkları İstanbul DGM tarafından tutuklandılar. Arkadaşlarımız haksız yere günlerce işkence görmüş olarak İDGM'nin şüphe götürmez(!) yargı organlarının adaletli işlerliği sonucu tutuklanarak Sağmalcılar Özel tip cezaevine gönderilmişlerdir.

Özel de dergimiz HALK DEMOKRASİSİ'ne genel de ise sosyalistbasına yöneltilen bu saldırıyı kınıyor, sorumlularını lanetliyoruz. Arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz.

Henüz yayın hayatımızın başında karşılaştığımız bu tür saldırılar bizi yıldırılmayacak, aksine mücadele azmimizi körükleyecektir!

KİRTİM KİRT*

Can yoktu ki sevdalara düşe,
Kurt yoktu ki kızıl kana üşe
Yoktum ki yol geçe
Yoktun ki haber ulaş
Gül yoktu ki, dal yoktu ki...
Ve döne döne ateş
Döne döne madde
Gökler yarıla dürüle
Dağlar savrula devrile,
Kırıla döküle yıldız
Sular evrile çevrile,
Döğüşe döğüşe madde
Değüşe tokuşa madde

Öyle bir vakte erdi ki devran
Döne döne esir
Döne döne gaz
Döne döne atom
Döne döne madde
Döğüşe çekişe madde
Vuruşa vuruşa madde
Ve zaman değişe değişe
Yosun titreşe, yeşilleşe
Işıkdura değişe
Öyle bir vakte erdi ki devran
Ha dedi kıldı zincirini
İçerdeki adam
Demir bağrışa bağrışa
Zindan çağrışa çağrışa
Şöyle buyurdu ki Yusuf
Dört kitaptan daha büyük:
"Demek bu hayat,
Önce sana bana yük
Demek su kimin
Toprak kiminse
Motor, elektrik ve ışık kiminse
Demek sultdan odur.
Demek insan bölük bölük.
Yaşıyorsan ölüyorsun demek.
Nasıl yaşıyorsan
Öyle düşünüyorsun demek
Demek insan
En yüce mertebede hayvandır
Yeni anlam
Alet kullanan ve yapan.
Tilki tarlayı masallarda sürer,
Manyetoyu çeviremez tavşan.
Deril başımdaki kader
Dökül dilimdeki yalan
Tutuş beynimdeki kibrit

Kirtim kirt
Kirtim de kirt
Kirtimde kirtim
Kirtim kirt"
Bir yandan demirciler
Demir döğer denge denk
Bir yanda boyacılar
Boya vurur renge renk
Bir yanda kurtuluş savaşları
Bir yanda esaret
Bir yanda termionükleer çağ
Bir yanda balistik şirret
Evvel madde

Ahir fikir
Dolan göğümdeki hava
Salın yanımdaki fakir
Salın proletarya
Geber başımdaki bit
Kirtim kirt
Kirtim de kirt
Kirtim de kirtim
Kirtim kirt

(*)(Kirtim kirt: Halı tezgâhlarının çalışırken çıkardığı ses.)